PATRICK CARMAN

ATHERTON

CASA PUTERII

CORINT JUNIOR

PATRICK CARMAN



Titlu original
ATHERTON – THE HOUSE OF POWER
by Patrick Carman

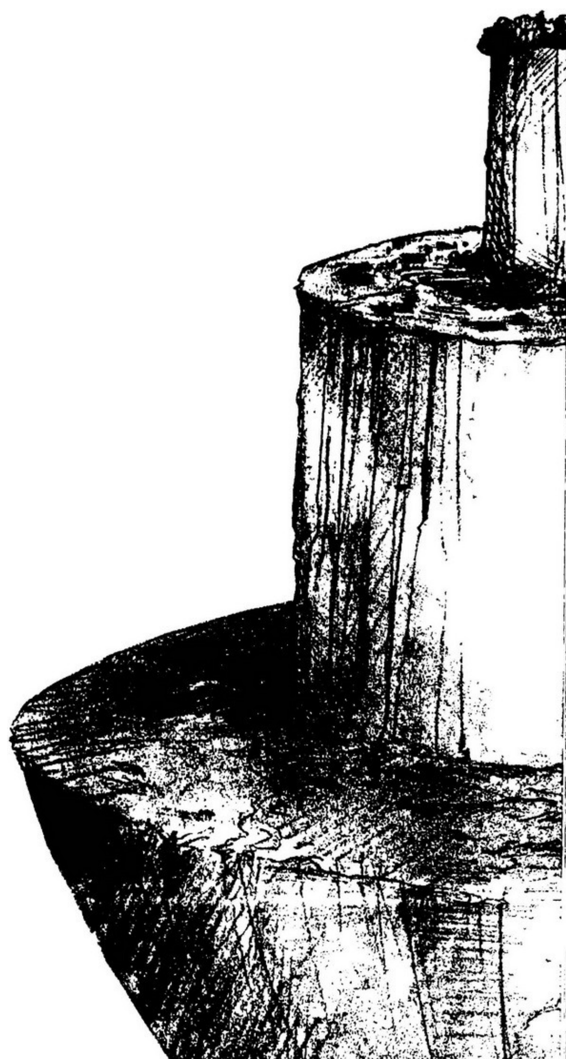
Corint Junior, 2007

După zile de muncă extenuantă şi nopţi nedormite, am izbutit să descopăr sursa vieţii şi regenerării. Aş, ba mai mult decât atât: am devenit eu însumi capabil de a insufla viaţă materiei neînsufleţite.

Dr. Frankenstein
Frankenstein, 1818
de Mary Shelley



PARTEA ÎNTÂI



— Nu va mai dura mult. Lucrurile încep deja să se schimbe.

Distant, răspunsul urmă după o pauză îndelungată, încărcată de sunete electrostatice.

— Ştiu, ştiu. Sper să nu ne fi mişcat prea repede. Încă nu am certitudinea că sunt pregătiţi.

— De ce trebuie să spui întotdeauna astfel de prostii? Am aşteptat suficient.

— Da, sunt de acord, numai că… Nu avem nici cea mai vagă idee despre ce s-ar putea întâmpla.

— Luther, ăsta a fost dintotdeauna cusurul tău. Eşti mereu nehotărât şi nesigur. Mă întreb uneori de ce te-am ţinut atâţia ani prin preajma mea.

— Un lucru e cert: unii nu vor fi deloc bucuroşi de rezultat.

De la celălalt capăt al liniei se auzi un sunet ciudat, ca şi cum ar fi răsunat pe ascuns un hohot de râs silenţios.

— Aşa e… unii vor suferi. Cred că tu vei fi unul dintre ei.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Luther, nu pot crede că ţi-ai imaginat o clipă că-ţi voi permite să te foloseşti de opera mea, în interesul tău personal.

Glasul se pierdu, înlocuit fiind de interferenţele şi pocniturile electrostatice din aer, după care reveni:

— Ştii la fel de bine ca toţi ceilalţi că ţinutul ăsta e al meu. Eu l-am format şi nu am de gând să renunţ la el. Nu-ţi mai permit să te amesteci în treburile mele.

— Dr. Harding, ce vreţi să spuneţi?

— Este creaţia mea, îmi aparţine şi mă folosesc de ea după bunul meu plac. Cred că mi-a ajuns până acum, să mi se tot spună ce am voie şi ce nu am voie să fac.

Parteneriatul nostru a luat sfârşit, Luther.

— Maximus, ce-ai de gând să faci? Nu te poţi rupe de restul lumii.

Liniştii îi urmă o răsuflare îngreunată şi zgomotul unor obiecte masive în mişcare.

— La revedere, Luther.

— Maximus? Maximus!

În receptor au răsunat mai multe pârâituri, după care s-a întrerupt complet legătura.

Ce să însemne aceasta? Şi-a pierdut minţile?

Dr. Luther Kincaid îşi ridică privirea şi şopti în cerul nopţii:

— Să ne ierte Dumnezeu nesăbuinţa de a da naştere unei lumi noi.

Capitolul 1
SECRETUL UNUI BĂIEŢEL

În dumbrava domnului Ratikan locuia un băieţel, pe nume Edgar. Chiar dacă nu era avut, se bucura de strictul necesar şi era vesel şi zburdalnic în cea mai mare parte a timpului.

Unii ar putea spune că Edgar era la fel de slăbuţ şi de firav ca toţi băieţii care munceau în dumbravă, dar n-ar avea dreptate decât pe jumătate, întrucât ştim cu toţii că există două tipuri de copii slăbuţi: unii sunt fragili ca firele de iarbă, iar alţii isteţi şi sprinteni ca gândul. Edgar făcea parte din cea de a doua categorie: era un băiat zvelt, puternic şi iute ca un ogar.

Adânc în inima dumbrăvii exista un locşor retras şi liniştit, unde te puteai adăposti de arşiţa amiezii şi puteai trage un pui de somn pe iarbă, sub coroanele dese şi joase ale copacilor. Spre deosebire de ceilalţi băieţi, Edgar nu era genul care să se furişeze şi să aţipească la umbra arborilor, ci, mai curând, îl puteai găsi în toiul unei năzdrăvănii, adică exact în momentul când începe povestea noastră.

Într-un loc ferit din dumbravă, Edgar se legăna de zor pe o creangă înainte şi înapoi, încercând să-şi facă suficient elan, cât să sară peste o potecă năpădită de buruieni şi să se prindă de altă cracă, la cinci-şase paşi distanţă. În două încercări s-a desprins prea târziu şi a zburat prin aer cu picioarele în faţă, bufnind puternic pe spate, chiar în mijlocul potecii.

Hotărât să nu se dea bătut, Edgar încercă şi a treia oară, tentativă în urma căreia a planat prin aer într-o rână şi s-a izbit de trunchiul unui copac, alegându-se astfel cu nasul însângerat.

Gălăgia nu putea să nu-i atragă îndată atenţia proprietarului dumbrăvii, domnul Ratikan, un bărbat înalt şi ghebos, decis întotdeauna să pună capăt distracţiei şi

bucuriei lui Edgar.

În mijlocul celui mai amplu balans, Edgar perie cu braţele frunzele copacului şi, odată ce pendulă înapoi, domnul Ratikan îl lovi cu bastonul direct peste picioare.

— Dă-te imediat jos de-acolo! strigă înfuriat bărbatul. Chipul alb ca varul al domnului Ratikan era completat de-o gură permanent crispată, ce-i făcea ca buzele subţiri şi mustaţa lungă să arate ca două panglici roşii maronii, în jurul unei guri mereu nefericite.

Lovitura de baston nu l-a convins pe Edgar să renunţe. Ridicându-şi din avânt picioarele, Edgar se lansă în zbor şi, bătând aerul cu mâinile şi picioarele, reuşi de această dată să prindă craca aflată de cealaltă parte a cărării, moment în care creanga s-a rupt şi Edgar s-a prăbuşit la pământ.

A fost un moment de nespus ghinion pentru Edgar, de vreme ce domnul Ratikan se enerva cumplit când cineva îi deteriora unul din preţioşii săi copaci din dumbravă.

— Cu asta ai întrecut măsura! urlă domnul Ratikan, lovindu-l cu bastonul pe Edgar în coaste.

— Veneam numaidecât să vă caut, dar voiam mai întâi să mă distrez puţin, răspunse Edgar, cu glas tremurat şi sec. Încercând să evite împunsăturile de baston, se ridică în picioare, se ascunse în dosul trunchiului şi îşi şterse şuviţa de sânge ce i se prelingea din nas. Bastonul domnului Ratikan izbi trunchiul copacului, ratând de puţin ceafa băiatului.

— Te duci imediat şi lucrezi la puieţi – şi să nu care cumva să te opreşti din muncă până nu termini douăzeci de pomişori!

Edgar sări în spate, exact când domnul Ratikan izbi încă o dată cu bastonul în copac.

— Dacă te mai prind vreodată jucându-te în copaci, nu mai primeşti o săptămână masa de seară!

Apreciind din ochi spaţiul peste care sărise şi mulţumit de experienţa câştigată, Edgar socoti că pentru aceasta merita să mai lucreze un ceas în plus.

— Du-te odată! strigă domnul Ratikan, izbind de câteva ori cu bastonul în scoarţa copacului, în speranţa că va

reuşi să-l pocnească pe băiat peste degete.

Edgar o zbughi în josul unei cărărui şerpuitoare ce străbătea porţiunea umbrită a dumbrăvii şi ieşi din raza vizuală a domnului Ratikan. *Am făcut un lucru complet nesăbuit,* îşi spuse Edgar, cu toate că se distrase pe cinste. *Nu-mi foloseşte la nimic dacă atrag atenţia curioşilor, pentru că mi-ar putea descoperi cineva secretul.*

În porţiunea bătrână a pădurii, unde crengile copacilor crescuseră groase şi lungi, Edgar încetini şi continuă la pas, încercând să prindă din mers licăririle firave de lumină ce răzbăteau prin desişul frunzelor. Edgar era o fire sociabilă, un caracter care aprecia şi respecta prietenia, dar care îşi petrecea în singurătate cea mai mare parte a timpului, pentru că avea un secret pe care îl respecta cu sfinţenie.

Continuând să meargă în lungul cărăruii întortocheate, Edgar lăsă mult în urmă bolta răcoroasă a coroanelor şi ieşi în lumina strălucitoare a zilei, în apropierea unui perete stâncos ce se înălţa cât vedeai cu ochii. Vuind puternic, cascada ce curgea pe versant se prăvălea năvalnic pe pământ, unde Edgar zări o privelişte familiară. Iazul format la baza cascadei era înconjurat şi păzit de mai mulţi bărbaţi, ca nu cumva cineva să iasă din rând şi să se apropie de apă. În vreme ce trei paznici supravegheau malurile apei, ceilalţi raţionalizau apa în mici găleţi din lemn, pentru sătenii ce aşteptau ordonaţi la coadă. Din vârful stâncii apa curgea prin trei astfel de cataracte, însă aceasta era cea mai apropiată de dumbravă. Celelalte se aflau la distanţe mai mari, în locuri unde Edgar nu fusese niciodată.

Distribuirea apei cu economie reprezenta o problemă majoră pentru cei ce locuiau în Podiş, dar Edgar considera că, în ţinutul său, viaţa era mult mai prielnică decât traiul în Deşertul de sub ei, unde aprovizionarea cu apă se limita la doar câteva pârâiaşe care susurau peste marginile Podişului. Era greu de crezut că ar putea cineva supravieţui multă vreme acolo jos. În Atherton, sursele de apă curgeau şi erau controlate din Muntele de deasupra,

regiune unde locuitorii dispuneau de apă la discreţie.

Deodată, din apropierea dumbrăvii, se auzi trosnitura unei crenguţe. Edgar înlemni şi se întrebă ce-ar putea face dacă domnul Ratikan va ieşi dintr-un moment într-altul din spatele copacilor, învârtindu-şi ameninţător bastonul. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că va porni pe urmele mele,* gândi Edgar cu părere de rău.

— Ţi-au rămas frunze şi rămurele în păr, se auzi un glas şoptit din spatele unui copac.

Edgar răsuflă oarecum uşurat la gândul că nu era domnul Ratikan, dar nu se simţit întru totul bucuros când îşi dădu seama cine-i vorbise.

— Isabel, hai, ieşi de acolo!

Din spatele trunchiului se iviră câteva şuviţe de păr negru, încâlcit, apoi o frunte cafenie şi, într-un final, un ochi negru cu o sprânceană deasă şi tuciurie.

— Iarăşi te-a trântit domnul Ratikan? Te-a lovit cu bastonul ăla îngrozitor?

Ca de obicei, Edgar îi ignoră întrebarea.

— Isabel, de ce trebuie să te ţii mereu după mine?

Edgar îşi clătină capul într-o parte şi alta, pentru a scăpa de gunoaiele din păr, dar crenguţele şi frunzele nu făcură decât să se balanseze înainte şi înapoi, asemenea unor puişori agăţaţi de marginile cuibului.

— Lasă-mă să ţi le scot eu, îi zise Isabel sărind din spatele copacului.

În comparaţie cu Edgar, fetiţa era mai tânără şi arăta atât de firavă şi de slăbuţă, încât Edgar era convins că ar fi putut s-o doboare dintr-o singură lovitură.

Ciufulindu-şi părul negru şi des, Edgar îşi scutură frunzele şi crenguţele, după care se întoarse şi dădu să plece. Nu avea de gând să-şi piardă vremea povestindu-i acestei copile agasante cum a ajuns el să aibă probleme.

— Of, dar nu poţi pleca, insistă Isabel. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. De-aia aveai frunze în păr, fiindcă te-a doborât domnul Ratikan?

Edgar era cât pe ce s-o muştruluiască pe fetiţă ca un frate mai mare, când simţi deodată sub tălpi o uşoară

zguduitură. Isabel o simţise şi ea, moment în care au încremenit amândoi, încercând să priceapă ce se întâmplă. Solul dumbrăvii vibrase încet şi în alte dăţi, motiv pentru care tremurul nu i-a surprins prea tare pe copii. Şi totuşi, de această dată, trepidaţia a fost mai puternică, de parcă bubuia cineva într-o tobă sub pământ şi căuta să le atragă atenţia celor de deasupra.

— Tata zice că nu-i ceva grav, îi spuse Isabel, dar e totuşi ciudat, nu-i aşa?

Vibraţia se opri şi Edgar se întoarse, îndepărtându-se fără să-i răspundă. Se făcea târziu şi mai avea de plivit douăzeci de pomişori.

— Mai vorbim la masa de seară. Indiferent ce ţi-a făcut domnul Ratikan, ăsta o să rămână micul nostru secret, îi zise Isabel, după care o zbughi înapoi în dumbravă, mulţumindu-se deocamdată să-şi lase imaginaţia să zburde liberă şi să-şi închipuie că, într-adevăr, domnul Ratikan chiar îl bătuse cu bastonul pe Edgar.

Parcurgând ultima porţiune a potecuţei ce ducea spre câmpul cu puieţi, Edgar îşi umezi de câteva ori buzele uscate.

Chiar dacă mai avea de aşteptat până la cină, când va primi o cană cu apă, Edgar – la fel ca toţi ceilalţi – se obişnuise cu această regulă şi, în scurt timp, şirul gândurilor i se îndreptă spre alte lucruri.

Edgar scrută cu privirea dincolo de liziera dumbrăvii. Îşi imaginase deseori cum arată de la mare depărtare lumea în care trăia şi reuşise să-şi formeze o imagine destul de apropiată de realitate. Atherton avea trei niveluri circulare, fiecare mai lat şi mai întins decât cel de deasupra. Ţinutul Deşertului se afla dedesubt, la o distanţă foarte mare. Edgar era convins că tot ce cade peste marginea Deşertului, cade la nesfârşit. Podişul, acolo unde trăia şi Edgar, era un platou întins, în vârful blocului stâncos şi abrupt, ce se ridica din mijlocul Deşertului. Iar ultimul nivel îl reprezenta Muntele – locul despre care nimeni nu ştia nimic şi care se afla în vârful masivului stâncos ce se înălţa din centrul Podişului. Locuitorii din

Podiş se întrebau adesea cum era viaţa pe Munte şi circulau zvonuri cum că acolo ar exista animale uriaşe şi apă din belşug, oameni puternici şi locuri fermecătoare.

Edgar era şi el foarte curios şi îşi dorea să afle cât mai multe despre regiunea Muntelui, dar nu fusese niciodată acolo. Călătoriile între cele trei regiuni erau strict interzise. Nimeni din Podiş nu ştia ce se află în vârful Muntelui, deoarece nimeni nu fusese invitat acolo.

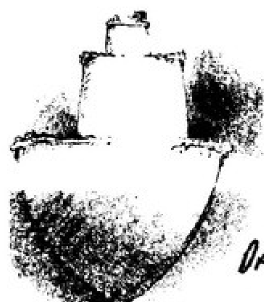
ATHERTON

MUNTELE

CASA PUTERII

PODIȘUL

DEȘERTUL



DR. HARDING
2.12 2092

CAPITOLUL 2
ÎN CĂUTAREA ATHERTON-ULUI

Spre sfârşitul zilei, Edgar reuşi să termine de copilit douăzeci şi unu de copăcei, dar asta numai pentru că îi stătea în obicei să facă întotdeauna puţin mai mult decât i se cerea. Deşi necesita timp, din fericire, munca nu era foarte grea, fapt care îi convenea de minune lui Edgar, întrucât trebuia să-şi conserve energia pentru restul nopţii. Odată ce termină de curăţat pomişorii, Edgar o porni spre casa domnului Ratikan, unde urma să-şi capete porţia de hrană şi de apă cuvenită pentru masa de seară.

Când a ajuns şi Edgar, muncitorii din sat se aşezaseră deja la rând pentru a-şi primi cina. Deoarece erau de îndeplinit multe alte treburi importante, nu toţi sătenii lucrau în dumbravă: unii se îngrijeau de oile şi iepurii din crescătorii, în vreme ce alţii prelucrau fructele smochinilor; oasele nefolositoare de la animale şi organele sau părţile care nu erau comestibile trebuiau duse la marginea Podişului şi aruncate în Deşert, laolaltă cu toate celelalte deşeuri din locuinţele oamenilor. Munca însă înceta imediat ce sosea ora cinei, moment în care se adunau cu toţii în faţa casei domnului Ratikan.

În scurt timp, Isabel îl zări pe Edgar şi îi făcu semn să se aşeze la rând în dreptul ei, dar Edgar încercă să n-o bage în seamă. Câteva clipe mai târziu, fetiţa plecă de lângă tatăl ei şi se postă alături de Edgar, începând totodată să-l sâcâie cu o serie de întrebări la care Edgar nu avea niciun chef să răspundă.

— Domnul Ratikan este o persoană îngrozitoare, nu? Ai reuşit azi să bei apă? Eu am băut puţină, dar cu mare greutate. Mă întreb oare ce-om lucra mâine. Ce crezi, o să ne trimită în dumbrava de trei ani? Mie acolo îmi place cel mai mult.

Isabel a sporovăit fără încetare, până când au ajuns în faţă, moment în care a început să-l asalteze şi pe domnul

Ratikan cu întrebări similare, obligându-l pe acesta să-şi dea ochii peste cap, să-i umple iute castronul şi cana şi să-i facă semn să plece cât mai repede. Domnul Ratikan nu permitea nimănui să urce treptele ce duceau spre veranda îngustă din faţa uşii şi le interzicea sătenilor să intre în locuinţa sa. Văzând că nu scapă de Isabel, încercă s-o gonească pe fetiţă ameninţând-o cu bastonul.

— De ce vă place să-i loviţi mereu pe oameni cu bastonul? îl apostrofă Isabel, încruntându-şi sprâncenele brune.

Domnul Ratikan îi răspunse schimonosindu-se atât de înfiorător, încât Isabel îşi luă numaidecât castronul şi cana şi se îndepărtă iute de casă.

Când Edgar a ajuns în faţă, domnul Ratikan şi-a îndreptat atenţia spre sunetul ce se auzea de undeva din spatele băiatului. Edgar s-a întors să vadă ce se întâmplă: sprijinit de un copac, un bărbat bolnav se aplecase şi dădea semne că i-ar veni să vomite.

— Băiete, ia fii atent la mine!

Edgar se întoarse iar spre verandă şi îşi văzu custodele fixându-l cu privirea. Din câte se părea, domnul Ratikan îi acordase suficientă atenţie bolnavului din dumbravă. Mijindu-şi un ochi, încercă să se decidă cât de puţină apă să-i ofere puştiului, aşa încât să se aştepte să-i facă treabă bună şi în ziua următoare.

— Ai terminat pomişorii? întrebă el, scărpinându-se cu o mână la capătul mustăţii soioase şi ridicând cu cealaltă bastonul spre băiat.

— Douăzeci şi unu de copăcei, răspunse Edgar – un băieţel care lucra foarte repede şi era probabil cel mai bun muncitor dintre toţi cei pe care îi avea domnul Ratikan.

— Bine, zise domnul Ratikan, coborându-şi bastonul dinspre chipul lui Edgar. Mâine mergi tot acolo şi termini încă treizeci de puieţi.

Edgar îi înmână o cănuţă din lemn şi domnul Ratikan o cufundă atent în găleata cu apă aşezată pe verandă, după care i-o dădu înapoi lui Edgar, împreună cu o bucăţică de aluat şi o felioară de carne de oaie, uscată şi prăjită prea

mult, aşa cum o pregătea de fiecare dată domnul Ratikan. În nouă din zece mese, Edgar mânca la cină doar carne de oaie, care n-avea niciun gust, iar o dată la zece zile, nu mânca nimic.

Edgar, aşa cum făcea de obicei, se aşeză sub un copac, departe de ceilalţi săteni. La masa de seară, plămădeala era felul de mâncare preferat al lui Edgar şi, ca de fiecare dată, chiar dacă avea mâinile murdare, o savură rupând-o în bucăţele pe care începu să le mestece una câte una. Aluatul ţinea loc de pâine şi – la fel ca pentru multe alte produse importante din Podiş – provenea de la smochinii din dumbravă. După a treia recoltă, pomii erau tăiaţi şi despicaţi, după care se extrăgea din interiorul acestora un miez spongios, portocaliu, substanţă care, amestecată cu apă, se transforma într-o plămădeală cu gust de cacao cu lapte.

Terminând ultimele bucăţele de aluat, Edgar sorbi gurile de apă care mai rămăseseră în cană şi se furişă departe de locuinţa domnului Ratikan.

După ce se îndepărtă suficient, Edgar se scotoci în buzunarul larg al bluzei şi scoase dinăuntru o smochină. Nu era însă o smochină oarecare – ci un fruct care se pârguise şi căzuse singur din pom. Smochinele de acest gen, lucioase, negre şi grele, erau aproape cât palma băieţelului. Sătenii obişnuiau să le adune şi să le folosească la foc, deoarece ardeau puternic şi îndelung în serile răcoroase şi nici nu scoteau prea mult fum. Unii copii preferau să se joace cu ele, dar Edgar le păstra pentru cu totul alte scopuri.

Edgar luă din buzunarul bluzei o praştie pe care şi-o făcuse din scoarţa unor copăcei de doi ani, scoarţă din care jupuise fâşii lungi şi subţiri, pe care le împletise şi le ataşase la capete un petic pătrat din piele de iepure. Ştia că domnul Ratikan nu i-ar fi îngăduit să aibă o praştie, mai ales că Edgar nu avea voie, sub niciun motiv, să decojească scoarţa copacilor. De teamă ca nu cumva să fie pedepsit şi, în plus, să rămână şi fără ea, Edgar nu arătase nimănui praştia.

Uitându-se atent în jur şi asigurându-se că nu era nimeni care să-l vadă, Edgar îşi alese ca ţintă un copac din depărtare, îngenunche în dumbravă, fixă smochina în praştie şi începu s-o învârtă cu putere deasupra capului. Pe măsură ce-o rotea tot mai repede, vâjâitul se înteţea şi mai mult, iar când Edgar dădu drumul unuia din capete – *trosc!* –, smochina zbură prin dumbravă, lovi arborele şi ricoşă nu departe de trunchiul ţintit.

Edgar alergă imediat până la copac şi examină urma lăsată de smochină, punându-şi în acelaşi timp praştia în buzunar.

După ce găsi smochina, o băgă într-unul din buzunarele de la pantaloni. Cu toate că avea o duzină de smochine negre ascunse prin dumbravă, nu-şi permitea totuşi s-o piardă, întrucât ştia bine că aceste fructe erau întotdeauna adunate de săteni şi folosite pentru foc.

Lui Edgar i-ar fi plăcut să-şi exerseze loviturile împreună cu ceilalţi băieţi care munceau în dumbravă, dar hotărâse că e mai bine să nu-şi petreacă multă vreme în compania lor. Mulţi dintre puşti aveau familii în sat şi, odată cu lăsarea serii, imediat ce terminau munca, plecau acasă şi-l lăsau singur.

Astfel, după o vreme, Edgar parcă nici nu mai exista pentru cei din jurul său. I-ar fi plăcut şi lui să aibă prieteni, dar se temea ca nu cumva să afle cineva ce anume făcea el în timpul nopţii.

Un ceas mai târziu, Edgar traversase deja dumbrava şi ajunsese într-o zonă foarte îndepărtată, în apropierea masivului stâncos ce separa Podişul de Munte. Era un loc liniştit şi izolat, aflat la mare distanţă de crâng, de sat şi de cascadă. Ora era destul de înaintată, dar Edgar continua să se plimbe pe lângă stâncă, bătând cu palma bătătorită peretele neregulat al Muntelui. Edgar se antrena acolo de ani de zile, la ore la care nu-l putea vedea nimeni. Noapte de noapte, Edgar venea acolo şi din alt motiv. Se afla în căutarea unui lucru ascuns, un obiect pe care nimeni nu avea voie să-l caute.

Stânca din Atherton era învăluită la acea oră într-o

mantie de lumină cenuşie, un văl difuz ce persista câteva ceasuri bune şi îl camufla bine pe Edgar, care îşi putea vedea astfel liniştit de treabă. Paznicii patrulau noaptea prin apropierea peretelui stâncos şi îi luau imediat în primire pe cei care se aventurau până acolo, însă Edgar se pricepea de minune să rămână neobservat. Locuitorii de pe Munte interziseră cu desăvârşire căţărarea – îndeosebi în locurile din vecinătatea cascadelor – şi Edgar ar fi avut mari probleme dacă i-ar fi aflat cineva secretul. Existau zvonuri potrivit cărora persoanelor prinse căţărându-se li se rupeau picioarele, ori erau aruncate peste marginea Podişului, direct în Deşert.

Căţărându-se ca un păianjen şi înălţându-se mult deasupra pământului, Edgar urcă iute pe zid cincisprezece metri. Peretele stâncos, deşi perfect vertical, era plin de găuri şi colţi de care Edgar se putea agăţa cu uşurinţă. Lumina difuză a nopţii îl ajuta să vadă destul de clar suprafaţa stâncii din faţa sa. Pe măsură ce planeta se întorcea încet cu faţa dinspre soare, lumina dispărea tot mai mult pe lângă marginile lumii Atherton, iar bezna se instala doar pentru scurt timp, în ora cea mai întunecată a nopţii.

Fără să aibă o frânghie care să-i împiedice căderea, Edgar urcă şi mai mult, ajungând destul de iute la treizeci de metri de sol. Se deplasă apoi într-o parte, într-o zonă unde nu mai fusese niciodată şi încercă să-şi amintească.

Crescuse ca un băiat de pripas, dar Edgar nu fusese întotdeauna singur pe lume. Avea amintiri vagi despre o perioadă de demult, de dinaintea venirii în dumbravă, şi ştia cu siguranţă că avusese un tată. Edgar împlinise de-acum unsprezece ani şi, an de an, amintirile i se estompau. Tot ce-i mai rămăsese viu în memorie era înţelegerea pe care o făcuse cu un străin. Pe când avea trei sau patru ani, Edgar stătuse în acest loc şi bărbatul îi vorbise cu mare seriozitate. Stând într-un genunchi, străinul îl privise atent în ochi. Edgar nu-şi mai amintea chipul bărbatului, ci doar ochii calzi şi căprui ai acestuia, mirosul puternic de cenuşă fierbinte şi cuvintele pe care nu le va uita vreodată:

— Micuţule Edgar, vezi acest perete stâncos?
— Da.
— Să ţii bine minte acest loc, da?
— Da.
— Am ascuns ceva acolo sus, în stânci, într-un loc unde nu-l poate găsi nimeni.
— Acolo sus?
— Da, Edgar, tocmai acolo.
— Ce ai ascuns?
— Dacă ai răbdare, va veni la tine. Trebuie să cauţi Atherton-ul.
— Zi-mi şi mie ce-ai ascuns acolo?

În fiecare an, deşi îşi repeta adeseori în minte această scenă, Edgar îşi amintea tot mai puţin din scurtul lor dialog. Un lucru era însă cert: la puţin timp după acest episod, Edgar a ajuns în îngrijirea domnului Ratikan.

Dacă ai răbdare, va veni la tine. Trebuie să cauţi Atherton-ul. De ani de zile a reflectat la sensul acestor vorbe, în timp ce urca şi examina atent faţada stâncii. Cu cât înainta în vârstă, cu atât cuvintele deveneau mai confuze şi Edgar începu să se întrebe dacă şi le mai amintea sau nu corect. *Caută Atherton-ul.* Însă el trăia deja în Atherton – sau cel puţin aşa credea –, drept pentru care semnificaţia mesajului putea fi aceea de a căuta pretutindeni, ceea ce nu era un indiciu prea util.

Povestea lui Edgar ia din acest moment o nouă întorsătură, întrucât, în noaptea aceea, Edgar s-a căţărat mai sus ca niciodată, în locuri unde nu mai fusese vreodată. Deoarece domnul Ratikan îi făcea tot mai multe probleme şi temându-se că ar putea fi în curând prins, băieţelul hotărî să urce mai sus. Vârându-şi degetele în crăpăturile versantului şi apucându-se de proeminenţele stâncilor, după mai bine de o mie de nopţi de căutări, în sfârşit, eforturile i-au fost încununate de succes.

La peste şaizeci de metri deasupra solului, învăluit tot mai mult în întuneric, Edgar descoperi ceva.

CAPITOLUL 3
REGULI MENITE A FI ÎNCĂLCATE

Tot mai deasă, bezna nopţii risipea încet ultimele raze de lumină, fapt care avea să-i îngreuneze serios coborârea. Edgar tremura – dar nu de frică sau de frig, ci de bucurie. Chiar dacă era întotdeauna un băiat sigur pe el, tremurul picioarelor îl neliniştea întru câtva.

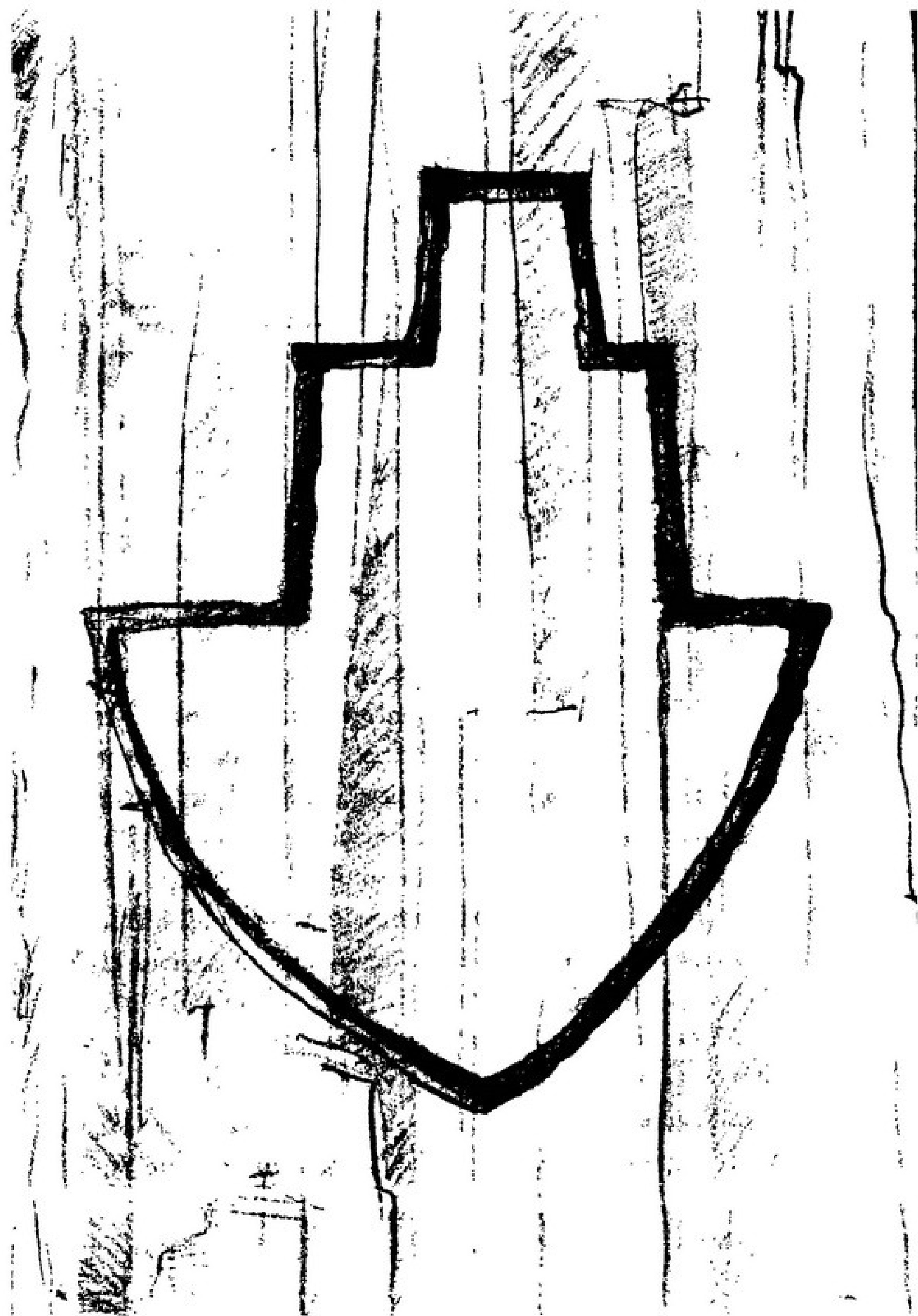
Edgar descoperise în peretele muntelui o crăpătură îngustă, o deschizătură cam de lungimea braţului său. Iniţial se depărtase de gaură, de teamă ca nu cumva să se ivească dinăuntru o lighioană, să-l înhaţe de braţ şi să nu-i mai dea drumul. Chiar şi în obscuritate, Edgar reuşi să-şi dea seama că descoperise ceea ce căuta de multă vreme. Puţin mai jos de crăpătură văzu un simbol scrijelit în piatră, desen ce părea să fi fost râcâit în grabă cu un obiect ascuţit. Edgar pricepu imediat că Atherton-ul, privit de la mare distanţă, ar arăta la fel ca semnul din faţa lui. *Caută Atherton-ul.* Rezolvând în cele din urmă misterul pe care i-l lăsase străinul din amintirile sale, Edgar se înfioră de emoţie.

Punându-şi mâna în crăpătură, descoperi că nu era foarte adâncă. Când braţul i-a intrat până la cot, a atins în acel moment capătul rugos de piatră. Ţinându-şi echilibrul cu cealaltă mână, pipăi grijuliu interiorul fisurii şi simţi că spaţiul se curba în jos.

Îl înspăimântă încă o dată gândul că ar putea trăi în scorbură cine ştie ce vietate fioroasă. Chiar dacă îi fusese lăsat acolo un lucru neştiut de nimeni, nu însemna că micuţa grotă nu devenise între timp adăpostul unui monstru – cu gheare şi colţi ascuţiţi – ce nu s-ar fi dat în lături să se ospăteze hulpav cu primul băieţel ce-i ieşea în cale. Edgar pipăi foarte precaut cavitatea într-o parte şi alta, dar nu găsi nimic.

Poziţionându-se mai bine, îşi împinse puternic umărul, izbutind să-şi introducă tot braţul în scorbură şi simţind cu

vârfurile degetelor ceva diferit – nu era asperitatea pietrei, ci dăduse peste ceva moale. Mişcându-l cu degetele, obiectul se mişcă uşor înainte şi înapoi. Sperând să nu fi dat peste o vietate, Edgar bâjbâi îndelung şi încercă



să apuce mai bine obiectul misterios din interior.

Riscând, dădu drumul colţului de stâncă şi se ridică în vârful picioarelor, forţându-şi braţul atât de mult în interiorul scorburii, încât se văzu nevoit să-şi apese puternic obrazul de peretele stâncii. Întinzându-se suficient, izbuti de această dată să apuce obiectul enigmatic pe care îl căutase de ani de zile şi îl trase încet afară – moment în care îl copleşi bucuria şi deznădejdea, deopotrivă.

Găsise ceva frumos, un obiect din piele maronie, cu foi înăuntru. Era o carte. Cărticica nu avea multe pagini, dar era plină de cuvinte ce-i sfâşiau lui Edgar inima – şi nu pentru referirile acestora la onestitate, nostalgie sau tristeţe. Cuvintele îi frângeau inima, deoarece Edgar nu ştia să citească, aşa cum nu ştia nimeni din Podiş.

*

Câteva săptămâni la rând, Edgar n-a mai urcat deloc pe stâncă. Era pentru prima oară când nu se apropiase mai mult de o zi sau două de peretele Muntelui. Nu se simţea însă deloc împăcat. Chiar dacă era foarte tânăr, considera că obiectivul vieţii sale – dorinţa de a învăţa să se caţere şi să descopere ce-i lăsaseră înaintaşii – ajunsese la un deznodământ dureros şi inevitabil.

Edgar a reflectat zilnic asupra cărţii pe care o găsise. Noaptea, după ce toţi sătenii părăseau dumbrava, răsfoia în lumina serii paginile cărţii, străduindu-se să le înţeleagă mesajul. Cartea nu conţinea decât cuvinte, iar acestea nu erau scrise deloc citeţ. Autorul ori le scrisese în mare grabă, ori nu ştia prea bine să scrie.

Cum ar fi putut acel om să-i lase un lucru complet inutil? Edgar muncise din greu şi îşi asumase o mulţime de riscuri, doar pentru a descoperi în final un adevăr cât se poate de crud – după cât de mult se străduise, comoara pe care o descoperise îi era complet inaccesibilă.

Frământându-se în sinea lui, Edgar se întrebă ce-ar putea face în privinţa cărţii. Regulile din Podiş erau cât se

poate de clare, iar băieţelul le auzise de nenumărate ori:

1. *Primim apă numai în schimbul hranei trimise pe Munte.*
2. *Nu trebuie să risipim apa.*
3. *Este interzisă apropierea, ori căţărarea pe stâncă.*
4. *Cine găseşte o carte trebuie s-o predea imediat gărzilor, pentru a fi trimisă cât mai repede cu putinţă înapoi pe munte. Nu ardeţi, nu distrugeţi, nu păstraţi astfel de cărţi şi nu vă uitaţi în paginile acestora. În podiş avem mulţi oameni care îi pot descoperi imediat pe cei care încalcă aceste reguli.*

Edgar avusese adeseori îndoieli în privinţa ultimei reguli, în afară de cei care trăiau pe Munte, nimeni din Atherton nu ştia să citească. Şi, în primul rând, cum ar putea să ajungă o carte în Podiş? De asemenea, băieţelul se întrebă dacă mai căutase şi altcineva cartea pe care o găsise în crăpătura din stâncă. Exista desigur posibilitatea ca vreo persoană de pe Munte să se plimbe pe marginea acestuia şi să scape întâmplător o carte în Podiş, dar aceasta s-ar fi prăbuşit ca o pasăre cu aripile zdrobite şi, până jos, n-ar mai fi rămas nimic din paginile ei. Sau, din raţiuni pe care Edgar doar le bănuia, era posibil ca, din când în când, cineva să ascundă câte o carte într-unul din coşurile suspendate de frânghii şi coborâte periodic din vârful Muntelui, în diferite zone ale Podişului. Locuitorii din Podiş umpleau aceste coşuri cu smochine, lână, carne de oaie şi de iepure, după care paznicii le semnalizau celor de sus trăgând de câte o funie şi coşurile erau apoi ridicate. Dar de ce să ascundă cineva o carte în crăpătura unei stânci?

Edgar se hotărî să ascundă cartea în dumbravă. După ce numără pe degetele de la mâini şi de la picioare un şir de copaci, îngenunche la baza ultimului pom, săpă o groapă mică, înfăşură cartea în frunze şi o acoperi cu un bolovan pe care de-abia îl putea urni din loc. A doua zi, într-o cu

totul altă direcţie, repetă procedeul şi îngropă cartea în apropierea ultimului copac. Se temea atât de mult ca nu cumva s-o piardă, ori să i-o găsească cineva, încât ajunsese să nu se mai gândească la nimic altceva.

— Băiat netot, încetează odată cu bosumflările astea! îi striga domnul Ratikan ori de câte ori îl surprindea căzut pe gânduri şi umblând indiferent prin dumbravă. De regulă, Edgar lucra într-o oră cât alţii în două, însă de la o vreme se lenevise şi nu se mai concentra la treburile pe care le avea de făcut. Nimic nu-l înfuria mai mult pe domnul Ratikan decât un lucrător bun care se lasă pe tânjală şi, de teamă că ar putea fi cât de curând vizitat de Lordul Phineus, îi critica mereu strădaniile băiatului.

Când conducătorii din ţinutul Muntelui nu erau mulţumiţi de produsele pe care le primeau, unul dintre ei – câteodată Lordul Phineus însuşi – cobora în Podiş într-un coş mare. Lordul nu cobora până la nivelul solului, dar descindea îndeajuns de aproape, cât să-l vadă toţi, să se strângă dedesubtul lui şi să-i asculte mustrările neîndurătoare: „Nu lucraţi suficient de repede!”; ori „Ne-aţi trimis prea puţină carne de iepure!”; ori „Unde sunt smochinele pe care ni le-aţi promis?”. Şi, ca de fiecare dată, încheia cu aceeaşi pedeapsă: „Până când nu se vor îmbunătăţi lucrurile, o perioadă veţi avea apă mai puţină”.

Edgar se întreba uneori dacă l-ar putea întâlni şi el pe Lordul Phineus şi, într-o seară, datorită acestui gând indispoziţia i se risipi pe loc. Îndreptându-şi spatele şi privind cartea ce-o ţinea în mână, gândurile i se transformară în cuvinte:

— Dacă duc pe Munte această cărticică, oare n-aş putea găsi acolo pe cineva care să mi-o citească?

Era o idee scandaloasă, dar Edgar reflectă asupra ei. Coşurile nu reprezentau o soluţie practică, întrucât erau păzite zi şi noapte. Aşadar, de ce să nu încerce să escaladeze Muntele? Ar trebui să urce cam de zece ori mai sus decât o făcuse până atunci, dar asta nu însemna că nu avea sorţi de izbândă – cu toate că, dacă îl vor prinde, îl vor arunca probabil peste marginea lumii. Exista însă

şansa să găsească pe cineva care să-l ajute şi nu-i păsa dacă îl închideau, ori îl transformau într-un sclav, ori îl condamnau la moarte. Ar renunţa fără nicio părere de rău la viaţa din dumbravă, numai pentru a auzi măcar câteva cuvinte din comoara pe care o găsise după ani de zile de căutări.

Băieţelul îngropă încă o dată cartea, după care se sprijini cu spatele de trunchiul unui smochin şi privi pierdut în dumbravă. Lăsându-se purtat de gânduri, Edgar începu să se întrebe dacă era cu adevărat pregătit să escaladeze până în vârf masivul stâncos şi să ajungă într-un loc unde îi era interzis să pătrundă.

CAPITOLUL 4
LUCRURILE ÎNCEP SĂ SE SCHIMBE

În dimineaţa următoare, Edgar începu să muncească devreme în dumbravă, într-un sector cu smochini înmuguriţi. Întreaga zi avea să strângă laolaltă mlădiţele subţiri ce atârnau de ramuri, pe care le va lega apoi în mănunchiuri ce vor atârna de crengi asemeni unor ciorchini din mici bulbi verzi. După câteva săptămâni de la legare, smochinele coapte sunt culese de pe lujeri şi tulpinile sunt desfăcute apoi din strânsoarea sforii.

Monotonia legării lujerilor îl ajuta pe Edgar să gândească limpede, iar mintea îi era şi mai ageră când desfăşura astfel de munci repetitive. Trebuia să găsească o cale prin care să părăsească devreme dumbrava, aşa încât să aibă timp să escaladeze Muntele, urcuş datorită căruia va trebui să lipsească de la masa de seară. Avea însă o singură modalitate prin care putea să nu fie prezent la cină şi să nu trezească totodată suspiciuni: trebuia să facă o năzdrăvănie, aşa încât domnul Ratikan să-l pedepsească şi să nu-i mai dea masa de seară. Era pentru prima oară când Edgar dorea să fie prins făcând ceva ce nu avea voie să facă.

Mare parte din zi, în timp ce scotea de la curea sfoară după sfoară şi lega smochinele verzi în mănunchiuri, Edgar a analizat pe îndelete această idee şi, odată ce-a terminat de legat ultima sfoară, se hotărî cum să acţioneze.

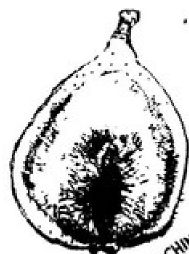
Spre mijlocul după-amiezii, Edgar străbătu distanţa scurtă până la dumbrava veche, acolo unde pomii bătrâni erau decojiţi şi despicaţi înainte de a deveni otrăvitori. Era un loc ciudat, diferit de restul dumbrăvii, un loc unde copacii ajunseseră la capătul scurtei lor vieţi. În vreme ce unora li se tăiaseră crengile şi fuseseră scoşi din rădăcini, alţii îşi aşteptau tăcuţi soarta, într-un câmp sinistru ce părea să se întindă cât vedeai cu ochii şi unde copacii arătau ca nişte spectatori trişti, incapabili să fugă din faţa

inevitabilului.

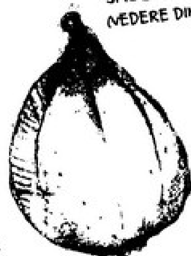
Domnul Ratikan era şi el acolo, tocmai în celălalt capăt, unde îşi agita bastonul şi vorbea unui grup de muncitori ce stăteau în jurul

SMOCHINUL

AL TREILEA AN DE CREȘTERE



SMOCHINA ALBĂ (SECȚIUNE)



SMOCHINA ALBĂ (VEDERE DIN AFA

NOUL SMOCHIN HIBRID

SAGO PALM

CYCAS REVOLUTA

PANACHÉE + SAN PIETRO + ISCHIA BLACK

DUMBRAVA (VEDERE DE SUS)

CASA DOMNULUI RATIKAN



SMOCHINE PE CREANGĂ

DR. HARDING

unui arbore dezrădăcinat. Odată ce şi-a terminat treaba, Edgar trebuia să-l aştepte pe domnul Ratikan pentru a primi de la acesta noi instrucţiuni, dar, în schimb, Edgar ridică de la pământ cea mai mare creangă pe care putea s-o care şi începu să-şi pună planul în aplicare.

Văzând în apropiere doi copaci bătrâni alăturaţi, Edgar se urcă într-unul din ei trăgând craca în urma lui şi îi poziţionă unul din capete în celălalt copac, fixând-o bine între ramuri, cam la doi metri de la pământ. Domnului Ratikan nu i-a trebuit mult până să-l vadă pe Edgar cocoţat pe creangă, exact în momentul în care se pregătea să o traverseze.

— Băiete, ce cauţi acolo? urlă domnul Ratikan, înroşindu-se de furie şi pornind nervos spre Edgar. Dă-te imediat jos din copac! Iar voi, treceţi numaidecât la treabă şi tăiaţi odată crengile alea! strigă el, întorcându-se din mers spre muncitorii care priveau curioşi incidentul.

Edgar îşi dădu imediat seama că domnul Ratikan era într-o dispoziţie şi mai proastă ca de obicei şi începu să se întrebe dacă nu cumva ideea sa era complet greşită. Primul imbold a fost să sară din copac şi s-o ia cât mai repede din loc, dar ştia că domnul Ratikan ar fi trimis o mulţime de oameni în căutarea sa. Şi astfel, aşteptându-l pe domnul Ratikan să se apropie, Edgar inspiră profund, zâmbi şi îşi aşeză un picior pe creanga pe care o fixase între copaci.

— Nu vreau decât să văd dacă pot să trec dincolo, îi răspunse Edgar. Nu durează mult.

— Coboară imediat de acolo, idiotule!

Edgar făcu încă un pas pe creangă.

— Ce-aţi zice să facem un rămăşag? întrebă Edgar.

— Eşti un băieţel tâmpit! urlă domnul Ratikan, scos pur şi simplu din sărite de faptul că Edgar îşi recăpătase buna dispoziţie.

— Dacă voi cădea, nu-mi mai daţi diseară să mănânc, îi zise Edgar.

— Oricum nu mai primeşti nimic de mâncare, dacă mai stai mult cocoţat acolo.

Până în partea cealaltă nu avea de făcut mai mult de zece paşi. Edgar însă nu era pe deplin convins că putea trece dincolo. Continuând să înainteze precaut, simţi cum creanga instabilă se arcui uşor sub greutatea sa. Chiar dacă se clătină de câteva ori, Edgar reuşi să ajungă în siguranţă până la mijlocul crăcii, în vreme ce domnul Ratikan o balansa lovind-o violent cu bastonul. Văzând că Edgar tot nu cade, domnul Ratikan dădu să-l lovească peste tibie, dar Edgar sări şi evită cu agilitate loviturile, iar domnul Ratikan nici măcar nu reuşi să-l atingă.

Odată ajuns în cealaltă parte, Edgar coborî din copac şi se opri râzând pe iarbă.

— V-am zis eu că reuşesc!

Domnul Ratikan însă nu era deloc amuzat.

— Nu mai primeşti masa de seară şi nici apă, iar dacă te văd cumva în apropierea casei mele cerşind de mâncare, atunci poţi să-ţi iei adio şi de la micul dejun! Ei, acum ce mai spui?

Domnul Ratikan dădu să se întoarcă şi să plece, moment în care pământul începu să se zguduie aşa cum se mai întâmplase şi în alte dăţi. De această dată tremurul a fost mai pronunţat, ori cel puţin aşa părea în porţiunea veche a dumbrăvii. Copacii nu erau foarte solizi şi, din acest motiv, câţiva s-au prăbuşit zgomotos la pământ. Când se opri duduitul, Edgar se uită la domnul Ratikan ca şi cum ar fi aşteptat din partea acestuia un răspuns prin care să-i explice motivul pentru care se cutremura pământul.

— La ce te holbezi? Du-te înapoi şi leagă lujeri până la lăsarea întunericului. Să nu te mai văd până dimineaţă în apropierea casei mele!

Domnul Ratikan porni grăbit spre muncitori, ordonându-le să se întoarcă la lucru şi să despice imediat copacii căzuţi. Deşi n-a comentat nimeni, mulţi lucrători erau încă speriaţi de tremurul pământului şi se temeau să se apropie de copacii prăbuşiţi. Domnul Ratikan turuia fără oprire, pentru a nu le permite muncitorilor să comenteze între ei.

Confuz, Edgar s-a întors şi a pornit în direcţia din care venise. Era înfometat şi însetat, dar ştia că nu avea prea

curând să-şi potolească setea şi foamea, fapt care l-a făcut să se întrebe dacă avea suficientă energie pentru a urca în vârful stâncii. În plus, nu ştia de ce se tot cutremura pământul şi zguduiturile păreau să se înteţească. Edgar nu era deloc liniştit la gândul că tremurul ar putea reapărea exact în momentele când se va căţăra pe stâncă, spre înaltul cerului.



— Nu se poate, bombăni Edgar.

În timp ce toţi ceilalţi erau ocupaţi cu masa de seară, Edgar s-a apropiat de stâncă puţin înainte să se însereze. Fiind mai multă lumină decât în zilele anterioare, se gândise că acesta era probabil motivul pentru care lucrurile i se păreau diferite.

Atingând cu palmele peretele cărămiziu-cafeniu din faţa sa, începu să urce primii metri cu ochii în patru, pentru a nu fi surprins de apariţia neaşteptată a vreunui paznic. Lumina îl obliga să fie mai prevăzător. La primul nivel se ridică în picioare şi continuă în stânga aproximativ zece paşi. Aşezându-şi din nou mâinile pe stâncă, o privi şi clătină din cap, întrebându-se ce se întâmplase. Din câte se părea, zidul se lăsase mai jos decât în urmă cu trei săptămâni; coborâse cu vreo cinci centimetri. Toate punctele de sprijin – crăpăturile şi colţurile de care Edgar se folosise de nenumărate ori în căţărările sale – erau mai apropiate de pământ.

Să fi crescut el atât de mult în trei săptămâni? Nu era posibil una ca asta. Gândindu-se că poate i-au crescut mâinile, Edgar îşi întinse braţele, dar nu observă să fi fost diferite. Şi totuşi, nu avea nicio îndoială – punctele de sprijin nu mai erau la locurile lor. Ceva se schimbase.

— Ar trebui să mă odihnesc puţin, îşi spuse Edgar, convins că imaginaţia îi jucase feste. Îşi elimină apoi din minte ideea că se schimbase ceva şi căută agitat în buzunarul de la pantaloni, unde avea praştia şi două smochine negre – elemente de care spera să nu aibă

nevoie.

Edgar inspiră profund, îşi frecă energic palmele şi începu ascensiunea. Găsindu-şi punctele de sprijin bine cunoscute, îşi concentră atenţia asupra acestora şi se căţără sprinten pe faţada rocii, gândindu-se cum arată străinul care îi lăsase cartea. *Dacă m-aţi vedea acum, presupun că m-aţi trimite imediat la culcare, fără să-mi mai daţi la desert şi budincă.*

Edgar zâmbi la propria sa remarcă, mai ales că nu avusese niciodată parte de luxul de a mânca budincă de cacao înainte de culcare.

Edgar privi în sus şi calculă distanţa pe care o avea de parcurs până în vârful Muntelui. Zilele trecute se gândise în repetate rânduri la aceasta şi ştia bine că avea să parcurgă pe întuneric cea mai mare parte a ascensiunii – lucru pe care nu-l mai încercase vreodată. Trecuse însă momentul în care ar mai fi putut renunţa, aşa că nu mai avea niciun rost să se îndoiască de el însuşi.

Ajuns la câteva sute de metri înălţime, se opri şi privi în jos, la Podişul ce se întindea dedesubtul lui – ţinutul său plin de crânguri, păşuni şi sate micuţe. Domnul Ratikan nu-i dăduse niciodată posibilitatea să exploreze lumea de dinafara dumbrăvii în care trăia, dar Edgar auzise de la alţi oameni că Podişul putea fi străbătut de la un capăt la celălalt în cel mult o săptămână.

Ţinându-se bine şi calmându-şi respiraţia în aerul răcoros al nopţii ce tocmai se lăsa, aruncă o privire şi lumii de dincolo de Podiş. Mult mai jos – la kilometri buni – era un alt ţinut, un loc vast şi sumbru. Deşertul, mult mai întins decât Podişul, era o zonă misterioasă, pe care foarte puţini o înţelegeau şi despre care nimeni nu scotea o vorbă. Din poziţia în care Edgar se agăţase de colţurile stâncii nu putea zări prea mult din Deşert. Avusese însă parte de-o privelişte mult mai bună, când se furişase într-o după-amiază din dumbravă şi se aplecase peste marginea Podişului, într-o porţiune unde peretele stâncos descindea vertical până în Deşert. O singură dată îşi aplecase capul peste marginea platoului şi, de atunci, nu se mai dusese

niciodată acolo. În orice caz, povestirile pe care le auzise erau adevărate. Chiar dacă zărise mişcări, stătuse totuşi la o distanţă mult prea mare pentru a vedea clar ce se petrecea acolo jos. Să fi trăit oare oameni în pustietatea aceea? Ori să fi fost altceva – să nu fi fost fiinţe umane? Edgar nu era sigur că ar fi dorit să afle.

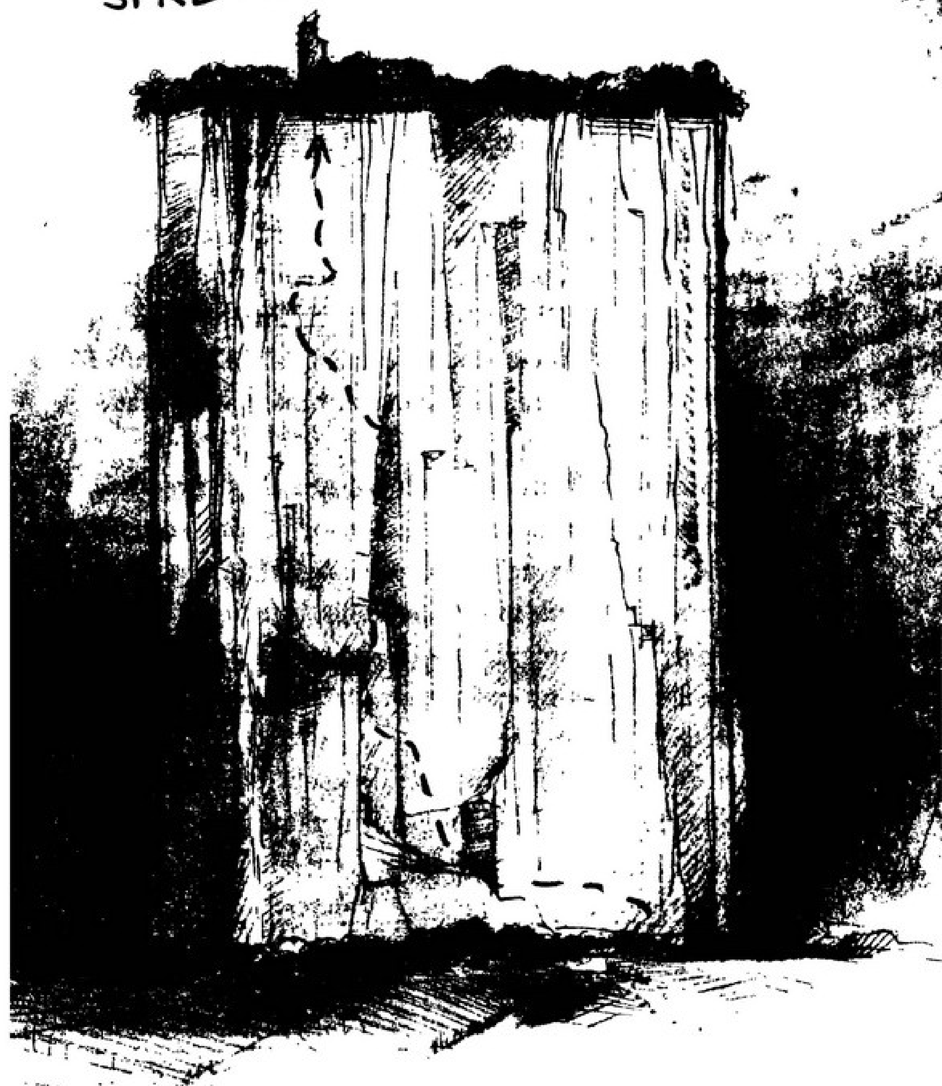
Edgar începu din nou să urce, de această dată cu şi mai mult avânt. Muncise toată ziua în dumbravă şi ar fi trebuit până în acel moment să se simtă foarte obosit, dar Edgar era un băiat deosebit de viguros şi extraordinar de abil. Peretele stâncos era pentru el ca un plan orizontal pe care părea să-l străbată de-a buşilea, atât de iute cât îi permiteau braţele şi picioarele. La un moment dat, s-a oprit brusc, simţind cum îl străpunge prin tălpi o senzaţie foarte ciudată.

La jumătatea distanţei până în vârf, într-o zonă unde nu mai ajunsese niciodată, peretele stâncos începu dintr-odată să vibreze. Edgar nu-şi slăbi strânsoarea şi se întrebă dacă nu cumva escaladarea Muntelui era o greşeală fatală. Tremurul se amplifică, revărsând asupra băieţelului un mic val de praf şi pietricele.

Edgar atârna asemeni unei crengi rupte dintr-un copac uscat. Se aventurase în explorarea unor locuri complet necunoscute, iar faţada stâncii devenise o simplă umbră pe parcursul urcuşului. Mult mai jos, în Podiş, începuseră deja să licărească primele focuri ale nopţii, în vreme ce deasupra băieţelului se întindea un zid abrupt, presărat ici şi colo cu câteva puncte de sprijin.

Fumul estompat al focurilor de dedesubt l-a împresurat vag, exact în momentul când lui Edgar îi alunecă piciorul pe treapta unei bucăţi de stâncă, de pe care împrăştie câteva pietricele în negura nopţii. Gândul că ar putea să cadă i se fixă pentru prima dată serios în minte şi, înfiorat, Edgar începu să aibă îndoieli în privinţa întoarcerii sale acasă.

DRUMUL SPRE MUNTE



CAPITOLUL 5
SAMUEL

Perioada dintre cină şi lăsarea serii era destul de liniştită pentru un copil care trăia în ţinutul Muntelui, deoarece părinţii aveau mare grijă să-şi ţină copiii departe de marginile primejdioase ale prăpastiei, îndeosebi în semiobscuritatea îndelungată şi cenuşie a amurgului. Viaţa lui Samuel era însă complet diferită – un băieţel ce locuia în apropiere de Casa Puterii, un complex somptuos, cu grădini, holuri spaţioase, scări şi coridoare tocmai bune de explorat.

Samuel era fericit dacă îşi petrecea zile întregi citind – activitate pe care o efectua uneori săptămâni la rând. Această îndeletnicire îi dăduse băieţelului un aspect palid şi bolnăvicios, făcându-l să arate de parcă ar fi stat tot timpul într-o brutărie şi ar fi avut mereu chipul şi braţele acoperite cu un strat subţire de făină. Samuel era la fel de slăbuţ ca şi Edgar, numai că din motive cu totul diferite. Mama lui Samuel muncea în bucătăria Casei Puterii şi băieţelul avea acces la o mulţime de bucate, dar Samuel nu era un mâncăcios, interesul său pentru mâncare fiind axat în principal pe tot ce avea gust dulce.

Mama băieţelului lucra de dimineaţă şi până seara şi revenea la o oră foarte târzie în cămăruţele lor, aflate într-un capăt depărtat al curţii. În timpul serii, plictisit să mai stea în pat şi să citească, Samuel începea să hoinărească prin holurile şi sălile Casei Puterii. Parterul casei lăsa impresia că era construit în interior şi exterior deopotrivă. Unele holuri se întindeau pe sub bolţile ce îngrădeau şi înconjurau curţile şi grădinile casei, unde copăceii erau înveşmântaţi în plante agăţătoare ce se răsuceau parcă la nesfârşit în jurul trunchiurilor. Vegetaţia abundentă se răspândise necontrolat pe zidurile din piatră şi aleile pietruite din curte, ca şi cum ar fi încercat să acapareze şi să dărâme tot ce întâlnea în cale. În acele locuri nefiresc

de liniştite, oamenii vorbeau aproape întotdeauna în şoaptă. Câteodată, după ce colinda mare parte din holuri şi alei, Samuel trecea pe la bucătărie şi îi cerea mamei sale ceva dulce sau o cană cu ceai şi, deseori, drept răspuns, aceasta îl ruga s-o ajute la câte o treabă.

Cu Samuel ne întâlnim exact într-o seară de acest gen, când tocmai se pregătea să dea ocol coridoarelor răsunătoare ale casei. Coborând scara îngustă din apropierea camerei sale, până în dreptul unei uşi pe care o găsea întotdeauna încuiată, băieţelul continuă apoi pe scări şi pe holuri, până când simţi că nu mai rezistă multă vreme fără să guste ceva dulce.

— Dacă o ajut, poate îmi dă şi mie o cănuţă cu lapte îndulcit, îşi spuse cu voce tare Samuel, auzind apoi ecoul unor paşi ce veneau în direcţia lui. Nu dorea să discute cu nimeni, aşa că ocoli iute o galerie acoperită şi ieşi în curte. Odată ajuns la bucătărie nu mai era la fel de sigur că dorea să intre, de teamă ca nu cumva să i se dea prea mult de muncă, drept care se uită pe după colţul uşii, să vadă ce făcea mama lui.

Aceasta era o femeie firavă, dar plăcută privirii, iar Samuel îşi dădu imediat seama că o nemulţumea ceva. Trecea de la un bufet la altul şi cotrobăia nervoasă prin dulapurile bucătăriei, în timp ce coada părului negru strâns în coc i se balansa pe spate la fiecare mişcare. Femeia îl zări cu coada ochiului pe Samuel, ascuns după tocul uşii.

— Vor în salon smochine şi pâine prăjită, îşi zise ea pe nerăsuflate.

Ori de câte ori era nervoasă, îi apărea dedesubtul buzei o mică pată roşie, care nu-i mai dispărea ceasuri bune. Frecându-şi iritată micuţul semn roşu, începu să caute ceva în spatele mesei pentru frământat aluaturi, acolo unde îşi petrecea majoritatea timpului de lucru.

— De ce trebuie să ceară ceva ce ştiu bine că nu avem? continuă ea. De unde să le aduc eu smochine, din cer? Nu mai avem aşa ceva de săptămâni întregi, dar ei continuă să mi le ceară şi să mă chinuiască noapte de noapte cu tot

felul de pretenţii.

Femeia continuă să-şi pipăie semnul roşu de sub buză, până când Samuel trecu pragul bucătăriei şi se opri în dreptul mamei sale.

— Nu o să-ţi treacă, dacă îl tot scarpini şi nu-l laşi în pace.

Lui Samuel îi păru rău pentru necazul mamei sale, dar nu foarte mult, întrucât ştia bine ce avea să urmeze în continuare.

— Samuel, n-ai vrea să tragi o fugă până sus şi să le spui că nu avem smochine? Hai, du-te, pentru că o să-ţi dau pe urmă ceva dulce. Ce zici, mă ajuţi?

Mama lui Samuel nu fusese întotdeauna atât de fragilă. A existat o perioadă când se bucura de un statut privilegiat şi dădea dovadă de multă stăpânire de sine, dar asta numai până în ziua când tatăl lui Samuel a dispărut într-un accident îngrozitor. Această nenorocire părea să-i fi spulberat femeii în mii de fărâmiţe încrederea firavă în propriile puteri. Faptul că ajunsese să lucreze în bucătărie se datora numai pierderii tatălui băieţelului, care fusese un om de vază înainte să dispară pentru totdeauna din familia lor. În lipsa reputaţiei acestuia, mama lui Samuel s-a văzut obligată să ducă o viaţă de aservire.

— Îmi pui şi mie pe tavă ceva dulce? întrebă Samuel, văzându-şi mama preocupată să aranjeze pe un platou felii de pâine prăjită presărate cu pudră de smochine, câteva ceşcuţe şi un vas acoperit, plin cu ceai cald.

— O să-ţi dau ceva când te întorci. Să fii atent şi să nu scapi platoul, ori să verşi ceaiul, îi zise ea, dându-i tava rotundă şi privindu-l îngrijorată. Poţi să-l duci?

Tava nu era foarte mare şi nici grea, dar Samuel oftă uşor când o apucă de margini.

— Da, mamă, lasă că mă descurc.

Samuel străbătu curtea şi porni către Casa Energiei. Aleea ce ducea spre intrare era pavată cu lespezi mari din piatră şi avea de-o parte şi de alta intrânduri unde creşteau copăcei ale căror trunchiuri erau toate acoperite de iederă. Aleea sfârşea sub o arcadă fără uşă. De cealaltă

parte se afla un salon rotund din care porneau trei direcţii: în dreapta şi în stânga se afla câte un hol larg, iar în centru o scară cu multe trepte.

Samuel urcă treptele şi, odată ajuns în capătul scării, îl întâmpină un bărbat bucălat, complet chel şi cu sprâncene cărunte şi stufoase.

— Ce-ai adus acolo, Samuel? îl întrebă Horace, a cărui unică sarcină era aceea de a nu-i lăsa pe oameni să-l deranjeze pe Lordul Phineus, atunci când acesta nu dorea să vadă pe nimeni. Lordul însă nu voia niciodată să fie deranjat, aşa că Horace putea fi găsit mai mereu la capătul de sus al scării.

— Câteva bunătăţi pentru cei din salon, răspunse Samuel.

Horace se uită îndeaproape la tavă şi înşfacă iute o felie de pâine.

— Bine, poţi trece, îi zise el, înghiţind aproape pe nemestecate felioara de pâine şi arătându-i printr-un gest impunător uşa camerei principale.

Samuel îi zâmbi. Chiar dacă aveau rar ocazia să se întâlnească, Samuel îl plăcea pe Horace şi manifestările teatrale ale acestuia.

Nerăbdător să-şi ducă la îndeplinire sarcina, Samuel grăbi pasul spre uşa enormă de la capătul unui hol răcoros, unde aşeză platoul pe podea şi ciocăni politicos. Când Samuel se dădu puţin în spate, uşa se deschise şi în pragul acesteia apăru Sir Philip, un bărbat impunător, îmbrăcat într-o robă roşie, asemănătoare cu cea pe care obişnuia s-o poarte şi tatăl băieţelului.

Sir Philip privi de sus platoul aşezat pe podea:

— A şterpelit cumva Horace smochinele de pe tavă, ori trebuie să luăm iarăşi măsuri în privinţa producţiei din dumbravă?

Aplecându-se să ridice platoul, Samuel îşi dori în acele clipe să nu o fi vizitat mai devreme pe mama sa.

— Domnule, mi-e teamă că nu mai avem smochine. Trebuie să aşteptăm noua recoltă.

Lui Samuel începură să-i tremure braţele, moment în

care ceşcuţele se porniră şi ele să zăngăne. Înăuntrul salonului, băieţelul zări o masă mare, înapoia căreia stătea Lordul Phineus, înveşmântat tot într-o robă roşie, de o nuanţă mai închisă decât cea purtată de Sir Philip, cu manşete late şi negre, la mâneci şi glugă.

— Sir Philip, lasă-l pe băiat să intre. Nu e vina lui că trebuie să aşteptăm pentru lucrurile pe care ni le dorim. Roadele se fac atunci când le vine timpul, nu când vrem noi.

Samuel şovăi în pragul uşii. Simţind că lordul nu era binedispus, Samuel se gândi că ar fi poate mai bine să reaşeze tava pe podea şi s-o zbughească imediat în camera lui.

— Hai, intră, să vedem şi noi ce ne-ai adus, înainte să se răcească bucatele.

Samuel îşi târşâi paşii în cameră şi dădu să aşeze platoul pe masă. În dreapta lui, un alt bărbat privea pe una din ferestrele prin care iedera se strecurase înăuntru şi se întinsese pe podea şi pe câţiva pereţi. Era Sir Emerik, ultimul din cei trei cârmuitori care deţineau controlul în regiunea Muntelui şi a Podişului. Nu cu multă vreme în urmă, tatăl băiatului, Sir William, fusese cel de-al patrulea conducător.

În stânga, Samuel observă o coloană din piatră albă, cam de înălţimea sa, în vârful căreia se afla capul sculptat al unui bărbat.

— Văd că ţi-a luat ochii scăfârlia lui Mead, i se adresă Lordul Phineus, moment în care Samuel îşi îndreptă brusc atenţia spre lord, fiind cât pe ce să scape tava ce-i tremura vizibil în mâini.

— Doar mă uitam.

Zâmbindu-i, Lordul Phineus îi făcu semn să se apropie.

— Este un lucru care îmi place foarte mult şi ai face bine să nu care cumva să-l atingi.

Sir Emerik se apropie de masă, se aplecă şi îi şopti ceva Lordului Phineus, pe un ton ce sunase ca mototolirea unei foi de hârtie. Lordul Phineus nu se arătă prea interesat de spusele colegului său. Lăsându-se în voia gândurilor, lordul

descoperi vasul cu ceai şi lăsă să se înalţe în aerul răcoros al camerei aburul dulce înmiresmat al licorii.

— Îi ducem dorul tatălui tău şi ne pare rău că nu mai face parte din consiliul superiorilor, i se adresă Sir Emerik pe un ton atât de hârşâit, încât Samuel simţi nevoia să-şi acopere imediat urechile.

— Era un om de mare erudiţie, dar acum ne străduim să ne descurcăm cât putem de bine în lipsa lui.

— Samuel, aş vrea să te întreb ceva, îi zise Lordul Phineus, întinzându-şi mâna şi luând o felioară de pâine prăjită. Simţi că-ţi lipseşte tatăl tău? Ce vreau să spun: eraţi apropiaţi sau eşti mai degrabă băieţelul mamii?

Înroşindu-se, Samuel îşi coborî privirea. Nu dorea decât să iasă cât mai repede din cameră, să alerge până în bucătărie şi să-şi certe mama, pentru că-i ceruse să ducă tava în salon. Lordul Phineus lăsă felia de pâine şi îşi întinse braţul deasupra mesei, atingându-i băieţelului bărbia cu un deget şi ridicând-o uşor – momente în care Samuel încercă zadarnic să privească într-o cu totul altă direcţie.

Pe chipul Lordului Phineus se imprimase adânc expresia răutăţii, iar acesta părea să ştie destul de bine cât de mult rău îi făcea băieţelului amintindu-i de tatăl lui.

— Fii, te rog, drăguţ şi spune-i mamei tale să-mi aducă la micul dejun pâine şi unt de smochine.

— Stăpâne, dar nu avem smochine.

— Da, ştiu, numai că-mi place s-o tachinez, fiindcă, atunci când ies la plimbare prin curte, mă amuză tare mult să-i văd pata aia roşie care îi apare deasupra bărbiei.

Lordul Phineus luă felia de pâine pe care o pusese deoparte şi o privi atent, întrebându-se parcă dacă să muşte sau nu din ea.

— Samuel, poţi pleca.

Când s-a întors şi a dat să plece, Samuel se trezi în faţa lui Sir Philip. Băieţelul se opri şi nu-şi ridică privirea spre chipul acestuia. Roşul familiar al robei îl făcu pe Samuel să-şi dorească în apropiere prezenţa tatălui său, care să dizolve pe loc toată cruzimea din cameră.

— Philip, dă-te la o parte, îi zise Lordul Phineus. Nu peste mult timp îl vom trimite la muncă şi te asigur că-i vom găsi ceva care să-l transforme cât de curând într-un adevărat bărbat.

Odată ajuns de cealaltă parte a uşii, Samuel străbătu în fugă holul, trecu pe lângă Horace fără să-i adreseze o vorbă şi coborî iute scările, ieşind imediat în curte.

*

Când se opri din alergat, răsuflând din greu, Samuel privi în urmă şi observă că se depărtase foarte mult de Casa Energiei şi ajunsese undeva în câmpul de dinaintea marginii Piscului. N-a fost o goană deosebit de lungă, dar Samuel nu era obişnuit să alerge, ori să se caţere. Traversând câmpul, intră într-o pajişte cu iarbă verde ce-i ajungea până la nivelul pieptului şi continuă printr-un crâng plin de copaci cu crengi contorsionate.

În cele din urmă, a ajuns într-un loc unde iarba lăsase loc ţărânei şi stâncilor, iar copacii deveneau tot mai rari. În semiobscuritatea cenuşie a nopţii, Samuel observă o dungă dincolo de care pământul devenea complet negru: era marginea Muntelui – o zonă extrem de periculoasă, unde un singur pas greşit ar fi însemnat pentru Samuel sfârşitul vieţii.

Culcându-se la pământ, Samuel şi-a aplecat capul deasupra marginii Muntelui şi s-a lăsat în voia amintirilor, retrăind în minte perioada când tatăl lui era încă în viaţă şi mama sa era o persoană complet diferită. De jos, din Podiş, zărea lumina focurilor şi simţea mirosul vag dar pătrunzător al vreascurilor şi smochinelor negre. Aflat chiar deasupra dumbrăvii, foarte aproape de cascada ce curgea prin vecinătatea Casei Puterii, băieţelul începu să-şi imagineze cum îşi petreceau seara locuitorii din Podiş la sfârşitul unei zile de muncă şi, lăsându-se în voia imaginaţiei, aţipi pe marginea prăpastiei – un loc extrem de periculos în care să te laşi în braţele somnului.

Samuel nu ştia cât de mult dormise, când îl trezi brusc

un zgomot. La început nu şi-a dat seama din ce direcţie venea, dar, imediat ce şi-a ridicat capul şi s-a frecat somnoros la ochi, a înţeles îndată că sunetul venea de undeva de jos. Aplecându-se foarte precaut deasupra marginii prăpastiei, Samuel scrută atent întunericul de dedesubt şi, spre marea lui surprindere, zări ceva ce nu mai văzuse nimeni în ţinutul Muntelui.

Cineva escalada peretele stâncos.

CAPITOLUL 6
CARTEA LUCRURILOR SECRETE

Nu mai era mult până la ora cea mai întunecată a nopţii, iar Samuel începu să se întrebe dacă nu cumva visase că escalada cineva stânca. Era totuşi sigur că fiinţa respectivă avea braţe şi cap, deşi capul îi părea cam mic pentru distanţa la care se afla. Poate că nici nu era om, ci vreo fiară înfometată, pornită să înhaţe copii şi să-i ducă peste marginea crestei, în vreo grotă din peretele stâncii.

Samuel privi peste umăr către Casa Energiei şi se întrebă dacă nu ar fi mai bine să-i alarmeze pe ceilalţi de o posibilă invazie. Auzind în acel moment o tuse şi mormăitul câtorva şoapte, Samuel îşi întoarse capul şi privi în jos, la silueta ce devenea tot mai clară şi îşi dădu seama că nu era un monstru, ci un băieţel. Un băiat – să fie oare aievea?

Ridicându-se în picioare, Samuel păşi în linişte de-a lungul marginii stâncii, până în dreptul căţărătorului şi se culcă din nou la pământ. Privind peste buza crestei, începu să reflecteze la opţiunile pe care le avea. Lordul Phineus şi ceilalţi din Casa Puterii ar fi dorit cu siguranţă să fie îndată înştiinţaţi de faptul că un străin le încalcă teritoriul. Ar fi putut astfel ca Samuel să se aleagă şi cu o recompensă pentru curajul său.

Samuel însă consideră că n-ar trebui să plece din apropierea străinului şi să-i dea posibilitatea să se facă nevăzut. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, Lordul Phineus s-ar mânia foarte tare. Cu cât Samuel aştepta mai mult, cu atât devenea mai convins că era de datoria lui să rămână locului.

Un băiat de vârsta mea se caţără pe platoul Muntelui – cum să fie posibil una ca asta? Samuel îşi pipăi braţele costelive şi se simţi uşor intimidat – ba nu, era chiar invidios pe puştiul care ajunsese deja la mai puţin de şapte metri sub el. Cum de reuşise un băieţel să urce atât de sus

– şi pentru ce îşi risca viaţa într-o asemenea tentativă? *Cum de îndrăzneşte una ca asta?*

— Hei, tu de colo! Văd că vrei să urci până în vârf! îi strigă Samuel cât putu de ameninţător.

După un scurt moment în care teama l-a cuprins cu adevărat, Edgar privi în sus şi zări pe fundalul întunecat al cerului nopţii chipul unui băiat. Deşi glasul nu aparţinuse fără doar şi poate unei persoane adulte, chipul micuţ al lui Samuel îl linişti întru câtva pe Edgar.

— Dar tu ce cauţi aici la o oră atât de târzie? Aş putea spune că mă aşteptai, îi răspunse cât se poate de prietenos Edgar.

Samuel se gândi pentru o clipă şi încercă să găsească un răspuns. *Ce fel de băiat era ăsta?*

— Nu poţi veni aici în acest fel, îi zise Samuel. Nu este deloc normal şi, în plus, este un lucru interzis. Nu ţi-au spus şi părinţii tăi?

Samuel nu-şi putea stăpâni curiozitatea şi, oricât de mult ar fi dorit să-l intimideze pentru faptul că intra în lumea lui, îşi dorea de fapt să afle cât mai multe despre străin.

— Eu nu am părinţi, răspunse Edgar, ajuns în apropierea crestei, loc din care cei doi băieţi se puteau vedea mai bine în lumina difuză a nopţii.

În speranţa că Samuel îi va da o mână de ajutor, Edgar îi zâmbi şi îşi întinse braţul, dar Samuel se târî înapoi pe coate, revărsând fără să vrea un mic val de praf, direct în creştetul lui Edgar. În momentul când mâna băieţelului ajunsese foarte aproape de el, Samuel îşi dădu pe loc seama cât de nesigur îl făcea să se simtă străinul – mai ales că fusese învăţat să-i privească pe cei din Podiş ca pe nişte fiinţe răutăcioase şi periculoase.

— La fel de prietenoşi sunteţi toţi, aici sus? întrebă Edgar voios, liniştindu-l astfel pe Samuel, care se apropie de creastă şi privi peste marginea acesteia.

— Hai odată, continuă Edgar. Îmi dai sau nu o mână de ajutor?

— Cum te cheamă?

— Edgar.

În liniştea nopţii, pentru câteva clipe, cei doi băieţi s-au privit îndoielnic, gândindu-se în sinea lor ce intenţii ar putea mocni în mintea celuilalt.

— Sper să nu-mi pară rău, îi zise Samuel, hotărându-se să-şi întindă în cele din urmă braţul.

Edgar îl apucă de mână şi îşi dădu imediat seama că Samuel era un băieţel plăpând, fără prea multă putere în braţe. Convins că s-ar fi prăbuşit amândoi în gol dacă ar fi apelat la ajutorul puştiului, spre uşurarea lui Samuel, Edgar îi dădu drumul mâinii şi urcă iute ultima porţiune a stâncii. Odată ajuns sus, se depărtă de marginea crestei, bucuros că simţea sub tălpi terenul solid al platoului.

Samuel i-a spus lui Edgar cum îl cheamă, dar nu mai ştiu ce să adauge.

— Deci aşa arată Muntele, comentă Edgar, inspirând adânc aerul proaspăt al nopţii. Miroase plăcut aici sus.

Edgar privi în jurul său, dorind să vadă mai bine noua lume în care ajunsese, dar nu zări decât umbrele unor copaci în depărtare.

— Şi eu locuiesc acasă într-o dumbravă ca aia, continuă Edgar, arătând în direcţia grupului de copaci din întuneric.

— Aia nu-i o dumbravă, ci doar un pâlc de copaci care nu dau niciun fel de roade, ci doar ascund ce-i în spatele lor.

— Ce e în spatele lor? întrebă foarte curios Edgar, pornind spre copaci.

— Stai! Nu te duce! Or să te vadă şi… nu le va plăcea deloc că ai ajuns aici. Ai putea avea mari necazuri.

Edgar s-a întors şi s-a aşezat lângă Samuel, în apropierea marginii Muntelui, unde puştii nu mai ştiau ce-ar putea face în continuare. Lui Samuel i se spusese mereu că persoanele ca Edgar nu erau bune decât pentru un singur lucru: să le asigure celor de pe Munte tot ce aveau nevoie. În ceea ce-l privea, Edgar auzise că oamenii de aici erau cei care controlau totul în lumea sa, de unde luau tot ce-şi doreau. Chiar dacă nu avea suficient timp la dispoziţie, Edgar nu era foarte sigur că s-ar putea încrede în acest băieţel. Deşi nu li se oferise niciodată ocazia să se

întâlnească, cei doi fuseseră învăţaţi să nu se placă unul pe celălalt.

— De ce-ai venit aici? întrebă Samuel din pură curiozitate şi nicidecum pe un ton acuzator.

Relaxându-se după ceasuri bune de urcuş extenuant, Edgar îşi dădu deodată seama că era foarte obosit şi înfometat. Nici nu voia să-şi închipuie că, în curând, va trebui să coboare şi chiar nu ştia când va avea puterea să facă acest lucru.

— Nu ştiu dacă pot avea încredere în tine, începu Edgar, însă nu am la dispoziţie prea multă vreme. Trebuie să mă întorc repede în dumbravă, pentru că altfel voi fi dat dispărut şi o să fiu pedepsit de domnul Ratikan.

— Văd că nu ai asupra ta o armă şi nu-mi pari deloc periculos, răspunse Samuel. N-aş rezolva mare lucru dacă te dau pe mâna lor, dar pentru asta trebuie să fiu mai întâi sigur că nu vei spune nimănui de întâlnirea noastră.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Edgar, simţind curiozitatea şi îngrijorarea lui Samuel. Îmi doresc să am încredere în tine, dar de-abia te-am cunoscut.

Samuel se gândi pentru un moment, înainte să încerce să-l convingă din nou pe acest băieţel din Podiş că un băiat de la Munte poate fi o persoană de încredere.

— Mie nu-mi place aici, pe Munte, îi zise Samuel. Nu e deloc cum crezi. Nu vreau să spun nimănui că ai venit aici, înţelegi? Vreau ca acesta să rămână micul nostru secret.

Edgar reflectă asupra acestei chestiuni. Era posibil ca puştiul să-l trădeze în cele din urmă, dar Edgar venise acolo în speranţa să-i fie citită cartea şi reuşise să găsească pe cineva care părea capabil de acest lucru – întâlnise un băieţel ce părea demn de încredere.

Oarecum şovăielnic, Edgar îi povesti totul despre bărbatul pe care îl credea tatăl său, despre anii în care învăţase singur să se caţere şi despre lucrul pe care îl căutase şi nu reuşise să-l găsească – deşi nu-i spusese cu exactitate despre ce era vorba.

Înainte să-i răspundă, Samuel ascultă atent tot ce avusese de povestit Edgar.

— Deci ai încălcat ani de zile în secret regulile şi ţi-ai pus viaţa în primejdie, numai pentru a găsi acel lucru despre care spui că ţi l-a lăsat un străin?

Edgar îi confirmă entuziast din cap.

— De ce ai venit până aici? întrebă Samuel.

Edgar nu i-a răspuns imediat. Putea oare să aibă cu adevărat încredere în acest băieţel costeliv, care n-ar reuşi să reziste o zi în dumbrava domnului Ratikan? Nu avea nicio siguranţă în acest sens, dar îi era clar că fusese foarte norocos să dea peste un puşti de-o seamă cu el, deoarece ar fi putut foarte bine să aibă ghinionul să nimerească direct în mâna unui paznic. Aşa că hotărî să-şi asume acest risc.

— Am găsit în cele din urmă obiectul acela, se destăinui Edgar, băgându-şi mâna în buzunarul larg, cusut în partea din faţă a bluzei, şi şovăind pentru o clipă.

— Nu trebuie neapărat să mi-l arăţi, dacă nu doreşti acest lucru, îi zise Samuel. Deşi era foarte curios să vadă despre ce era vorba, nu dorea să insiste şi să-l facă pe Edgar să se răzgândească.

— Dacă vrei să pleci, o să mă gândesc că nu ne-am întâlnit niciodată.

Edgar scoase la iveală cartea şi o ţinu aproape de el. Văzând-o, Samuel se simţi imediat captivat de aceasta. Samuel iubea cărţile, iar exemplarul din mâna celuilalt băieţel arăta complet diferit faţă de ce văzuse până atunci. Nu semăna cu celelalte cărţi din lumea lui – groase, grele şi legate în coperţi rigide. Era o carte micuţă, legată în piele, şi arăta foarte veche şi deteriorată.

— De unde o ai? îl întrebă Samuel, vizibil entuziasmat.

Când îşi luă însă ochii de la carte şi îl privi pe Edgar, îşi aminti brusc regulile.

— Nu ştii să citeşti, continuă Samuel. De aceea ai venit aici, să găseşti pe cineva care să ţi-o citească.

Fără să-i răspundă, vădit rănit în sinea lui, Edgar îşi îndreptă privirea în întuneric.

— Nu e ceva de care să-ţi fie ruşine, îi zise Samuel. Nu e vina ta.

Edgar nu se lăsă convins de consolările băieţelului.

— Nici nu ştii cât de norocos eşti să trăieşti aici. Cred că trebuie să fie ca în paradis.

— Nu e deloc aşa, răspunse Samuel, şovăind şi adăugând: O să-ţi spun şi eu un secret şi o să înţelegi totul foarte bine.

Samuel îi indică spre o zonă din depărtare, în lungul marginii peretelui stâncos.

— Acolo, în urmă cu aproape un an, tatăl meu a căzut de pe creastă. Din ziua aceea, mama mea nu a mai fost aceeaşi persoană pe care o ştiam.

Samuel îşi scărpină golul dintre buză şi bărbie, simţind o mâncărime puţin dedesubtul pielii.

— În majoritatea timpului stau singur în camera mea, fiindcă nu-mi place deloc să ies pe afară.

Era un moment important pentru Edgar, întrucât îşi dăduse seama de ceva la care până atunci nu se gândise: şi el era o persoană singuratică – dormea întotdeauna singur în dumbravă, îşi proteja secretele şi se ţinea departe de ceilalţi copii. Simţea de multă vreme un sentiment similar, dar pe care nu reuşise până acum să şi-l explice. Şi mai era ceva. Edgar înţelesese în acele clipe că singurătatea este de două feluri: una survine datorită propriei alegeri şi este inofensivă pentru o perioadă, cealaltă îşi alege singură subiecţii şi e întotdeauna dăunătoare. Samuel făcea parte din această a doua categorie, fapt datorită căruia lui Edgar îi păru rău pentru el.

Şi totuşi, în povestea lui Samuel era ceva ce Edgar nu reuşea să înţeleagă, iar datorită acestui lucru se întrebă dacă nu cumva Samuel încerca să-l tragă pe sfoară.

— E ciudat, mormăi Edgar.

Răspunsul lui Edgar îl luă prin surprindere pe Samuel, deoarece băieţelul considera mai degrabă tragic şi nu ciudat faptul că tatăl său îşi găsise sfârşitul căzând peste marginea crestei.

— La fel de miloşi sunteţi cu toţii, acolo, în Podiş? răbufni amărât şi iritat Samuel, aşa cum o făcea de fiecare dată când îi rănea cineva sentimentele.

— Păi, cum să-ţi spun… ei bine, sincer să fiu, nu prea îmi vine să cred povestea asta.

— Ce vrei să zici?

— Dacă ar fi căzut cineva peste creastă şi s-ar fi prăbuşit în Podiş, cred că aş fi aflat mai mult ca sigur de această nefericită întâmplare. La noi nu prea există secrete, iar un asemenea accident nu ar fi avut cum să treacă neobservat.

Afirmaţia îl luă din nou prin surprindere pe Samuel, obligându-l să reflecteze pentru câteva clipe. *Să fi fost oare falsă această poveste? Cine ar putea născoci o minciună atât de cumplită*? Samuel însă nu îşi dorea să afle cu adevărat răspunsul.

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău, continuă Edgar, întrerupându-i lui Samuel uluirea.

— Ce zici, ne uităm puţin la cartea ta? îi zise Samuel, încercând să-şi alunge din minte acele gânduri tulburătoare.

De această dată, Edgar nu mai ezită, ci îi înmână imediat cartea şi Samuel o luă nerăbdător.

— Nu am foarte mult timp la dispoziţie, spuse Edgar, în timp ce Samuel examina coperta. După cum ţi-am zis, lucrez în dumbrava domnului Ratikan şi ştiu sigur că mă va căuta mâine-dimineaţă. O să fie vai şi amar de mine, dacă nu mă găseşte la treabă, odată cu apariţia primelor raze de lumină, adăugă Edgar privind obosit spre marginea crestei. Şi îmi va lua foarte mult să cobor.

— Edgar, asta e o carte ciudată.

— De ce spui asta? Arată diferit faţă de celelalte cărţi pe care le-ai citit?

Samuel se gândi puţin cum să-l lămurească:

— Foile sunt foarte subţiri şi albe, iar cărţile din ţinutul Muntelui au pagini groase şi galbene, legate între coperţi sănătoase. N-am mai văzut aşa ceva niciodată. Mă întreb de unde o fi venit.

Samuel o deschise la prima pagină şi dădu peste câteva rânduri scrise de mână, dar care erau atât de neîngrijite, încât cu greu reuşi să le descifreze.

— Ce scrie? întrebă Edgar.

— Nu sunt foarte sigur, răspunse Samuel.

— Să nu-mi spui că nu ştii să citeşti, îi zise Edgar uşor panicat.

— Bineînţeles că ştiu să citesc! ripostă prompt Samuel. Numai că e scrisă de mână şi nu am suficientă lumină. De-abia desluşesc cuvintele de pe această pagină.

Cu cine crede că vorbeşte puştiul ăsta din Podiş? gândi neprietenos Samuel, după care se dojeni singur pentru această atitudine: *Poate el chiar vrea să-mi fie prieten, aşa că n-ar trebui să gândesc astfel despre el.*

— Primul rând e scris mai citeţ, continuă Samuel, şi spune aşa: *Cartea Lucrurilor Secrete – pentru Edgar.*

Edgar simţi un fior de emoţie şi încântare. Cartea era pentru el – numai pentru *el.* Această menţiune valora de mii de ori mai mult decât problemele şi dificultăţile pe care le întâmpinase pentru a ajunge să o descifreze.

— Ce mai scrie? Citeşte-mi prima foaie – sau măcar primele pagini.

În următoarele douăzeci de minute, străduindu-se să le desluşească înţelesul, Samuel s-a concentrat intens asupra cuvintelor de pe prima pagină. Lectura băieţelului, foarte lentă şi lipsită de cursivitate, aproape că-l adusese pe Edgar la exasperare, dar, în esenţă, ceea ce i-a citit Samuel în noaptea aceea lui Edgar, ar putea fi redat astfel:

Sunt în mare grabă şi mă văd nevoit să aştern totul foarte iute pe hârtie. Pentru a-ţi dărui tot ce doresc şi pentru a putea ascunde bine această informaţie, am la dispoziţie o singură seară. Nu ştiu dacă vei găsi această cărticică, dar trebuie să iau toate măsurile de precauţie şi totodată să-mi rămână şi timp s-o scriu. O altă provocare o va reprezenta ascunderea cărţii undeva în peretele stâncii, unde va trebui să cobor într-unul din coşurile fixate pe marginea crestei, dar cred că voi reuşi – fără să mă prindă nimeni. Vom vedea.

Edgar, îţi las această carte, cu toate, că ştiu bine că nu vei putea înţelege multe din ce-ţi voi scrie. Dacă printr-o minune găseşti mesajul meu, nu cred că-l vei putea citi

(asta numai dacă nu cumva se va produce între timp o schimbare neaşteptată). Presupun că vei avea unsprezece anişori când cărticica de faţă va intra în posesia ta – dacă va ajunge vreodată la tine. Speranţa mea este să o ascunzi bine, până când vei reuşi să găseşti pe cineva care să ţi-o citească. Să nu o arăţi nimănui de pe Munte, atât timp cât nu eşti absolut sigur de încredere persoanei respective. În acel ţinut al lumii sunt mulţi care îţi vor răul.

Numele meu este Luther. Unii îmi spun Dr. Kincaid. Edgar, eu te-am adus aici şi îţi voi povesti mai multe despre aceasta în măsura timpului disponibil – dar vreau să ştii că am făcut exact ceea ce am crezut eu că e cel mai bine pentru tine.

Acesta e primul lucru pe care trebuie să-l afli şi este ceva foarte dificil de explicat. Atherton-ul nu e ceea ce credeţi cu toţii. Voi încerca să-ţi spun adevărul în puţinele pagini care vor urma...

Ambii puşti au rămas muţi de uimire. În apropierea marginii peretelui stâncos se aşternu tăcerea pentru câteva clipe. În răstimpul lecturii primelor pagini, noaptea îşi intrase pe deplin în drepturi. Lăsând locul beznei, semiîntunericul dispăru complet şi Edgar îşi dădu brusc seama de ora târzie a nopţii.

— Trebuie să plec.

— Eşti sigur că poţi să cobori pe întuneric?

Edgar se aplecă uşor deasupra crestei şi, din focurile de mai devreme, zări doar patru sau cinci puncte portocalii. *Am întârziat prea mult,* îşi spuse, privind spre Samuel şi întinzând mâna.

— Bezna nopţii nu ţine decât un ceas, după care, până dimineaţă se va lumina tot mai mult. Dacă plec acum, sunt sigur că ajung la timp, îi răspunse Edgar. Dă-mi cartea.

Samuel strânse cărticica între degete şi o apropie de piept, îi venea greu să se despartă de ea.

— Ce-ai zice să-mi laşi mie cartea? Până când mai treci pe aici, am timp s-o citesc şi o să-ţi spun atunci ce scrie în ea.

Edgar ştia bine că Samuel nu ar fi putut să-l doboare şi nici să-l întreacă la fugă – aşa că nu i-ar fi fost deloc greu să-i ia cartea şi să plece, dar hotărî să aleagă o altă cale.

— Samuel, îi zise Edgar, am încredere în tine. Ştiu că în carte scrie să nu mă încred în nimeni de aici, dar nu e vorba de asta…

După o scurtă pauză stânjenitoare, Edgar încercă să-i explice mai bine.

— Samuel, nu pot s-o las aici. Pur şi simplu nu pot. Cărticica asta e singurul lucru din lume care îmi aparţine cu adevărat. Vreau s-o citim împreună. Data viitoare o să vin mai devreme, în acelaşi loc, şi vom sta mai mult timp împreună.

Samuel îşi dorea atât de mult să păstreze cartea, încât fusese cât pe ce s-o zbughească la fugă spre copaci. Însă Edgar era pe cale să devină singurul său prieten şi, cum Samuel avea cu adevărat nevoie de un prieten, îi înmână binevoitor cartea.

— Uite ce-o să facem, îi zise Edgar, punându-şi cărticica în buzunarul din faţă al bluzei. Dacă mă ajuţi şi îmi citeşti cartea, între timp eu voi încerca să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dacă a căzut cu adevărat peste marginea crestei, trebuie să fie cineva în Podiş care să ştie acest lucru.

Edgar se lăsă pe buza stâncii Muntelui şi bâjbâi cu talpa după un punct de sprijin. Era foarte obosit şi coborârea avea să fie mult mai dificilă decât urcuşul, dar era ferm hotărât şi nerăbdător să revină în dumbravă înainte de ivirea zorilor.

— Când o să te întorci? îl întrebă Samuel.

Edgar îşi ridică privirea pentru ultima dată.

— Trebuie să mă odihnesc, îi răspunse Edgar, părând să socotească în sinea lui perioada necesară refacerii, pentru o nouă escaladare a Muntelui. Voi reveni peste şapte nopţi. Să mă aştepţi tot aici!

Aşa a luat naştere înţelegerea lor: Samuel îl va ajuta pe Edgar şi îi va citi cartea, Edgar va încerca să afle ce s-a întâmplat cu tatăl lui Samuel, iar întâlnirea lor va fi un secret ştiut numai de ei.

După ce s-au despărţit, câteva minute mai târziu, Edgar coborâse deja pe versant şi ieşise din raza vizuală a lui Samuel. Băieţelul ar fi dorit să-l strige şi să-i spună încă o dată la revedere, dar se temea să nu-l audă şi altcineva. S-a reîntors apoi în cămăruţa lui, unde a adormit gândindu-se la noul său prieten, la tatăl lui şi la toate lucrurile ciudate pe care le citise într-o cărticică, la marginea lumii în care trăia.

CAPITOLUL 7
UN SPION CU O PRAŞTIE

Semiobscuritatea cenuşie a nopţii a început să lase locul zorilor imediat ce Edgar, în coborârea lui spre sol, a aşezat cartea în scorbura unde o găsise. Edgar nu mai stătuse niciodată la o asemenea înălţimea în lumina zorilor, aşa că zăbovi puţin locului şi scrută din ochi lumea ce se trezea încet la viaţă.

Din locul în care stătea suspendat pe zidul stâncii, Edgar putea vedea toate locurile pe care le străbătuse şi le vizitase în scurta lui copilărie. Rareori se aventurase dincolo de lizierele dumbrăvii, satului şi păşunilor dintre acestea. Zărea de acolo de sus un covor verde-auriu şi câteva persoane care ieşiseră din case şi începuseră deja să trebăluiască prin sat. În scurt timp urma să se lumineze în totalitate, iar oamenii vor începe cât de curând să mişune peste tot. Edgar nu avea pe nimeni care să-l protejeze – nu avea rude şi nici familie – şi, în cazul unor probleme, nu se putea baza decât pe el însuşi. În plus, nici nu-şi putea imagina că ar fi putut avea o problemă mai gravă decât aceea de a fi văzut la lumina zilei într-un loc interzis.

Îndreptându-şi atenţia spre peretele stâncii, Edgar începu să coboare încet şi foarte sigur pe el, asemenea unei picături de rouă ce se scurge lin şi pe neobservate. Se încadra aproape perfect în decor şi foarte puţini oameni i-ar fi putut remarca prezenţa pe fundalul peretelui stâncos. Edgar era una cu Atherton-ul.

Odată revenit pe sol, Edgar traversă iute un teren plin de ţărână, până la marginea crângului. Se făcuse deja târziu şi, oricât îşi dăduse silinţa, avea să ajungă în dumbravă cu un ceas întârziere, faţă de ora la care trebuia să înceapă munca la pomişori.

În timp ce crenguţele îi trosneau sub tălpi şi strălucirea soarelui dădea transparenţă frunzelor, Edgar s-a furişat

sprinten spre copacii tineri din dumbravă. Era o dimineaţă minunată. Aerul, nu foarte rece, răcoros şi reconfortant, îi înviora lui Edgar respiraţia. Trecându-şi vârfurile degetelor peste frunzele şi ramurile copacilor, foşnetul molcom al acestora îl îmbia pe băieţel să tragă un pui de somn.

— De ce nu eşti la lucru?

Glasul tăios al domnului Ratikan curmă brusc acel moment de linişte. Domnul Ratikan avea neplăcutul obicei să apară exact când nu te aşteptai. Părul îi era ciufulit şi pantalonii atât de şifonaţi, încât ai fi zis că o zbughise în dumbravă direct din pat.

— Băiete, te-am întrebat ceva, continuă el, rotindu-şi bastonul şi direcţionându-l spre tibiile băieţelului.

Edgar însă nu schiţă niciun gest, gândindu-se că o atitudine răutăcioasă i-ar mai scădea din aplomb domnului Ratikan.

Nu s-a întâmplat aşa.

— Unde ai stat ascuns în dimineaţa asta? îl întrebă poruncitor.

Edgar nu ştia ce i-ar fi putut răspunde. Nu mai putea gândi foarte limpede, deoarece nu dormise toată noaptea şi nu mâncase nimic de multe ceasuri.

— În regulă, dacă aşa doreşti, atunci nu mai primeşti nici apă şi nici mâncare până când nu-mi spui. Şi nu care cumva să te gândeşti să mă minţi, pentru că i-am întrebat pe toţi de tine şi ştiu bine pe unde *n-ai* fost. Vreau să-mi spui imediat unde te-ai mai aventurat de data asta.

Lovindu-l cu bastonul în piept, domnul Ratikan a fost cât pe ce să-l doboare pe băieţel din picioare, dar Edgar n-a scos un sunet. Nu ştia cum l-ar fi putut minţi, aşa încât să-şi justifice lipsa, dar nici prin cap nu-i trecea să-i spună domnului Ratikan adevărul.

— Hai, du-te imediat la lucru şi să nu care cumva să aflu că te-ai oprit până n-ai terminat toţi copăceii! Munca şi foamea îţi vor deschide în cele din urmă gura.

Urmărindu-l tăcut pe domnul Ratikan cum se îndepărta şi mai gârbovit pe sub crengile joase ale copacilor, Edgar

îşi dădu seama că ordinul de a termina „toţi copăceii” se referea la mai mult de cincizeci de pomişori. Chiar dacă ar fi lucrat foarte repede, ar fi reuşit să îndeplinească această sarcină de-abia după-amiază târziu – ceea ce ar fi însemnat să rabde toată ziua de foame şi de sete.

Odată ajuns în crângul cu puieţi, Edgar începu să cureţe primul din zecile de pomişori pe care îi avea de copilit. Aceşti pomi reprezentau viitorul dumbrăvii şi nu depăşeau cu mult statura lui Edgar. Scoarţa le era la fel de subţire ca o foaie de hârtie, iar frunzuliţele verzi ale pomişorilor nu se desprindeau de crenguţe nici când tremurau puternic la cea mai uşoară adiere a vântului.

Pomişorii aveau doar un an şi creşteau văzând cu ochii. Până la împlinirea vârstei de doi anişori dădeau deja o recoltă de smochine, iar în al treilea an rodeau încă o dată şi ofereau cea de-a treia recoltă, după care erau tăiaţi şi li se scotea din interiorul trunchiurilor o pastă folosită la prepararea aluatului. Copăceii reprezentau un adevărat miracol al producţiei, întrucât dădeau smochine, pastă pentru aluat şi material lemnos folosit la foc, la construcţii şi la fabricarea hârtiei – ceea ce însemna că erau utilizaţi în totalitate.

Pe de altă parte, copacii din dumbravă creau şi probleme. Consumau cantităţi uriaşe de apă şi, în Podiş, nu puteau fi lăsaţi să crească mai mulţi de câteva sute odată, întrucât localnicii ar fi rămas complet fără apă. Pentru ca oamenilor să nu le lipsească apa, în dumbravă nu existau mai mult de două sute de puieţi, din care o sută aveau doi ani – deoarece jumătate din aceşti pomişori plăpânzi se uscau înainte de împlinirea vârstei de doi ani – şi cealaltă sută, trei ani. Fiecare pomişor din puieţii cei mai fertili producea pe an mai puţin de o sută de smochine comestibile, în vreme ce roadele copăceilor fragili arătau ca nişte mingiuţe negre şi tari.

Smochinii cei mai periculoşi erau cei care rămâneau înrădăcinaţi câteva săptămâni după cea de-a treia recoltă. Frunzele acestor pomi erau otrăvitoare chiar şi la atingere, scoarţa li se transforma într-o crustă poroasă, strălucitoare

şi portocalie, ce se usca şi se prefăcea în praf. Acest colb, odată purtat de vânt, le provoca multor localnici din dumbravă o tuse agonizantă ce dura săptămâni în şir. După cum bănuia Edgar, acesta era unul din principalele motive pentru care domnul Ratikan era foarte strict în privinţa respectării programului de recoltare a smochinelor şi nu permitea nicio abatere în acest sens.

Edgar a încercat să lucreze repede întreaga zi şi nu o dată s-a surprins aţipind din picioare. Până la ora mesei de seară, absorbit în propriile gânduri, a curăţat şi copilit sârguincios copăcel după copăcel. Spre capătul ultimului şir de puieţi, o plesnitură şi şuieratul unui obiect ce-i trecu razant pe deasupra capului l-au trezit brusc pe Edgar din reverie. Ferindu-se cu agilitate, băieţelul dădu să-şi scoată praştia.

— Te-am văzut.

Întorcându-se iute, Edgar o zări pe Isabel la zece paşi distanţă. Luând o smochină dintr-un săculeţ plin cu smochine negre atârnat la brâu, fetiţa îşi încărcă repede praştia şi începu s-o învârtă ameninţător. Edgar încremeni locului, iar Isabel eliberă unul din capetele praştiei şi – *poc!* – smochina zbură la numai câţiva centimetri de capul băieţelului.

— Eşti nebună! strigă Edgar, căutându-şi praştia în buzunarul pantalonilor. Însă Isabel, incredibil de sprintenă în mişcări, reîncărcase şi începuse deja să învârtă deasupra capului o altă smochină neagră.

— Ieri-seară te-am urmărit înainte de cină, îi spuse ea. Am văzut tot ce-ai făcut.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi zise Edgar, încărcându-şi şi el praştia. Încetează odată să mai tragi în mine!

— Ştiu unde ai fost şi ştiu tot ce-ai făcut.

Isabel dădu iarăşi drumul uneia din sfori şi, de această dată, smochina aproape că i-a şters lui Edgar partea dreaptă a capului.

— Am ştiut dintotdeauna.

A ştiut dintotdeauna? Să fie oare adevărat? Şi când îşi făcuse şi ea o praştie? Edgar nu credea să mai fi fost

cineva căruia să-i fi trecut prin minte ideea de a-şi face o praştie – şi cu atât mai greu de crezut era ca această persoană să fie chiar Isabel. Era însă cert faptul că fetiţa mânuia cu măiestrie praştia, întrucât ţintea cu precizie şi trăgea cu forţă.

— Nu putem să vorbim, dacă tot arunci în mine cu chestiile alea, îi zise Edgar.

— Nu am de gând să te lovesc, îl asigură ea. Ştiu să ţintesc mai bine ca tine şi pot să azvârl o smochină mult mai departe decât reuşeşti tu. Şi vrei să-ţi spun de ce? Pentru că eu exersez ori de câte ori am ocazia, în vreme ce tu îţi rişti viaţa cocoţându-te pe unde apuci!

Edgar se înfuriase de-a binelea. Cine se credea fetiţa asta de numai nouă ani şi cum de-şi permitea să-l spioneze zi şi noapte? Trebuia să-i dea o lecţie.

Edgar îşi încărcă praştia cu o smochină neagră şi începu s-o învârtă deasupra capului.

— Vezi copăcelul ăla de doi ani, de la capătul şirului?

Isabel îi confirmă din cap. Pomişorul era la o distanţă foarte mare, tocmai în capătul unei cărărui străjuită de şirurile copacilor. Smochina azvârlită de Edgar şuieră prin aer şi ricoşă puternic din trunchiul pomului. N-a fost o lovitură în plin, dar, chiar şi aşa, Edgar reuşi să nimerească o ţintă atât de îndepărtată, încât era convins că Isabel nu i-ar putea egala performanţa.

— Nu înţeleg de ce te caţeri acolo, îi spuse ea, căutând în punguliţă o smochină. E foarte periculos! Şi e împotriva regulilor – iar când spun asta, mă refer la regulile noastre cele mai importante, pe care nu ai voie să le încalci, pentru că altfel te vor alunga de aici.

— Dar tu, de ce te ţii mereu după mine? răspunse Edgar, gândindu-se că îi aflase cineva secretul – şi nu oricine, ci tocmai Isabel!

Oprindu-se în dreptul lui Edgar, Isabel începu să învârtă cu o mişcare amplă praştia deasupra capului şi Edgar remarcă în acele momente că praştia fetiţei era mult mai mare decât a lui. Învârtindu-şi praştia tot mai energic, Isabel îi dădea tot mai multă viteză şi forţă şi, odată ce eliberase unul din capetele sforii, Edgar rămase pur şi simplu uluit să vadă că smochina nu doar zburase cu o viteză mult mai mare decât a lui, ci, în plus, izbise puternic trunchiul copacului, exact în centrul acestuia.

Puştiului îi era clar: Isabel era mai pricepută decât el şi, foarte probabil, ar fi fost capabilă să azvârle o smochină neagră mult mai departe decât ar fi reuşit el.

— Te-am văzut mai demult cum ţi-ai făcut praştia, aşa că mi-am făcut şi eu una.

Edgar nu mai ştia ce să creadă. Chipul băieţelului nu trăda o emoţie, tot ce exprima era o privire pierdută – ceea ce nu era deloc surprinzător, întrucât nu dormise, nu mâncase şi nici nu băuse apă de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

Isabel îl privi mai atentă şi supărarea i se transformă în

îngrijorare.

— Noaptea trecută, când am văzut că ai întârziat atât de mult…

Stânjenită, Isabel se opri şi încercă să-şi caute cuvintele:

— Am crezut că nu o să te mai întorci niciodată.

Edgar începea în sfârşit să priceapă că, din dorinţa de a-i ţine pe ceilalţi la distanţă şi de a-i nu-i afla nimeni planurile, îşi petrecuse prea mult timp şi consumase atât de multă energie în acest sens, încât nu-şi dăduse seama de adevăratele intenţii ale Isabelei.

Şi totuşi, lui Edgar nu-i trecuse iritarea.

— Nu am încredere în nimeni, îi zise Edgar, şi mi-e teamă că o să mă spui cuiva.

Drept răspuns, Isabel s-a întors şi a dispărut iute în spatele unor copaci din apropiere, revenind în grabă cu o bucată de aluat şi o cană cu apă. Isabel îl ademenea în cele mai slabe momente ale sale, iar Edgar nu şi-a putut înfrâna imboldul de a-şi întinde braţul.

— De ce ţii să escaladezi mereu peretele muntelui, când ştii bine că este interzis acest lucru? îl întrebă Isabel.

— Nu-ţi pot spune.

Încremenind, cei doi arătau ca doi pomişori singuratici, sădiţi unul lângă celălalt, incapabili să se apropie mai mult.

— Am motivele mele, continuă Edgar. Nu-ţi pot dezvălui care sunt acestea, dar îţi pot spune că sunt foarte importante.

Caracteristica cea mai expresivă a chipului Isabelei erau sprâncenele negre ale fetiţei, pe care şi le ridică foarte puţin, transmiţându-i astfel lui Edgar faptul că ar dori să afle mai multe. Văzând că Edgar nu era de înduplecat, Isabel se îmbună şi îi întinse bucăţica de aluat şi cana cu apă.

— Nu voi spune nimănui ce vrei să faci, îţi jur. Ştiu că nu o să fim niciodată prieteni dacă voi continua să te urmăresc, aşa că nu o să mai fac niciodată acest lucru.

Edgar sorbi câteva guri de apă şi înghiţi aproape pe nemestecate o bucată mare din plămădeală. Ştia că fusese

mereu singur, dar, de-acum, părea să-i aibă alături pe Samuel *şi* pe Isabel – se alesese cu doi aliaţi, când până atunci nu avusese pe nimeni alături. Viteza cu care se derulau lucrurile începea să-l neliniştească puţin, deşi simţea că-l încântă gândul de a avea prieteni în care putea să aibă încredere deplină.

— În ultimele zile au început să circule o mulţime de zvonuri în dumbravă, îi spuse Isabel.

Edgar o privi neliniştit, întrebându-se în acelaşi timp dacă nu cumva se răspândise deja vestea ascensiunii sale.

— Ah, nu te gândi că au aflat ceva despre urcuşul tău, îl linişti Isabel, de parcă ar fi reuşit să-i citească gândurile.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Ştii şi tu că ieri şi alaltăieri s-a cutremurat pământul, nu?

Edgar consimţi dând din cap.

— Oamenii sunt foarte speriaţi. Ieri noapte s-au adunat toţi adulţii în sat, dar n-am putut să mă apropii suficient de mult, cât să-i aud ce discută. Se pregătesc pentru ceva. Îţi mai aduci aminte de bărbatul căruia i-a fost rău într-una din nopţile trecute?

Edgar dădu încă o dată din cap.

— Ei bine, e în continuare bolnav. Din ce-am auzit, nu mai mănâncă nimic şi nici nu se mai duce la muncă. Doar stă în pat şi se vaită. Pe săteni îi nelinişteşte mult acest lucru şi unii dintre ei cred că boala i-a fost provocată de ceva din dumbravă.

— Te referi cumva la mâncare?

— Nu ştiu, îi răspunse Isabel, ridicând din umeri.

— Oricum, asta nu are nimic de-a face cu noi, îi spuse Edgar, schimbând subiectul şi simţind dintr-odată cum hrana şi apa îi limpezesc gândurile şi îi dau mai multă vigoare. Peste vreo două nopţi trebuie să merg undeva. Ce crezi, poţi să mă ajuţi cu ceva?

Isabel îşi ridică întrebătoare sprâncenele, gândindu-se că nu era exclus ca Edgar să înceapă în cele din urmă să aibă încredere în ea.

— Vreau să rezolv ceva foarte important şi, dacă o să mă

simt în stare, o să mă duc mâine seară în Satul Iepurilor, aşa că mi-ar prinde bine să am la mine ceva apă şi mâncare. Ce zici, poţi să mă ajuţi?

— Mă descurc întotdeauna şi pot să fac rost de tot ce ai nevoie.

Răspunsul ferm al Isabelei îi dădu încă o dată lui Edgar de înţeles că subestimase isteţimea acestei fetiţe din dumbravă.

— Ştii că eu dorm de obicei în celălalt capăt al dumbrăvii, nu?

Isabel îi răspunse afirmativ din cap.

— Poţi să-mi aduci acolo ceva de mâncare dimineaţă şi mâine-seară?

— Fireşte.

Edgar înghiţi ultimele bucăţele de aluat şi dădu cana peste cap, după care i-o înmână Isabelei şi cei doi se despărţiră, Isabel pornind spre casa domnului Ratikan, iar Edgar în direcţie opusă, spre locul unde obişnuia să doarmă.

La scurt timp după aceea, Edgar auzi în depărtare plesnitura praştiei şi se ghemui îndată lângă un copac. O smochină neagră bufni în pomişorul din apropiere şi sări până la picioarele lui Edgar. Întorcându-şi imediat capul, băieţelul văzu doar copăceii dumbrăvii, din spatele cărora răsuna râsul zglobiu al unei fetiţe ce se pierdea în depărtare.

CAPITOLUL 8
SATUL IEPURILOR

În dimineaţa şi seara zilei următoare, Isabel s-a ţinut de cuvânt şi i-a adus lui Edgar mâncarea promisă. Au discutat puţin, conversaţie pe parcursul căreia Isabel a avut grijă să nu-i pună băieţelului prea multe întrebări. Edgar a fost surprins că fetiţa a reuşit să-i aducă foarte multă mâncare şi s-a arătat încântat de faptul că i-a adus şi apă, care era mult mai greu de obţinut. Era într-adevăr o fetiţă descurcăreaţă şi inventivă.

În noaptea următoare, Edgar s-a bucurat de un somn reconfortant printre tufişurile moi ale dumbrăvii şi a avut apoi parte de-o zi uşoară de lucru, pe parcursul căreia n-a dat o clipă ochii cu domnul Ratikan. Pregătit să pornească într-o nouă călătorie, Edgar simţi cum îl cuprinde în cenuşiul nopţii fiorul emoţiei. Aceasta avea să fie prima oară când explorează o zonă a Podişului dinafara dumbrăvii.

— Nu-ţi trebuie mai multe smochine negre? întrebă Isabel. Eu am câteva în plus.

Edgar negă dând din cap, întrucât avea deja două smochine şi, în plus, nu obişnuia să călătorească îngreunat.

— Dacă vrei, poţi să-ţi fac şi ţie o punguliţă pe care să o legi de mijloc. În săculeţul meu încap zece smochine negre. La fel ca şi mine, o poţi ţine îngropată sau ascunsă undeva, de unde o iei doar atunci când ai nevoie de ea.

Edgar recunoscu în sinea lui că era o idee bună pentru viitor, mai ales că nu se simţise niciodată atât de vulnerabil, încălcase deja două din regulile Podişului şi avea de gând să continue. Într-adevăr, era bine să aibă asupra lui mai multe smochine uscate.

— Să fii atent, îi zise Isabel, după care o zbughi printre pomişori, spre satul aflat de cealaltă parte a dumbrăvii.

În Podiş existau numai trei sate şi, în fiecare dintre

acestea, localnicii aveau îndeletniciri complet diferite: într-unul din sate se creşteau iepuri, în celălalt oi, iar în al treilea erau cultivaţi smochini. Fermele şi satele se aflau în apropierea cascadelor, iar Edgar ştia că trebuia să stea departe de acestea, aşa încât să nu-l vadă nimeni. Ulterior, odată ce se va fi depărtat suficient de dumbravă, putea să schimbe direcţia şi să continue de-a lungul peretelui stâncos.

Cu cât Edgar se îndepărta mai mult de sursa de apă a dumbrăvii, cu atât pământul devenea mai uscat şi mai prăfos. După un timp, băieţelul s-a aplecat şi a pipăit solul tare şi neroditor, complet lipsit de viaţă al acelei porţiuni din Podiş. În timp ce Edgar zăbovea în tăcere, simţindu-se uşor înfrigurat şi singur, deodată, pământul începu să se mişte – la început foarte încet, dar, un moment mai târziu, zguduitura se înteţi, ridicând în aer un nor de praf. Îngenunchind, aşteptă nedumerit terminarea tremurului. Mişcarea nu ţinu foarte mult şi, imediat ce luă sfârşit, Edgar se ridică şi începu să alerge până când izbuti să-şi alunge din minte această stranie întâmplare.

Edgar luase cu el o singură smochină uscată – o adevărată comoară, pe care o ţinuse ascunsă tocmai de la ultima recoltă. Aceasta nu era o smochină neagră, ci una care fusese cândva proaspătă şi mălăiaţă. Dacă erau păstrate multă vreme, smochinele de acest gen deveneau tari şi fărâmicioase, dar aveau un gust nemaipomenit de bun. Nu acelaşi lucru se putea spune despre smochinele negre, care erau complet necomestibile. Cu cât se depărta mai mult de dumbravă, cu atât mai preţioasă devenea micuţa lui comoară. Odată ce va ajunge în Satul Iepurilor, Edgar bănuia că ar putea căpăta zece iepuri în schimbul smochinei uscate pe care o ţinea în buzunar. Pe băieţel însă nu-l interesau iepurii, ci plecase într-acolo pentru a afla informaţii despre tatăl lui Samuel.

Dacă v-aţi întrebat până acum care este motivul pentru care smochinele sunt atât de preţuite şi de râvnite în Atherton, în răstimpul în care puştiul a traversat câmpia întinsă, anostă şi lipsită de orice urmă de viaţă, avem

răgazul necesar elucidării acestei nelămuriri. În Atherton nu existau dulciuri sau zahăr, ca să nu mai vorbim de bomboane sau ciocolată, însă, în cazul în care un localnic făcea rost de o smochină, acesta avea posibilitatea să îndulcească absolut orice aliment, indiferent că smochina era proaspăt culeasă din pom, transformată în pastă, ori uscată şi măcinată apoi în pudră. În Podiş smochinele reprezentau o adevărată comoară, deoarece erau dorite în totalitate de locuitorii de pe Munte. Din miile de smochine culese la recoltă, numai a zecea parte rămânea în Podiş, iar acestea erau ascunse de muncitori în timpul recoltării, care le doseau una câte una, în şepci şi buzunare.

Ajuns la o oră destul de târzie în Satul Iepurilor, Edgar intră prevăzător în micuţa şi tânăra localitate, unde cel mai în vârstă localnic nu avea mai mult de patruzeci de ani şi unde locuiau aproximativ trei sute de persoane. Aşezarea nu avea cimitir, deoarece până atunci nu murise nimeni în Satul Iepurilor.

Edgar spera să găsească pe cineva cu care să discute şi care să nu-i pună prea multe întrebări, dar care să fie îndeajuns de binevoitor să-i răspundă la întrebările sale. Continuând să păşească pe străduţa principală şi plină de praf a sătucului, Edgar se îndreptă către un local ce părea deschis – un han vechi, unde nu erau servite, desigur, decât preparate din iepure. Din meniu se puteau comanda şi porţii mici de apă, însă acestea erau mult prea scumpe pentru majoritatea drumeţilor.

Odată intrat în han, Edgar simţi mirosul cărnii prăjite şi văzu o femeie ce mătura podeaua bătătorită şi murdară a localului. Încăperea era slab luminată de un foc ce ardea în mijlocul camerei, unde un bărbat răsucea alene o vergea în care erau înfipţi trei iepuri întregi. Mirosul era foarte apetisant.

La una din cele trei măsuţe din încăpere stăteau un bărbat şi o femeie, iar celelalte două erau goale. Edgar trecu agale pe lângă foc şi se aşeză la una din mesele libere.

— E cam târziu pentru un străin să umble pe afară la ora

asta, se auzi glasul femeii de la cealaltă masă. Ce caută un băieţel ca tine atât de departe de casă, la un ceas atât de înaintat în noapte?

Edgar se aşteptase să fie iscodit cu întrebări, aşa că născocise din timp o poveste.

— Lucrez în dumbrava cea mare. De fapt, ei bine, acolo şi locuiesc, răspunse Edgar, făcând o pauză şi arătându-se fâstâcit şi jenat, în speranţa că-l vor vedea ca pe un biet copilaş orfan.

— Custodele meu m-a trimis să-i aduc nişte iepuri pentru o petrecere şi am plecat cam târziu de la muncă, pentru că avem foarte multă treabă în dumbravă.

— Te referi la domnul Ratikan? Am auzit că e nemilos cu muncitorii, remarcă tipul de lângă femeie. Bărbatul avea o barbă ce-i creştea pe obraji ici-colo, semn că nu era chiar atât de în vârstă ca să aibă o barbă deasă, dar se părea că era hotărât să-i forţeze creşterea.

— Sper că nu te va pune mâine la muncă, adăugă femeia. Va trebui să mergi aproape tot restul nopţii, ca să ajungi dimineaţă în dumbravă.

Înainte să răspundă, Edgar o aprobă trist din cap.

— Ştiu că am un drum lung înapoi şi că mă aşteaptă mâine o zi grea de muncă. Domnul Ratikan ne pune să lucrăm aproape fără întrerupere, dar asta nu mă deranjează deloc, pe cuvânt.

— Vezi? Auzisem eu bine că domnul Ratikan e un om neîndurător, interveni bărbatul, mulţumit că avusese dreptate.

Cei doi – Morris şi Amanda – s-au prezentat, iar Edgar le-a urmat imediat exemplul. Edgar îşi dădu seama că întâlnise în persoana acestora genul de săteni care ar fi stat la masă ore întregi şi ar fi îndrugat vrute şi nevrute, cu oricine le dădea atenţie. Edgar se uită spre focul din mijlocul încăperii şi îl privi pe celălalt bărbat în timp ce înţepa un iepure cu vârful unei ţepuşe, moment în care câteva şuviţe subţiri de sânge se scurseră pe jar, sfârâind şi fumegând pe cărbunii încinşi ai focului.

— Cum aveţi de gând să plătiţi pentru iepurii pe care îi

vreţi? i se adresă străinul de lângă foc. Părul negru al bărbatului arăta ca luciul apei în întuneric, iar chipul grav al acestuia reflecta o lumină galben-portocalie.

Edgar căută într-unul din buzunare şi aşeză apoi pe masă smochina uscată, fruct ce reuşi să alunge brusc plictiseala şi dezinteresul de pe chipul lui Morris şi al Amandei. Cei doi se arătară dintr-odată foarte interesaţi, în timp ce bărbatul care pregătea iepurii îşi lingea pofticios buzele, la gândul unui gust de care nu se mai bucurase de multă vreme.

— Domnul Ratikan doreşte zece iepuri în schimbul smochinei, răspunse Edgar. Aşa mi-a spus dânsul să cer.

Edgar avusese nevoie de un motiv plauzibil pentru a-şi justifica vizita în sat şi, odată ce pornise deja pe acest drum, începuse să se întrebe ce-ar putea face cu zece iepuri, dacă avea într-adevăr să-i capete. Analizând iute problema, se gândi că i-ar putea lăsa pe ascuns la uşile acelor locuitori din dumbravă care au dat dovadă de bunătate faţă de el. Şi-n felul ăsta nimeni nu va şti de unde-au apărut.

Morris şi Amanda s-au privit îndelung în tăcere, după care s-au pus de acord între ei dând din cap.

— Avem noi zece iepuri acasă şi ţi-i aducem numaidecât, zise Morris, ridicându-se şi pornind grăbit spre uşă.

— Ia stai puţin! îl opri Briney, bărbatul care pregătea iepurii. Ăsta e hanul meu şi dacă aveţi de gând să încheiaţi aici o înţelegere, atunci trebuie să mă includeţi şi pe mine în târgul vostru.

Edgar păstră tăcerea şi nu interveni între scânteile iscate printre cei din încăpere. Cealaltă femeie se opri din măturat şi veni să se alăture conversaţiei. Edgar află în scurt timp că o chema Maude şi era nevasta hangiului, Briney.

La finele unui dialog îndelungat şi aprins, preţul smochinei se ridică foarte mult. Odată încheiată înţelegerea, termenii acesteia au fost următorii:

» Morris şi Amanda vor cumpăra smochina şi îi vor

plăti pentru ea zece iepuri lui Edgar şi unul bucătarului, obligându-se totodată să le înmâneze iepurii cât mai repede posibil.

» Ca proprietar al localului, Briney va căpăta un colţişor din smochină, pe care îl va măcina şi îl va utiliza la asezonarea iepurilor de deasupra jăraticului. Morris şi Amanda vor primi restul smochinei, pe care îl vor folosi după bunul lor plac.

» După ce cuplul se va întoarce la han cu unsprezece iepuri, vor primi un urecheat fript şi condimentat, împreună cu o cănuţă cu apă. Edgar va căpăta pentru cină o cană cu apă şi un iepure întreg, prăjit şi asezonat, din care, dacă nu îl va putea mânca în întregime, se vor putea înfrupta din el Briney şi Maude.

Cu cât Edgar păstrase mai mult tăcerea, cu atât ieşise mai bine pentru el această înţelegere. Nu peste mult timp avea să participe la un ospăţ pe cinste. Avusese numai de două ori ocazia să se înfrupte din carne de iepure – pregătită în ambele dăţi de domnul Ratikan – şi, de fiecare dată, carnea fusese la fel de fragedă ca scoarţa unui copac.

Morris, Amanda şi Maude s-au aplecat deasupra lui Briney şi l-au urmărit cu sufletul la gură cum rupea cu atenţie colţul smochinei şi se întrebau totodată dacă împărţiseră corect smochina. Imediat ce-au încheiat înţelegerea, Morris şi Amanda au plecat să aducă iepurii, lăsându-l pe Edgar în compania bucătarului şi a soţiei acestuia.

— Pot să vă întreb ceva? spuse Edgar, aplecându-se deasupra vergelei pe care erau înşiraţi iepurii şi întrebându-se ce gust ar avea oare pielea friptă şi crocantă a acestora.

Bombănind, Briney i-a răspuns afirmativ din cap. Chiar dacă părea destul de amabil, atenţia îi era în totalitate îndreptată asupra colţişorului de smochină pe care îl măcina sârguincios – ceea ce însemna că era foarte posibil să nici nu fi auzit întrebarea lui Edgar.

— Aţi auzit să fi căzut vreodată cineva din cer?

Terminând de măcinat smochina, Briney începu s-o presare deasupra iepurilor, rotindu-i încet cu cealaltă mână.

N-a scos o vorbă până n-a terminat de presărat toate granulele grunjoase din palmă şi iepurii au început din nou să sfârâie şi să-şi răspândească aroma în aer.

— Tinere, asta-i o întrebare foarte ciudată, îi zise Briney fără să-şi ia ochii de la iepurii ce nu mai aveau mult şi erau gata.

— Ce te face să întrebi aşa o chestie?

Edgar nu-şi pregătise un răspuns pentru o asemenea întrebare şi, deodată, îşi dădu seama că era foarte ciudat ca o astfel de întrebare să vină din partea unui puşti de unsprezece ani, care hoinărea în miez de noapte şi căuta să cumpere iepuri.

— Iepurii ăştia miros tare plăcut, îi răspunse Edgar, încercând să schimbe vorba şi oftând pofticios la aroma fripturii.

Briney şi-a întors faţa şi l-a privit pe Edgar în ochi:

— Dacă ar fi căzut vreodată cineva din cer, îţi garantez că aş fi ştiut de asta. Pe aici trec mulţi drumeţi şi fiecare dintre ei are câte o poveste de spus, iar până acum n-am auzit niciodată să fi căzut cineva din cer şi nici nu ştiu să fi găsit cineva un cadavru la poalele stâncii.

Gândul de a vedea o persoană decedată părea să-l tulbure pe Briney, ca şi cum ar fi fost o idee greu de conceput.

Edgar răsuflă uşurat la auzul acestei informaţii. După cum bănuise, era puţin probabil ca tatăl lui Samuel să fi căzut de pe creasta Muntelui.

— Şi totuşi, continuă Briney luând iepurii de pe foc şi aşezându-i pe tăblia mesei libere, a trecut odată pe aici un om care tot vorbea despre un patruped uriaş care s-ar fi prăvălit cică din cer. Bărbatul zicea că l-a auzit izbindu-se de stânci şi, după spusele lui, fiara s-a făcut nevăzută imediat ce s-a prăbuşit pe pământ.

Briney îşi dădu ochii peste cap şi făcu un gest din mână,

ca şi cum ar fi vrut să spună că drumeţul respectiv era probabil nebun, după care scoase iepurii de pe vergea şi-i lăsă aburind pe masă.

În acel moment, uşa hanului s-a deschis larg şi Morris şi Ananda s-au repezit înăuntru, având fiecare braţele pline de iepuraşi. Spre surprinderea lui Edgar, urecheaţii erau vii. Băieţelul crezuse că-i va primi împachetaţi şi numai buni de luat acasă. Morris, de îndată ce închise uşa, le şi dădu drumul iepuraşilor pe podea. Văzându-i sărind în toate direcţiile, Edgar începu să râdă, însă toţi ceilalţi din cameră se purtară ca şi cum era cu totul firesc să aibă în jurul lor unsprezece iepuraşi care să ţopăie în voie peste tot.

— Cum o să-i duc acasă? întrebă Edgar, imaginându-şi dificultăţile pe care le va întâmpina în drumul lui spre dumbravă, când va trebui să ţină în frâu zece iepuri legaţi cu sfoară. Cu aceşti zburdalnici puişori, s-ar putea să nu mai ajungă niciodată acasă.

— Nu-ţi face griji, Edgar, îi răspunse Maude, femeia care mai devreme măturase şi care tocmai terminase de aşezat iepurii fripţi pe câteva farfurii din lemn. Când s-a apropiat să-i aducă porţia cuvenită, Edgar a observat că femeia avea chipul rotund şi buze cărnoase, roşii. Părea genul de persoană care ar deveni cu siguranţă durdulie, dacă ar avea posibilitatea să mănânce în voie. Maude aşeză iepurele pe masa lui Edgar, apucă strâns două copane şi le smuci cu putere, frângându-le dintr-o singură mişcare.

— Un băieţel ca tine nu poate să mănânce tot iepurele ăsta, îi spuse femeia. Uite, în schimbul acestor pulpe îţi dau un săculeţ pentru iepuri.

Edgar consimţi şi Maude se depărtă, muşcând cu poftă din copanul pe care-l ţinea în mâna stângă. În scurt timp reveni cu o cană cu apă şi se aşeză apoi lângă Briney, savurându-şi porţia alături de acesta.

Următoarea jumătate de oră a fost una din cele mai scurte perioade plăcute din copilăria lui Edgar. Chiar dacă numai pentru o noapte, cu toţii păreau să-l accepte în

totalitate pe Edgar în vieţile lor şi, vrăjiţi parcă de ospăţul neprevăzut cu iepure condimentat cu praf de smochine, i-au povestit o fabulă despre un iepure uriaş ce devora copii şi una despre un bărbat care îşi dorea atât de mult să devină un iepure, încât a început să ţopăie prin sat şi, într-o bună zi, i-a părăsit şi nu s-a mai întors de atunci printre ei.

Gazdele au fost foarte drăguţe cu Edgar, s-au distrat împreună de minune şi cina a fost savuroasă. Odată ce în farfurie mai rămăseseră doar oasele şi golise cana până la ultima picătură de apă, Edgar se putea considera sătul şi foarte binedispus.

După ce isprăviră cu toţii de mâncat şi terminară tot ce aveau de povestit, Morris se ridică şi începu să adune iepuraşii şi să-i pună în săculeţ – un articol folositor, făcut din piei de iepuri, astfel cusute încât fuseseră lăsate mici găuri prin care urecheaţii să poată respira.

— Ar cam trebui s-o iei din loc, îi zise Morris. Ai un drum lung de străbătut şi cei zece iepuraşi te vor îngreuna puţin. Eşti sigur că trebuie să te întorci tot în noaptea asta? Poţi dormi la noi, dacă vrei.

Edgar a dat să-i răspundă, însă Morris l-a oprit punându-i mâna pe umăr şi spunându-i prieteneşte:

— Edgar, ai mare grijă. Zguduiturile pământului nu se produc fără un motiv anume. Lucrurile nu mai sunt deloc sigure, cel puţin nu pentru o vreme.

— Morris! se răsti Briney din apropierea focului. Morris îl privi nevinovat, în vreme ce Briney clătină dezaprobator şi sever din cap. Morris îşi îndreptă iar atenţia spre Edgar.

— Să fii foarte atent, da? Întoarce-te în dumbravă şi rămâi locului pentru o perioadă. Nu mai umbla noaptea departe de casă.

— Morris, lasă-l pe băiat să plece, îi zise Briney.

— Vreţi să-mi mai spuneţi ceva? întrebă Edgar.

Briney privi în gol jăraticul şi îi răspunse băieţelului fără să-şi ridice ochii spre el:

— Eşti binevenit la noi ori de câte ori simţi că nu ai unde să te duci, dar acum trebuie să te întorci acasă.

Întrucât avusese arareori ocazia să-şi exprime recunoştinţa, Edgar nu ştia, cum le-ar putea mulţumi noilor săi prieteni şi, sperând că vor înţelege, dădu afirmativ din cap către bucătar, îşi luă săculeţul şi ieşi imediat din han.

Cărând pe spate săculeţul plin cu iepuraşi neastâmpăraţi, Edgar părăsi în scurt timp satul şi o luă pe drumul de întoarcere spre dumbravă. Chiar dacă va merge foarte repede, ştia că nu va avea parte de mai mult de două ore de somn înainte de ivirea zorilor. Hotărând să schimbe de această dată traseul, se apropie şi îşi continuă drumul de-a lungul masivului stâncos în vârful căruia se afla ţinutul Muntelui. Ora era foarte înaintată şi Edgar spera să nu se fi aventurat nimeni atât de departe de regiunea cascadelor. Îi plăcea foarte mult să privească stânca şi să-şi plimbe degetele pe suprafaţa ei în timpul mersului. Era un obicei cu care se deprinsese de ani de zile, obişnuinţă în urma căreia colţurile stâncii îi deveniseră aproape nişte prieteni.

Edgar îşi îndreptă gândurile spre Samuel şi spre ţinutul în care trăia acesta, imaginându-şi-l pe noul său prieten cum citea singur în camera lui, în timp ce mama băieţelului lucra în bucătărie. Avea să-i dea o veste foarte bună, când îi va spune că tatăl lui n-a căzut peste marginea Muntelui sau, mai bine zis, că nimeni din Satul Iepurilor nu auzise să fi căzut cineva peste creastă, ori să fi găsit vreun cadavru la poalele masivului stâncos. Samuel însă mai avea de aşteptat câteva zile până să afle această informaţie.

Edgar era aproape sigur că nu mai avea nevoie să meargă în Satul Oilor pentru a-şi continua investigaţia, întrucât era convins că ar fi primit un răspuns similar cu cel pe care-l aflase la han. În Satul Oilor trăiau mai mulţi oameni – aproximativ cinci sute – şi cei mai mulţi dintre ei veneau frecvent în vizită în Satul Iepurilor. Dintre toţi aceştia, s-ar fi găsit cu siguranţă vreunul care să-i dezvăluie lui Briney ceva care să-i atragă atenţia.

Acompaniat de crănţănitul tălpilor pe prundiş, Edgar

continuă să înainteze cu săculeţul în spinare, până când auzi deodată un zgomot destul de neobişnuit. Crezu iniţial că sunetul provenea de la iepuraşii înghesuiţi în sac, dar, când se opri şi ascultă mai bine, urecheaţii păreau să doarmă buştean – în vreme ce zgomotul, persistent, părea a fi al unor pietroaie ce se frecau şi se zdrobeau unele de altele.

Edgar aşeză încet săculeţul pe sol şi-l urmări cum se turteşte. Gura sacului era strâns legată cu o sfoară, pentru a-i împiedica pe iepuraşi să iasă afară. Găurile dintre peticele săculeţului erau cam de mărimea vârfului degetului lui Edgar şi câţiva urecheaţi îşi scoseseră deja năsucurile prin deschizături.

Ascultând cu atenţie, Edgar îşi lipi palmele de stâncă şi simţi o vibraţie atât de puternică, încât sări speriat înapoi. De ce se cutremura peretele? Deşi zgomotul părea să vină de undeva din interiorul masivului, originea sunetului provenea de undeva de mai jos. Îngenunchind şi privind cu atenţie baza stâncii, Edgar observă în lumina difuză a nopţii sursa acelui sunet neobişnuit.

La început nu i-a venit să creadă, însă, imediat ce-a îndepărtat cu palma stratul subţire de praf din porţiunea unde stânca se îmbina cu Podişul, a simţit şi a văzut clar ce se întâmpla: masivul stâncos cobora încet, frecându-se de solul Podişului, şi dispărea în pământ. Edgar înţelese de îndată pricina pentru care se cutremura pământul şi de ce punctele sale de sprijin nu se mai aflaseră la locurile lor, atunci când escaladase Muntele.

Muntele se afunda în pământ.

Tot restul drumului, Edgar nu făcu altceva decât să privească şi să asculte stânca, reuşind să constate în orele târzii ale nopţii că masivul turn stâncos se afundase în pământ cam de două ori cât lungimea mâinii sale. Apoi, dintr-odată – ca şi cum totul s-ar fi petrecut în vis –, sunetul încetă brusc. Stânca îşi întrerupse mişcarea, împietrind pe tot parcursul întoarcerii băieţelului acasă.

Un ceas mai târziu, cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, Edgar se opri în satul din apropierea dumbrăvii.

Dacă ar fi lăsat săculeţul pe pământ şi l-ar fi deschis, iepuraşii ar fi sărit imediat afară şi ar fi ţopăit în toate direcţiile, aşa că nu i-ar fi fost deloc uşor să-i lase pe rând la uşile oamenilor. Intrând în dumbravă, a început să-i scoată unul câte unul şi să le dea drumul printre copaci şi, astfel, din momentul în care se întinsese somnoros sub un copac, în dumbravă începuseră deja să-şi facă de cap zece urecheaţi.

CAPITOLUL 9
PERICOL ÎN DUMBRAVĂ

După nici două ceasuri, glasul Isabelei îl trezi brusc pe Edgar.

— Edgar, scoală-te! Hai, odată! insistă Isabel, trăgându-l de braţ şi încercând să-l ridice în capul oaselor. Edgar sări în picioare şi se sprijini cu mâna de copac.

— Domnul Ratikan spumegă! Cineva a dat drumul unor iepuraşi în dumbravă şi urecheaţii au ros deja câţiva puieţi. Nu l-am văzut niciodată atât de nervos.

Privindu-l atentă pe Edgar, Isabel observă imediat îngrijorarea pe chipul băieţelului şi îşi dădu seama că acesta urma să aibă mari probleme în dumbravă.

— Tu eşti de vină?

Isabel se aşteptase ca domnul Ratikan să-l învinovăţească pe nedrept pe Edgar.

— Edgar, de ce-ai făcut aşa ceva?

Edgar avea dificultăţi serioase în a înţelege ce se întâmplă. Cele două ore de somn nu făcuseră decât să-l ameţească şi să-i îngreuneze gândirea.

— Eu crezusem că-mi vor da iepuraşii gata fripţi, îi zise Edgar, răspuns în urma căruia Isabel consideră că Edgar era în continuare în lumea somnului şi a viselor.

— Edgar, trezeşte-te odată! E vorba de ceva foarte serios! Domnul Ratikan e înfuriat rău de tot. Nici nu vreau să-mi închipui ce ţi-ar putea face dacă te prinde aici.

Edgar se trezi de-a binelea şi îşi dădu seama de nechibzuinţa acţiunilor sale din noaptea precedentă. Dacă domnul Ratikan pornise în căutarea lui, însemna că avea la dispoziţie puţin timp în care să acţioneze.

— Isabel, fii atentă, îi zise Edgar, făcându-i semn să-l urmeze de partea cealaltă a copacului.

— Dacă vine într-adevăr după mine, s-ar putea să fie prea riscant să mai rămân aici, aşa că voi fi nevoit să plec.

Isabel nu-şi putea imagina cum ar fi dumbrava fără

Edgar.

— Aş vrea să mă mai ajuţi cu un singur lucru, continuă Edgar. Totul a început să se schimbe, Isabel. Nu înţeleg cum sau de ce se întâmplă acest lucru, dar există un loc unde aş putea afla câteva răspunsuri. Ce zici, ai putea să-ţi foloseşti într-un scop mai util abilităţile tale de furişare şi de spionare?

Isabel încuviinţă dând din cap. Fetiţa îşi dădea seama unde dorea Edgar să plece şi i se părea o idee complet greşită.

— Nu e bine să te duci pe Munte, Edgar. Cei de acolo nu te vor ajuta şi te vor pedepsi că ai intrat în ţinutul lor.

Edgar se uită prevăzător în jurul copacului şi, văzând că nu vine nimeni, îşi îndreptă din nou atenţia spre Isabel.

— Fii cu ochii în patru la domnul Ratikan, iscodeşte-i pe oameni şi află ce vorbesc şi caută să descoperi tot ce poţi. O să mă întorc, îţi promit.

— Ia asta cu tine, îi zise Isabel, desfăcându-şi din jurul mijlocului sfoara de care atârna săculeţul cu smochine negre. Ai acolo puţin aluat, smochinele şi praştia mea. Eu pot să-mi fac alta.

Isabel ar fi dorit să-i spună mai multe – şi chiar să încerce să-l convingă să nu escaladeze Muntele –, dar se opri imediat ce răsună printre copaci glasul puternic al unui bărbat.

— Edgaaaaaaaaaaaar! se auzi urletul domnului Ratikan.

Isabel nu mai stătu pe gânduri:

— Edgar, ar fi mai bine s-o iei din loc – amândoi ar trebui s-o ştergem cât mai repede.

Domnul Ratikan îşi făcu apariţia printre copaci, ţinând într-o mână bastonul şi în cealaltă un jucăuş iepuraş maroniu.

Isabel o zbughi înainte ca domnul Ratikan să apuce s-o vadă, în vreme ce Edgar întârzie puţin, preocupat să-şi încingă de mijloc săculeţul cu smochine negre.

Domnul Ratikan îl zări pe Edgar ascuns în spatele copacului şi îşi îndreptă ameninţător vârful bastonului spre el, dorindu-şi să fi fost mult mai aproape şi să-l altoiască

serios pe băieţel.

— Ştiu că tu ai făcut asta. Ştiu sigur! îndrăzneşti cumva să negi?

Edgar se gândi la opţiunile pe care le avea: ar fi putut recunoaşte, ar fi putut minţi sau, la fel de bine, ar fi putut arunca vina pe altcineva. Indiferent ce-ar fi ales, Edgar era convins că n-ar mai fi primit mâncare şi s-ar fi ales cu o bătaie zdravănă. Domnul Ratikan nu mai era de înduplecat, aşa că Edgar se întoarse şi o zbughi spre marginea dumbrăvii, mai sprinten ca niciodată.

— EDGAAAAAAR! zbieră înfuriat peste măsură domnul Ratikan, pornind cu paşi repezi pe urmele băiatului. Edgar însă continuă să alerge, ştiind foarte bine încotro aveau să-l poarte picioarele. Atherton-ul se schimba şi Edgar dorea să afle câteva răspunsuri în acest sens, informaţii pe care nu le putea căpăta în dumbravă. Trebuia neapărat să-şi ia cartea şi să-l găsească pe Samuel.

*

Edgar a stat toată ziua ascuns în sat, între o stivă de lemne şi porţiunea din spatele unei case. Spaţiul era foarte strâmt, dar îi permitea să se întindă şi să doarmă nestingherit. Odată cu lăsarea serii, în sat n-au încetat complet activităţile, aşa că era destul de greu să o întindă spre stâncă fără să fie văzut de cineva. Prevăzător, fără să-şi piardă răbdarea, Edgar aşteptă până când sătenii se retraseră pe la casele lor, după care se furişă nevăzut spre Munte.

Pe parcursul ascensiunii, se opri şi îşi luă din ascunzătoare cartea lucrurilor secrete, după care continuă să meargă până când simţi din nou în palme vibraţia uşoară a stâncii. Se ridica sau cobora? Era oare posibil ca Muntele să se fi ridicat şi să fi coborât periodic, asemeni unei respiraţii profunde ascunse în noapte, când oamenii dormeau şi nu-i puteau observa mişcările?

Noaptea s-a scurs iute şi zorile l-au prins pe Edgar în timpul urcuşului. Plecarea târzie avea să-l aducă pe Munte

în plină zi. În apropierea crestei, tremurul se opri şi totul reveni la normal – de parcă rocile ar fi ştiut că Edgar urma cât de curând să escaladeze ultimii metri de stâncă, unde avea să vadă pentru prima oară, la lumina zilei, ţinutul Muntelui, şi se opriseră în semn de respect pentru vizita băieţelului.

Bucuria i-a fost însă brusc temperată de o spaimă cumplită. Odată ce Edgar a ajuns cu privirea la nivelul crestei, stomacul i-a chiorăit puternic, amintindu-i că mâncase cu multe ore în urmă bucăţica de aluat din punga ce-i atârna la şold. Nu avea mâncare, nu avea apă şi nici cea mai vagă idee despre ce-ar putea întâlni pe Munte. Era un oaspete sosit într-un loc ostil, unde se vedea nevoit să aştepte timp de patru zile până la reîntâlnirea cu prietenul lui.

Copacii pe care îi văzuse ultima dată învăluiţi în întuneric, păreau acum mai apropiaţi şi arătau diferit de pomii din dumbravă, fiind mult mai înalţi şi mai măreţi, cu scoarţă albă ca spuma laptelui. Edgar nu putea vedea ce se află în spatele lor, dar până la ei se întindea o pajişte impresionantă, cu iarbă înaltă şi verde, moale şi îmbietoare – un loc numai bun de ascuns.

Edgar se rostogoli peste buza crestei şi porni iute spre marginea pajiştii. Odată ajuns în apropierea ierbii ce-i ajungea până la mijloc, observă totuşi că tulpinile mlădioase ale acesteia îi făceau loc asemenea unduirilor apei, atunci când începu să le împingă uşor într-o parte şi alta. Rupând câteva fire, le mirosi şi încercă să le mănânce. Gustul amar al firişoarelor îl obligă pe Edgar să le scuipe imediat şi să-şi dorească mai mult ca niciodată o cană cu apă.

În scurt timp atenţia avea să-i fie distrasă de la sete. Edgar era într-adevăr un băieţel curios din fire, iar intrarea sa într-o lume cu totul nouă, în care nu mai fusese niciodată, îl emoţiona peste măsură. Ghemuindu-se printre firele de iarbă, străbătu de-a buşilea pajiştea şi despărţi la capătul acesteia câteva mănunchiuri de iarbă.

Crengile copacilor erau pline de frunze aurii ce atârnau

în toate direcţiile. Trecând agale pe sub coroanele arborilor, Edgar le pipăi scoarţa albă şi netedă, le atinse cu gingăşie frunzele gălbui şi, pentru moment, se lăsa în voia gândului de a se căţăra pe ramuri şi de a sări de pe o creangă pe alta, simţindu-şi în timpul zborului obrajii mângâiaţi de colţurile catifelate ale frunzelor.

De partea cealaltă a copacilor, ascuns în spatele frunzelor ce se legănau uşor în vânt, Edgar zări un nou covor de iarbă – galben, de data aceasta. Curios, porni într-acolo, pentru a putea vedea mai de aproape despre ce anume era vorba, şi, la numai câţiva paşi distanţă, încremeni brusc la auzul unui sunet ce aducea destul de bine cu felul în care strănuta domnul Ratikan, când împroşca din gură o mulţime de stropi de salivă. Zgomotul, mult, mult mai puternic, se auzi încă o dată şi Edgar o luă imediat la fugă, intrând ghemuit în iarba galbenă de dincolo de copaci.

După o tăcere îndelungată, ce i se păru că ţinuse o veşnicie, Edgar se ridică încet în picioare, până când ochii îi ajunseră la nivelul firelor de iarbă. Privi atent spre copaci, dar nu zări nimic neobişnuit; uitându-se în cealaltă direcţie, observă imediat sursa zgomotelor. Într-un ocol, la mică distanţă de băieţel, păşteau în iarba galbenă nişte animale impresionante, cu gâturi lungi şi boturi uriaşe, cam de zece ori mai mari decât o oaie şi de o sută de ori decât mărimea unui iepure. Unul dintre animale îşi ridică privirea şi repetă acelaşi strănut umed şi zgomotos, după care se uită la Edgar, fără să pară câtuşi de puţin deranjat de prezenţa lui.

Animalele erau într-adevăr captivante, însă nu reuşiră să-i reţină atenţia mai mult de câteva clipe, întrucât în spatele lor se întindea cât vedeai cu ochii ţinutul Muntelui. Nici cea mai bogată imaginaţie nu l-ar fi putut pregăti pe Edgar pentru priveliştea ce i se dezvăluia în faţă.

Ţinutul arăta ca un organism viu şi pământul părea să respire însufleţit. Câmpiile aurii şi verzi se întindeau nemărginite spre orizont, împestriţate ici-colo cu mici pâlcuri de copaci cu trunchiuri albe ca laptele. Pâraie

albastre şi limpezi şerpuiau în toate direcţiile, se întretăiau şi delimitau pământul în parcele. Verdele-închis şi auriul pajiştilor îşi pierdeau din intensitate în apropierea cursurilor de apă, ca şi cum forţa purificatoare a apei le-ar fi decolorat. Edgar urmări prin iarbă cursul sinuos al celui mai apropiat pârâu, până când nu mai reuşi să distingă unde se termina acesta şi unde începea altă panglică azurie de apă.

Ochii lui poposiră în centrul ţinutului Muntelui, acolo unde îşi aveau obârşia pâraiele întortocheate şi unde se afla un deal lat, cu o pantă lină, în vârful căreia trona o structură din piatră albă, înconjurată de un zid din pietre şi mai albe. Din câte se părea, apa curgea din vârful dealului, de undeva dinăuntrul construcţiei albe.

Simţindu-şi limba şi cerul gurii complet uscate, Edgar îşi dorea mai mult ca orice să pornească imediat spre cel mai apropiat curs de apă şi să-şi astâmpere setea, dar se temea că l-ar putea vedea cineva, deoarece în lungul pârâiaşelor erau mai peste tot grupuri mici de case. Animalele uriaşe din apropiere se mişcară deodată în grup şi pământul trepidă uşor sub copitele lor, făcându-l pe Edgar să se întrebe dacă nu cumva ele erau vinovate de mişcările Muntelui.

Animalele se speriaseră în acel moment de cineva care intrase în ţarc – un bărbat în pantaloni gri-albăstrui şi o cămaşă lungă, crem. Urmat la scurt timp de un alt bărbat, cei doi începură să discute imediat după ce se apucară de îngrijirea animalelor. Uşor neliniştit de apariţia lor neaşteptată, Edgar se furişă în genunchi prin iarbă şi se adăposti în spatele arborilor. Nevăzând pe nimeni prin apropiere, hotărî să continue să meargă de-a lungul lizierei până când va da de apă. Dacă reuşea să rămână nevăzut şi să înainteze discret printre copaci, putea ajunge în cele din urmă la unul din cele trei pârâiaşe care străbăteau câmpia.

Pârâul azuriu şerpuitor, pe care îl urmărise mai devreme, curgea atât de lin, încât Edgar nici măcar nu-i putea auzi susurul. Băieţelul încercă să distingă în depărtare sunetul unei cascade, dar îşi dădu repede seama

că zgomotul apei ce se revărsa peste marginea crestei Muntelui trebuia să fi fost foarte diferit de vuietul şuvoiului ce se izbea violent de solul Podişului. Aplecat de spate, începu să alerge paralel cu marginea câmpului plin cu iarbă, până când gura i se uscă atât de mult, încât simţi că nici să înghită nu mai putea.

Edgar se gândi că făcuse o mare greşeală revenind pe Munte. Dacă ar fi rămas în dumbravă, Isabel i-ar fi adus zilnic mâncare şi apă. Era însă mult prea slăbit ca să mai poată coborî înapoi şi, în plus, nu era foarte convins că ar putea supravieţui restul zilei de unul singur, confuz şi extenuat. Dacă fiarele acelea o porneau pe urmele lui? Dacă îl descoperea vreun paznic şi, drept pedeapsă, îl arunca peste marginea Muntelui?

Dorind să aibă parte măcar de puţină consolare, Edgar scoase cartea din buzunarul aplicat în partea din faţă a tricoului – propria *lui* cărticică –, o deschise şi privi cuvintele pe care nu ştia să le citească, întrebându-se totodată ce-ar putea să însemne ele. *Atherton-ul nu e ceea ce credeţi cu toţii.* Privind pierdut în lungul lizierei, Edgar îşi şopti sec, cu glas tremurat:

— Trebuie neapărat să-l găsesc pe Samuel.

Edgar îşi puse cărticica în buzunar şi continuă apoi să caute cu disperare un pârâiaş cu apă rece şi cristalină, care să-i salveze viaţa.

CAPITOLUL 10
EXPERIMENTUL DOMNULUI RATIKAN

Cărăruia începuse la un moment dat să se îngusteze atât de mult, încât Edgar n-ar mai fi putut înainta în lungul ei fără să-şi zgârie braţele de scoarţa copacilor şi de firele înalte ale ierbii. Odată ce potecuţa dispăru definitiv, Edgar se pomeni într-un vast câmp cu iarbă galbenă, ale cărei tulpini îl depăşeau cu mult în înălţime. Aşa avu parte de un adevărat şoc, în momentul când păşi în gol din pajiştea înaltă şi plonjă direct în apă.

Edgar nu mai simţise niciodată efectul înţepător al apei reci ca gheaţa şi se ridică imediat, bolborosind şi tuşind zgomotos. Se simţea mai vioi ca niciodată, iar şuviţele răcoroase şi întremătoare ce i se prelingeau pe faţă nici nu se puteau compara cu băltoaca murdară şi caldă din Podiş, în care se îmbăia o dată pe săptămână.

Pârâul nu-i ajungea nici până la genunchi, dar era atât de limpede, că-i vedea perfect striaţiile verzi-aurii de pe fundul albiei. Nu mai stătuse niciodată într-o apă atât de cristalină şi nu ştia pur şi simplu ce-ar putea să facă. Era ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unui câmp plin cu smochine, unde abundenţa îl împiedica să ia câteva fructe şi să se înfrupte din ele. Neştiind dacă să plângă de bucurie, ori să râdă în hohote, se aplecă şi îşi vârî palmele căuş în apă. În momentul în care se pregătea să-şi ridice braţele şi să bea, o voce şoptită şi cristalină îl opri:

— Ăsta-i locul meu şi nu ai voie să te joci aici!

Întorcându-se brusc, nu foarte departe de el, Edgar văzu în mijlocul canalului un băieţel de vreo trei-patru anişori, cu părul ud şi dezbrăcat până la brâu. Copilul plimba între palme o jucărie plutitoare din lemn.

— Aici e locul meu, repetă băieţelul, păstrându-şi atenţia asupra ambarcaţiunii, fără să-şi ridice privirea spre Edgar.

În spatele copilului, pârâul cotea într-o parte şi ieşea din raza lor vizuală. Edgar privi iute în cealaltă direcţie,

pentru a se asigura că are o portiţă de scăpare, în caz că va fi nevoit să o şteargă cât mai repede de acolo. În cealaltă parte, nu foarte departe de ei, Edgar observă că albia cotea în sens opus şi dispărea din vedere. Nimerise într-un vad lat, unde curentul nu era deloc puternic.

— Unde e mama ta? întrebă Edgar. Nu apucase să bea măcar o picătură de apă, iar vocea îi sunase aspră şi seacă.

— Acolo, îi zise copilul, ridicându-şi privirea şi arătând spre cotul apei.

Dorind parcă să-i răspundă întrebării lui Edgar, femeia se auzi de undeva din apropiere:

— David, să nu treci dincolo de iaz.

Povaţa sunase ca o poruncă ce fusese repetată de multe ori.

— Mami se spală, spuse copilul. Iar aici e locul meu.

Edgar simţi imediat pericolul situaţiei în care ajunsese, întrucât mama băieţelului ar putea apărea dintr-o clipă într-alta de după cotul pârâului şi n-ar fi fost deloc bucuroasă să vadă un străin – un intrus din Podiş – la numai câţiva paşi de copilaşul ei. Şi totuşi, Edgar consideră că avea parte de-o şansă căreia nu dorea să-i dea cu piciorul. Umplându-şi cu apă căuşul palmelor, Edgar sorbi însetat şi se gândi ce-ar putea spune. Apa îi umplu pe loc de vigoare pieptul şi mintea.

— David, îi spuse Edgar, întorcându-se spre băieţel, dacă mă ajuţi cu ceva, îţi las imediat locul liber.

Gândindu-se că e vorba de un joc, copilul deveni dintr-o dată foarte atent.

— Îl caut pe un băiat mai mare ca tine, pe nume Samuel – un băiat cam de vârsta mea. Ştii cumva unde stă?

David zâmbi şi luă din apă jucăria plutitoare, nemaifiind deloc interesat să o plimbe între palme pe apă.

— Da! îl cunosc. Stă în casa cea mare.

— Unde anume? întrebă Edgar.

— Daaavid?

Femeia de după cotul apei îi cântă băieţelului numele aşa cum fac adeseori mamele.

— Sunt aici, mami, îi răspunse David.

Edgar se temu pentru o clipă că David îi va menţiona şi faptul că şi-a făcut un nou prieten, dar băieţelul nu suflă o vorbă. Edgar era însă convins că femeia nu va mai întârzia mult şi va apărea din clipă în clipă.

Edgar insistă cu mai multă convingere:

— David, unde anume stă Samuel în casa cea mare?

— Lângă bucătărie, răspunse copilul.

— Şi cum ajung la casa cea mare?

Băieţelul îi arătă în spatele său, în direcţia zidului şi structurii albe pe care Edgar le zărise din locul în care stătuse mai devreme ascuns în iarbă. Edgar sorbi câteva guri de apă, îi mulţumi copilului şi dădu să plece.

— Uite, acum îţi las locul liber, îi zise el. Poţi să păstrezi un secret?

Băieţelul începuse să-l placă pe Edgar, aşa că dădu energic din cap în semn afirmativ.

— Să nu spui nimănui că m-ai văzut, da? O să mă întorc aici peste o zi, peste două sau trei, dar numai dacă nu mă dai de gol.

David încuviinţă din nou, după care reîncepu să se joace cu jucăria plutitoare, în vreme ce Edgar o luă din loc şi se făcu nevăzut în spatele tulpinilor înalte de iarbă galbenă.

*

Samuel era singurul copil care locuia în Casa Puterii – privilegiu care îi permitea să vadă lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Samuel ajunsese aici odată cu numirea tatălui său în consiliul superiorilor, singurul demnitar care avea familie. În general, Samuel nu era băgat în seamă de majoritatea celor adulţi, ceea ce îl făcu să descopere destul de repede că astfel se putea bucura de o mare libertate de mişcare, îndeosebi noaptea. Multă vreme nu-l interesase ce anume se petrece în camera cârmuitorilor, deoarece era un loc care îl îndurera şi îi amintea de tatăl lui. Însă umilinţa pe care trebui să o îndure în seara când îi adusese Lordului Phineus felioarele de pâine prăjită şi vizita lui Edgar îi schimbaseră complet

atitudinea. În noaptea imediat următoare după întâlnirea cu băiatul din Podiş, Samuel hotărî că sosise vremea să afle mai multe.

În Casa Puterii erau o mulţime de alei întortocheate, mărginite de tot felul de elemente arhitecturale din piatră, în spatele cărora se putea ascunde. Unele dintre acestea împrejmuiau copacii, altele îngrădeau şiruri de plante înflorite, iar restul erau simple pietre decorative, de mărimi şi forme diverse. Nu erau îndeajuns de înalte încât să poată ascunde o persoană adultă, dar pentru un copil reprezentau nişte adăposturi excelente, îndeosebi în momentele când se ivea pe neaşteptate cineva, de după colţ. Acest stil arhitectonic repetitiv, bogat în holuri şi obiecte decorative, făcea din Casa Puterii un loc pe care orice copil l-ar fi putut explora în voie, fără să fie văzut de nimeni.

Odată cu lăsarea nopţii, Samuel urcă scara principală şi, văzându-l pe Horace moţăind, se furişă tiptil pe lângă acesta. Continuă în lungul holului întunecat ce ducea spre uşa camerei principale şi ascultă atent, dar nu reuşi să audă nimic. Uşa era foarte groasă şi Samuel nu ar fi auzit nimic nici dacă ar fi strigat cineva din spatele ei. În apropiere era o scară ce ducea spre dormitoarele Lordului Phineus, Sir Emerik şi Sir Philip. Samuel urcă treptele în vârful picioarelor şi se opri pe un palier spaţios.

Nu foarte departe era o ferestruică din piatră prin care se strecura lumina din exterior, iar Samuel porni încet către aceasta. Ştia că s-ar fi putut da de gol la cel mai mic sunet, întrucât se afla chiar deasupra camerei unde adusese pâinea prăjită şi ceaiul pregătit de mama lui. Nu se auzeau mişcări în curtea din apropierea Casei Puterii, dar din camera de dedesubt răsună în tăcere o voce.

— Avem veşti din dumbravă… de la domnul Ratikan. Se pare că presupunerile noastre au fost corecte. Experimentul său a dat rezultate favorabile, se auzi vocea lui Sir Emerik.

— Lordul Phineus trebuie să afle numaidecât acest lucru, răspunse Sir Philip, ce părea plăcut impresionat de

veştile primite de la domnul Ratikan.

Urmă apoi o scurtă discuţie referitoare la cine să meargă să-l înştiinţeze pe lord şi, deodată, Samuel auzi uşa camerei deschizându-se. Când zgomotul paşilor se apropie de scări, Samuel tresări şi îşi dădu imediat seama că mesagerul, indiferent cine ar fi fost, avea să ajungă foarte repede pe palier. Singurul loc unde s-ar fi putut ascunde era în spatele unui copăcel stufos, plantat într-un ghiveci din piatră – direcţie spre care Samuel o zbughi cât de iute posibil şi îngenunche exact în momentul când Sir Philip şi Sir Emerik îşi făcură apariţia pe palier. Nereuşind să parcurgă toată distanţa până la copăcel, Samuel încremeni şi îi urmări foarte atent pe cei doi.

Deşi lumina era foarte slabă, băieţelul rămăsese complet descoperit şi era convins că ar putea fi văzut din clipă în clipă.

Sir Philip şi Sir Emerik păreau însă foarte grăbiţi, pentru că se întoarseră spre stânga şi bătură la uşa Lordului Phineus. Fără să piardă această neaşteptată şansă, Samuel se furişă într-o clipă în spatele frunzelor copăcelului – cu puţin înainte să se deschidă uşa lordului.

— Scuzaţi-ne că vă deranjăm, se auzi Sir Emerik, dornic ca întotdeauna să fie în centrul atenţiei. Domnul Ratikan ne-a trimis noi veşti din dumbravă şi sunt convins că vreţi să le auziţi.

Lordul Phineus îşi ridică mâna şi încercă probabil să-i facă semn lui Sir Emerik să fie mai discret, dar Sir Emerik nu era deloc uşor de redus la tăcere:

— Vreţi să vă aşteptăm şi să discutăm în camera de consiliu?

Lordul Phineus păşi într-o parte şi îi invită pe cei doi să-i treacă pragul.

— Aici până şi pereţii au urechi, aşa că nu trebuie să dăm dovadă de imprudenţă.

De parcă ar fi simţit că era ceva în neregulă, Lordul Phineus se uită în lungul palierului şi adulmecă aerul, după care închise şovăielnic uşa în spatele celor doi. Auzind uşa închizându-se, Samuel ieşi din spatele copăcelului şi coborî

iute scările spre bucătărie. Când trecu în grabă pe lângă Horace, observă că acesta dormita în continuare pe scaun, ţinându-şi bărbia în piept.

În bucătărie, mama băieţelului era atât de concentrată asupra muncii, încât nu se opri să schimbe vreo vorbă cu el.

Scoţând din cuptor câteva baghete mici de pâine, se uită peste umăr şi îşi văzu băiatul privind-o.

— Gata, te-ai săturat de citit?

Samuel ridică din umeri. Venise în bucătărie din obişnuinţă, dar şi datorită faptului că se simţea în siguranţă în prezenţa mamei – însă, de această dată, îl sperie cumplit ideea că mama i-ar putea cere să ducă pâinea în camera de consiliu.

— Ce zici, vrei nişte pâine?

Mama băieţelului împinse pe tăblia mesei o baghetă caldă şi Samuel o luă imediat, mulţumindu-i scurt şi pornind iute spre ieşire, hotărât să se facă nevăzut înainte să apuce să primească vreo însărcinare din partea mamei.

Drumul de la bucătărie până în camera lui trecea prin grădina curţii şi avea doar două cotituri. Pornind pe alee, nu-i dădeau pace două întrebări: *Ce experiment făcuse domnul Ratikan şi de ce trebuia Lordul Phineus să afle despre acesta*?

Camera lui Samuel se afla exact la douăzeci şi cinci de paşi de intrarea în bucătărie – distanţă pe care Samuel o măsura cu plăcere de fiecare dată când o parcurgea. Strângând bagheta la piept, aşa încât să-i unduiască spre chip mirosul apetisant al pâinii, băieţelul începu să-şi numere paşii. *Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte* – şi continuă în apropierea primei cotituri şi a unui grup de copaci şi plante agăţătoare – *opt, nouă, zece…*

— Samuel… hei, Samuel, se auzi o şoaptă din grădină.

Înspăimântat de vocea din întuneric, Samuel se ghemui instinctiv. Avusese parte de-o seară apăsătoare şi nervii îi erau încordaţi la maximum. Strângând pâinea mai tare decât ar fi trebuit, o parte din coaja acesteia i se fărâmiţă pe bluză.

— Cine-i acolo?

Edgar se ridică atât cât să-l poată vedea Samuel – doar pentru o clipă – şi se piti îndată în locul ferit pe care şi-l găsise în grădină.

— Sunt eu, Edgar.

— Ai venit cu câteva zile mai devreme! răspunse Samuel, dându-şi brusc seama de riscul la care se expuneau amândoi. Dacă l-ar fi prins cineva pe Edgar, nici nu voia să-şi închipuie ce i-ar fi putut face Lordul Phineus.

— Ştii vreun loc unde să fim în siguranţă şi unde să mă pot ascunde? îi şopti Edgar.

Samuel privi atent în jurul său şi, văzând că sunt singuri, îi făcu semn lui Edgar să iasă din spatele tufişurilor şi să-l însoţească pe alee.

— O să mergem în camera mea – e aproape, chiar aici, după colţ.

— Dacă mă vede mama ta?

— Lucrează până târziu în noapte, iar camerele noastre sunt separate. Nu-ţi face griji, Edgar. Hai, vino!

Cei doi au străbătut cu paşi repezi distanţa până la a doua cotitură a aleii, unde Samuel îl opri pe Edgar şi privi pe furiş pe după colţ. Drumul era liber, aşa că Samuel îşi continuă numărătoarea exact de unde se oprise – *douăzeci şi doi, douăzeci şi trei, douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci* – şi deschise apoi uşa, după care cei doi intrară.

CAPITOLUL 11
DESTĂINUIREA DOCTORULUI KINCAID

— Să nu facem gălăgie, spuse Samuel. Nu trebuie să ştie nimeni că eşti aici.

Edgar îi făcu semn din cap c-a înţeles şi privi camera slab luminată de licărul tremurat al unei flăcărui. Micuţa lampă se afla pe o masă lipită de perete şi îşi revărsa strălucirea difuză pe foile unei cărţi deschise. Samuel luă de pe masă un beţişor subţire şi îi ţinu unul din capete deasupra flăcării. Mergând prin cameră, băieţelul aprinse încă două candele – una din ele dezvăluind un pat, cu un scăunel rotund într-o parte, iar cealaltă un raft pe care se afla un mic teanc de cărţi. Samuel suflă în flacăra beţişorului şi îi dispersă fumul vânturându-şi palma.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, Edgar. Cum ai reuşit să mă găseşti?

Samuel era nespus de bucuros să-şi revadă prietenul, dar ştia totodată că adăpostea un fugar din Podiş, iar raţiunea îi spunea că făcea un lucru complet nechibzuit, întrucât era puţin probabil să reuşească să rămână ascunşi multă vreme.

— Iartă-mă că am venit mai devreme decât trebuia, îi zise Edgar, dar nu aveam unde să mă duc.

Edgar îi povesti de ce fusese nevoit să plece din Podiş, îi spuse cum s-a întâlnit cu un băieţel pe nume David şi cum a aşteptat lăsarea întunericului, pentru a se furişa în curtea unde s-au întâlnit mai devreme.

— În Casa Puterii nu se intră decât pe o singură poartă, care este mereu păzită. Cum ai reuşit să treci de paznici?

Edgar n-a mai trebuit să-i răspundă. Într-adevăr, Casa Puterii era înconjurată de un zid înalt şi neted, dar acesta nu-i pusese nicio problemă lui Edgar.

— Te-ai căţărat pe zid! exclamă încet Samuel, uimit încă o dată de curajul şi iscusinţa prietenului său.

— Nimeni nu a mai făcut aşa ceva până acum.

Edgar nu se arătă însă la fel de impresionat de realizările sale.

— Ce-ai acolo? întrebă el, copleşit în cele din urmă de foame şi curiozitate.

Samuel privi pâinea de care uitase complet şi al cărei miros devenea tot mai pregnant în cameră.

— Ah, e o bucată de pâine, răspunse Samuel, întinzându-i lui Edgar bagheta. Presupun că ţi-e foarte foame.

Edgar nu mai văzuse niciodată un asemenea produs şi, ţinându-l în mână, nu ştia foarte clar ce-ar fi putut să facă cu el. *Să aibă cumva înăuntru ceva care s-ar putea vărsa la prima muşcătură?*

— Haide, mănâncă. Mie nu-mi trebuie şi, de fapt, nici nu-mi este foame.

Edgar îşi aminti de firişoarele amare de iarbă pe care le gustase în timpul zilei.

— Ce gust are?

Lui Samuel nu-i venea să creadă. Oare să nu fi existat nici măcar pâine în Podiş? Băieţelul începu să se întrebe ce mâncau oamenii acolo.

— Edgar, ai încredere în mine. O să-ţi placă şi o să te sature.

Edgar îşi apropie bagheta de nas şi o mirosi, după care muşcă foarte puţin din ea. Nu mai gustase niciodată ceva atât de savuros.

— Aşteaptă-mă aici, îi zise Samuel. Mă duc să iau nişte apă şi mă întorc numaidecât.

Având gâtul foarte uscat, Edgar înghiţi cu greu dumicaţii şi termină pâinea înainte ca Samuel să-i aducă apa, pe care o bău apoi din trei înghiţituri mari şi râgâi mult mai puternic decât şi-ar fi putut închipui Samuel că este capabil cineva. Cu toate că Samuel ştia foarte bine pericolul la care îi expun zgomotele neglijente, cei doi puşti nu şi-au putut totuşi înfrâna un hohot de râs.

— Să nu mai faci aşa, îi spuse Samuel, încercând din răsputeri să-şi reţină un zâmbet. Trebuie să fim cât mai tăcuţi posibil.

Cei doi băieţi se aşezară pe scaune, lângă masă, şi

Edgar se arătă fascinat de cartea rămasă deschisă pe ea.

— Aveţi multe cărţi aici?

— Ah, da – sunt cu miile. Toţi au cărţi, nu numai noi, îi răspunse Samuel, făcând bineînţeles referire doar la cei care locuiau în Casa Puterii. Cărţile au fost dintotdeauna aici şi nu au mai apărut altele noi, aşa că avem mare grijă de ele. Asta e despre Poseidon.

— Despre cine? întrebă Edgar.

— Un personaj mitologic. E vorba despre zeul apelor – preferatul meu.

Edgar nu înţelese la ce anume se referea Samuel. Ar fi dorit să afle cât mai multe informaţii despre cărţi, dar se simţi dintr-o dată foarte obosit. Mâncarea începuse să-l moleşească, iar evenimentele de peste zi şi din timpul nopţii trecute îl vlăguiseră complet. Aveau totuşi foarte multe de discutat şi dorea să-i împărtăşească lui Samuel câteva veşti importante.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Am întrebat pe ici, pe colo şi, din ce-am aflat, nu cred că tatăl tău a căzut peste marginea crestei.

Neştiind ce să-i răspundă, Samuel se arătă destul de rezervat:

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu, am auzit însă că ar fi căzut de aici un patruped uriaş. Azi am văzut şi eu unul, când mă ascundeam. Poate că unul din alea să fi căzut.

— Aşa este! îi zise Samuel. Unul din ele chiar a căzut, îmi aduc bine aminte de asta. Părinţii mei au fost foarte îngrijoraţi, iar cei din Casa Puterii s-au frământat mult şi nu ştiau ce să facă.

— Samuel, ce animale sunt alea? întrebă Edgar, fără să-i spună că se speriase de ele.

Samuel se simţea tot mai surprins de cât de mult se deosebea lumea Podişului de cea a Muntelui.

— Sunt cai, Edgar. Nişte animale blânde, care mănâncă iarbă şi îi ajută pe oameni să ajungă mai repede dintr-un loc într-altul. N-ai de ce să-ţi fie frică de ei.

Edgar răsuflă uşurat.

— Şi eu am ceva să-ţi spun, îi zise Samuel, aplecându-se spre Edgar şi gândindu-se că e mai bine să-i dezvăluie în şoaptă această veste. Mi-ai zis că bărbatului care răspunde de dumbravă i se spune domnul Ratikan, nu-i aşa?

Edgar îi răspunse dând afirmativ din cap, gândindu-se cu suspiciune la custodele său.

— Astă-seară am auzit ceva foarte interesant. Domnul Ratikan a făcut un experiment pe care i l-a cerut Lordul Phineus. Poate reuşeşti să afli mai multe când te întorci acolo.

— Doar atât? N-ai aflat mai multe?

— Lordul Phineus şi ceilalţi s-au retras în camera acestuia şi n-am mai putut să-i aud, dar am simţit în glasurile lor un ton aparte, de parcă doreau să pună la cale ceva necurat.

Deşi se făcea târziu şi mai aveau multe să-şi spună, Edgar nu pierduse o clipă din vedere importanţa obiectului pe care îl luase cu el din scorbura stâncii. Caii, cărţile şi uneltirile trebuiau să mai aştepte – aşa că scoase din buzunar cartea lucrurilor secrete şi i-o înmână lui Samuel.

— Sunt foarte obosit, îi spuse Edgar, oftând puternic şi încercând să-şi alunge somnolenţa. Am impresia că această cărticică este mult mai importantă decât am crezut noi. Atherton-ul se schimbă şi poate cărticica asta ne va ajuta să descoperim motivul pentru care se întâmplă acest lucru. Hai să mai citim câteva pagini, cât mai am puterea să-mi ţin ochii deschişi. Poate va merge mai repede de data asta, căci te ajută şi lumina.

Samuel privi încântat spre cartea misterioasă, o luă din mâna lui Edgar şi o apropie de candela de pe masă, a cărei lumină provenea de la un fitil fixat în mijlocul unui castronaş umplut cu un lichid transparent – o substanţă uleioasă obţinută din grăsimea animalelor şi folosită drept combustibil. Locuitorii din Podiş se foloseau de acelaşi gen de lămpi, aşa că Edgar nu fu mirat de prezenţa lor, deşi nu văzuse niciodată atât de multe într-o singură cămăruţă. Combustibilul, apa şi hrana se găseau cu mare greutate în Podiş şi erau considerate lucruri foarte preţioase, dar, din

ceea ce observase Edgar, locuitorii de pe Munte nu păreau să le preţuiască la fel de mult ca şi ei.

Samuel răsfoi cărticica până la foaia unde el şi Edgar se opriseră cu două nopţi în urmă şi se pregăti să citească. Începea deja să se obişnuiască cu scrisul acela dezordonat din pagini şi, în plus, cursivitatea lecturii îi era uşurată de lumina din cameră. Următoarele douăzeci de minute le-a petrecut citind cu voce tare aceste pasaje:

Întrucât sunt presat de timp, sper fiu cât se poate de clar prin această foarte scurtă relatare a evenimentelor ce vor veni. Voi încerca să explic totul în termeni cât mai simpli, pe înţelesul oricărui copil.

Edgar, Atherton-ul este o lume creată – un loc pe care l-au făcut oamenii, într-o vreme când epuizaseră fiecare părticică a lumii în care trăiau. La început ne-am ocupat de cultivarea, pământului, de creşterea, animalelor şi utilizarea, resurselor naturale, îndeletniciri în urma cărora am distrus cea mai mare parte a pădurilor şi am exterminat animalele. Mulţi ani mai târziu am reuşit să inventăm maşini care să muncească în locul nostru. Ştii cumva ce este o maşină? Bănuiesc că nu. Maşinile acelea ne-au făcut viaţa mult mai uşoară – ori cel puţin aşa ni s-a părut –, d*eoarece străpungeau pământul şi străbăteau cerul cu atâta uşurinţă, încât nici nu mai reuşeam să le înţelegem modul în care acţionau. Aceste două descoperiri – agricultura şi maşinăriile care munceau în locul nostru – ar fi trebuit să ne înveţe să avem mare grijă de lumea în care trăiam, dar nu s-a întâmpla, aşa. Singura lecţie pe care am învăţat-o a fost cum să devenim tot mai eficienţi în distrugerea propriului nostru cămin.*

Spre sfârşit, am inventat maşini gânditoare şi tocmai acestea ne-au pecetluit soarta – deoarece *au devenit atât de indispensabile, încât ajunsesem să le folosim la construcţia de locuinţe, la descoperirea unor noi surse de hrană şi, de fapt, la tot ceea ce aveam nevoie. Aceste maşinării au distrus tot ce mai rămăsese din păduri şi din restul animalelor sălbatice. Nu vreau să te zăpăcesc, dat,*

ca om de ştiinţă, nu ştiu cum să-ţi explic mai simplu decât atât, aşa că o să trec la ceva cu totul diferit.

Am cunoscut un băieţel care a atins vârsta majoratului în perioada când lumea era pe sfârşite. L-am întâlnit pe când era foarte tânăr, într-un părculeţ mizerabil, fără pic de verdeaţă – un loc unde se jucau doar copiii sărmani. La vârsta de zece ani, descifrase deja tainele ştiinţelor naturii, matematicii şi lumii înconjurătoare într-o manieră ce-mi era greu de înţeles. La douăzeci de ani mi-a arătat un tub din sticlă închis la ambele capete, înăuntrul căruia exista o lume de sine stătătoare – cu insecte, pământ şi plante. Emoţionat peste măsură, mi-a spus că tubul fusese complet gol cu o săptămână în urmă, când pusese în interiorul acestuia un firicel de praf. S-a folosit apoi de cunoştinţele sale din domeniul ştiinţelor naturii, biologiei şi, cu ajutorul aparatelor, a acţionat asupra grăuntelui de ţărână, reuşind astfel să dea naştere unei lumi, care, dintr-o fărâmă de pământ, se dezvoltase într-un micuţ habitat ce pulsa de viaţă.

Acest prim experiment, mulţi ani mai târziu, avea să conducă la crearea Atherton-ului – locul pe care îl numeşti căminul tău, o lume plină de mistere şi fenomene pe care nici eu nu le înţeleg. Este într-adevăr o lume vie, de sine stătătoare, dar e totuşi instabilă şi va trece în curând prin schimbări catastrofale. În Artherton nu sunt deocamdată condiţii prielnice pentru existenţa oamenilor, aşa cum crezusem noi cândva. Creatorul acestei lumi nu este în toate minţile. Ne-a ascuns câteva lucruri teribile, pe care doar un om de ştiinţă nebun şi le-ar fi putut imagina. Este pasibil să-şi fi pierdut complet mintea în dorinţa de a construi Atherton-ul.

Îţi voi povesti tot ce ştiu despre felul în care a fost creată lumea ta, motivul pentru care a fost făcută şi cine este autorul ei – dar, mai întâi, vreau să te avertizez în privinţa unui lucru. Edgar, dacă ai descoperit această carte, înseamnă că ea a ajuns la tine şi lumea a început deja să se schimbe. Altminteri nu ai fi putut să ajungi la ea. Trebuie să fii foarte atent şi să nu ai încredere decât în persoanele de

care eşti absolut sigur. Vor apărea în curând mari schimbări, transformări care vor provoca distrugeri de neînchipuit şi poate chiar războaie. Edgar, tu ştii ce este un război? M-aş mira să ştii...

Samuel se opri din citit. Nu înţelegea cum fusese creat Atherton-ul, dar cunoştea semnificaţia cuvântului război şi se speriase puţin la auzul lui. Citise în cărţile sale despre războaiele dintre zei şi, cu toate că aceste conflicte erau captivante în paginile cărţilor, nu-şi dorea cu niciun chip să trăiască îngrozitoarea experienţă a unui război real.

Samuel îl privi pe Edgar şi îşi văzu prietenul pe jumătate adormit, încercând cu mare greutate să-şi ţină ochii deschişi.

— Edgar, trezeşte-te! Nu vrei să citim mai departe? Trebuie neapărat să aflăm ce se va întâmpla cu noi.

Edgar auzise tot ce-i citise Samuel, însă, într-adevăr, nu ştia ce înseamnă un război, şi chiar dac-ar fi ştiut, se simţea atât de obosit, încât n-ar fi reuşit să-şi manifeste surprinderea sau îngrijorarea. Se relaxase mult prea mult, pentru a-l mai deranja ceva.

— Am o idee, îi zise Samuel. Întinde-te şi odihneşte-te sub patul meu, pentru că acolo nu te poate vedea nimeni. Între timp, eu o să citesc restul cărţii şi, după ce te trezeşti, o să-ţi povestesc tot ce-am aflat.

Edgar nu-şi dorea nimic altceva decât să doarmă şi, pentru prima oară de când avea cartea, îşi pierduse complet interesul s-o ţină asupra lui. Porni împleticit spre pat, se cuibări sub acesta şi se cufundă imediat într-un somn adânc. Samuel se chinui să-l învelească pe Edgar cu o pătură, se asigură că este bine ascuns şi reveni nerăbdător la măsuţa sa.

Pe parcursul orelor ce se scurgeau în linişte, în camera băieţelului nu răsunase decât foşnetul ocazional al paginilor zdrenţuite pe margini şi îmbătrânite de vreme. La un moment dat, tăcerea nopţii mai fusese întreruptă de sunetul unei foi ce se rupea, zgomot care-l deranjase pe Edgar pentru o clipă, dar fără să-l trezească de tot.

*

— De ce ţii lumina aprinsă la o oră atât de târzie?

Din locul în care dormea sub pat, Edgar auzi vocea stridentă şi puternică a unui bărbat.

— Ce-ai acolo? Zi-mi imediat ce citeşti?

Dezorientat, Edgar îşi întoarse capul şi, privind de sub pat, îşi aminti că se afla în cămăruţa lui Samuel. Stârnite de trântirea uşii, Edgar observă umbrele luminii dansând pentru câteva clipe pe podea. Bărbatul traversă cu paşi grei camera şi Edgar îi urmări ghetele oprindu-se în apropierea marginii patului.

— De unde ai cartea asta? DE UNDE O AI? urlă bărbatul, fără să primească un răspuns din partea lui Samuel. Lordul Phineus se va arăta foarte interesat să vadă ce-ai tu aici şi sunt convins că va dori să stea puţin de vorbă cu tine.

Bărbatul îl ridică pe Samuel de pe scaun şi Edgar văzu de această dată patru picioare care se îndreptau spre uşă, iar câteva clipe mai târziu auzi cum Samuel fusese scos cu forţa afară din cameră şi uşa se trântise cu putere în spatele lor.

Edgar rămăsese singur. Samuel nu mai era lângă el, iar cartea intrase în posesia unui om ce părea foarte crud. *Unde îl ducea oare pe Samuel şi ce avea de gând să-i facă?* se întrebă Edgar, surprins de faptul că-şi făcea mai multe griji în privinţa prietenului lui, decât în privinţa cărţii – singura lui avuţie. Se simţea însă vinovat că-i pusese lui Samuel viaţa în pericol şi, deodată, îi apăru un sentiment cutremurător, pe care nu-l mai cunoscuse vreodată: *N-ar fi trebuit să vin aici.*

De îndată ce i se mai potoliră bătăile vijelioase ale inimii, Edgar ieşi de sub pat şi privi atent în cămăruţă, după care se aşeză pe scaunul lui Samuel şi se aplecă deasupra mesei – moment în care îl surprinse un foşnet ce se auzi din buzunarul aplicat în partea din faţă a bluzei. Edgar se ridică brusc, se scotoci în buzunar şi scoase

dinăuntru o bucată de hârtie, zdrenţuită într-o parte şi mototolită pe margini. Scrisul şi dimensiunea acesteia îi erau familiare şi aducea foarte bine cu una din paginile cărţii lucrurilor secrete.

Cum ajunsese totuşi în buzunarul lui Edgar? Însă mai important decât asta era, ce anume scria în ea? În acel moment, un gând fulgerător îi acceleră din nou bătăile inimii.

Vor porni în căutarea paginii imediat ce vor vedea că lipseşte şi aici va fi primul loc în care vor căuta. Trebuie să plec numaidecât.

Edgar deschise încet uşa, privi atent în jurul său şi se aventură în noapte.

*

Într-una din camerele personale aflate la nivelul cel mai înalt al Casei Energiei, Lordul Phineus stătea în faţa unei ferestre deschise şi privea lumea de dedesubt. Era un bărbat înalt, cu chip prelung şi păr negru, tuns scurt, ce-i contura pe frunte un V alungit – tunsoare ce-i accentua severitatea feţei, răceala ochilor şi ascuţimea nasului.

Nu exista nicăieri în lume un loc aflat la o înălţime mai mare decât fereastra de la care privea, iar Lordului Phineus îi plăcea nespus să stea deasupra tuturor şi să se delecteze cu gândul că era cel mai puternic om. Fiind singurul care controla fluxul apei în Atherton, locuia într-o fortăreaţă impresionantă şi avea sub comanda sa o mică armată de munteni care să-l apere, în caz de nevoie. Se descotorosise de toţi cei care îi puseseră la îndoială autoritatea şi îşi păstrase alături câţiva aliaţi credincioşi – Sir Philip, Sir Emerik şi domnul Ratikan –, cu toţii îndatoraţi şi extrem de motivaţi să nu-i iasă din cuvânt.

Şi totuşi, în timp ce stătea în dreptul ferestrei şi privea lumea adormită ce se întindea dedesubtul lui, Lordul Phineus se întreba ce s-ar întâmpla dacă locuitorii din Podiş s-ar revolta şi ar încerca să urce pe Munte – gând care i-a şters îndată surâsul bolnăvicios de pe chip. Spre

deosebire de cei din Podiş, el avea la dispoziţie arme şi cai, iar peretele stâncos al Muntelui îl apărase întotdeauna de o posibilă invazie din Podiş. Cu toate acestea, ideea că ar putea fi invadaţi îi tulbura serios întunecimea minţii. Armata pe care o avea la dispoziţie era constituită din 120 de bărbaţi şi un număr similar de cai. În Podiş trăiau însă peste o mie de oameni, aflaţi cu toţii în slujba puţinilor locuitori din ţinutul Muntelui.

Frământările i s-au intensificat din momentul în care oamenii au început să se plângă de faptul că animalele erau tot mai agitate, şi mai era ceva, un lucru şi mai ciudat. Se trezise de câteva ori din somn, simţind un fel de tremur – o mişcare adâncă şi înceată, pe care nu o înţelegea. Recent, vibraţia apăruse şi în timpul zilei, mai puternică decât în alte dăţi. Ceilalţi o simţiseră şi ei. Să fi curs apa oare atât de repede din izvorul de sub Casa Energiei? Sau poate caii provocau aceste trepidaţii, când fugeau tropăind pe câmpuri, speriaţi de cine ştie ce ciudăţenie.

În vreme ce Lordul Phineus reflecta la aceste lucruri, cutremurarea apăru din nou. Înceată şi uniformă, duduitura continuă pentru un timp, până când lordul ieşi din cameră, hotărât să descopere motivul pentru care se petrecea acest lucru. Îl măcina o singură idee: *Ce este această stranie trepidaţie?*

*

În răstimpul în care Edgar părăsea ţinutul Muntelui, un iepuraş găsi o spărtură în ţarc şi se furişă în afara Satului Iepurilor, ţopăind prin dreptul hanului înăuntrul căruia Briney era ocupat cu supravegherea focului, iar soţia acestuia cu măturatul podelei. Nu peste mult timp, ajungând lângă peretele stâncos al Muntelui, iepurele adulmecă aerul şi privi cum blocul de piatră se afunda vizibil în sol.

Sărind într-o parte şi alta, observă la nici doi metri pe stâncă un smoc de iarbă verde, pe care şi-l dori imediat.

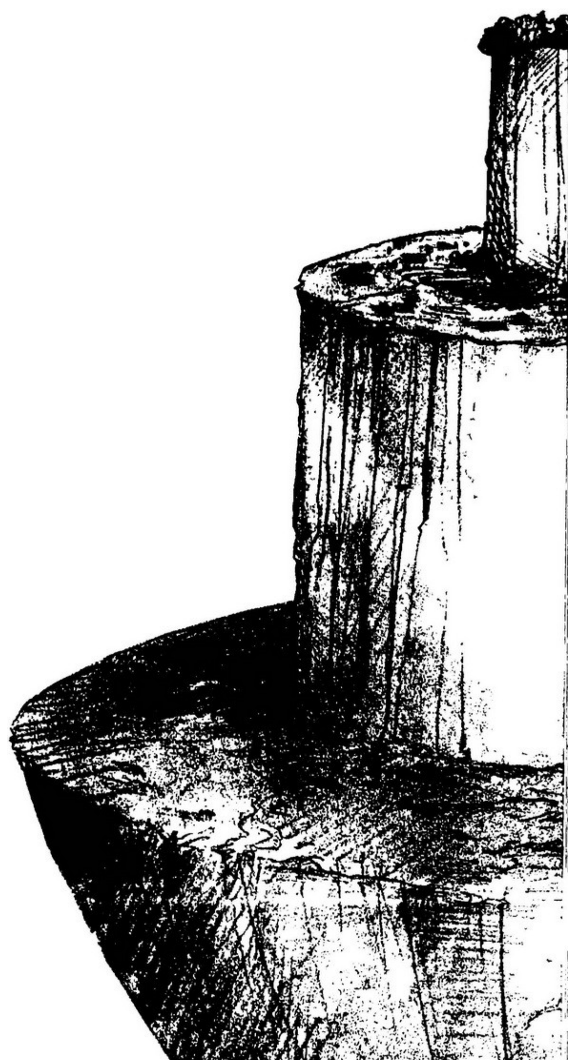
N-a trebuit să aştepte prea mult până să se înfrupte.

Învăţaţi de la mine, dacă nu din sfaturile mele, măcar din exemplul meu, cât este de periculoasă dobândirea de cunoştinţe şi cât de fericit este un om ce crede cu convingere că oraşul său natal este singura lume existentă, spre deosebire de acela care aspiră să devină mai măreţ decât îi permite propria natură.

Dr. Frankenstein
Frankenstein, 1818
de Mary Shelley



PARTEA A DOUA



— Cum de-ai putut permite aşa ceva? Ştiai bine că este dezechilibrat şi totuşi l-ai lăsat să plece.

Dr. Kincaid nu ştia ce le-ar fi putut răspunde. Se simţea la fel de devastat ca şi ei.

— Am ştiut dintotdeauna că s-ar putea întâmpla una ca asta. La cât este de inteligent, ştiam cu toţii că exista riscul să-l pierdem şi, odată cu el, să pierdem absolut totul.

— Este inacceptabil! Trebuie să existe o modalitate prin care să-l aduci înapoi. Este datoria ta!

Dr. Luther Kincaid ştia bine că-i cereau un lucru imposibil. Dacă dr. Harding nu dorea să fie găsit, atunci avea să-şi facă pe plac şi nimeni nu putea face absolut nimic în acest sens.

— Mai ţineţi minte când l-am găsit? Se juca în ţărână, la marginea unui parc. Am ştiut încă de pe-atunci că existau unele riscuri. Zdrobea furnici cu o piatră. Cunoştea bine puterea Pământului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot vorbeşti acolo, Luther? Ai înnebunit şi tu, la fel ca el!

Luther ştia că nu era deloc adevărat ce credeau despre el. Chiar şi la cei 78 de ani ai săi, se bucura de-o sănătate remarcabilă. Dr. Luther Kincaid se cunoştea îndeajuns de bine încât să-şi dea seama că nu-şi pierduse minţile.

— Există totuşi o posibilitate.

— Ce vrei de fapt să spui?

Luther întrerupse însă aparatul şi schiţă un vag surâs, gândindu-se la alte vremuri şi la alte locuri.

CAPITOLUL 12
O LUME TREPIDANTĂ

Sir Emerik era genul de om interesat numai să-şi sporească autoritatea şi să-i facă pe toţi ceilalţi să se simtă inferiori în faţa lui. O asemenea persoană este permanent măcinată de bănuieli şi urmăreşte întotdeauna să prindă pe cineva în neregulă, aşa încât să-şi exercite şi să-şi întărească şi mai mult puterea. Pe urmele lui Samuel a ajuns datorită unui astfel de gând: *Puştiul ăla se furişează în voie peste tot. Cu siguranţă pune ceva la cale. Ar trebui să stau cu ochii pe el.*

După ce-a luat această hotărâre, câteva zile mai târziu, Sir Emerik a trecut într-o noapte prin curte şi a văzut lumină pe sub uşa camerei lui Samuel. Întrebându-se care era motivul pentru care băieţelul nu dormea la o oră atât de târzie, s-a apropiat, a ascultat la uşă şi, neauzind niciun zgomot, fără să fie invitat de nimeni, a dat buzna înăuntru – unde a avut marea surpriză să-l descopere pe Samuel în posesia unui document secret, o carte plină de informaţii ce aveau cu siguranţă să-i trezească interesul Lordului Phineus.

Sir Emerik l-a apucat pe Samuel de braţ şi l-a smucit afară din cameră. Când au trecut pe lângă Horace, postat la capătul de sus al scării principale, Samuel a încercat să spună ceva, dar privirea glacială a lui Sir Emerik l-a convins îndată să păstreze tăcerea. Au continuat apoi să înainteze până în dreptul unei scări înguste, mai abruptă decât toate celelalte. Urmându-l îndeaproape, Sir Emerik l-a împins pe Samuel pe treptele spiralate ale casei scării, la capătul cărora a descuiat şi deschis o uşă. L-a aruncat apoi pe Samuel înăuntru şi băieţelul s-a prăbuşit pe podeaua din piatră a încăperii reci şi întunecate, ce-i dădea un acut şi înfiorător sentiment de singurătate.

— O să mă întorc numaidecât – împreună cu Lordul Phineus, i-a spus ameninţător Sir Emerik. Sper ca până

atunci să fii pregătit să ne dai lămuririle pe care le aşteptăm de la tine.

După ce l-a încuiat pe Samuel în cameră, Sir Emerik s-a îndreptat grăbit spre dormitorul Lordului Phineus, unde s-a oprit exact în momentul când se pregătea să bată la uşa stăpânului său. *Poate ar fi mai bine să citesc şi eu cartea, pentru că nu voi mai avea această ocazie, odată ce i-o voi înmâna Lordului Phineus.*

Strângând cărticica la piept, zăbovi în faţa uşii câteva clipe, reflectă la opţiunile pe care le avea şi hotărî să se retragă în propria cameră. Când se întoarse şi dădu să plece, Lordul Phineus stătea chiar în faţa lui. Sir Emerik tresări speriat şi încercă să ascundă cartea la spate.

— Lord Phineus, m-aţi speriat.

Stăpânul Casei Puterii era vădit indispus şi îi vorbi cu răutate:

— Te pot ajuta cu ceva, Sir Emerik?

— Nu, mulţumesc... Mă duceam să mă pregătesc de culcare şi aş fi vrut să vă întreb ceva, dar mai pot aştepta, îi zise Sir Emerik, părându-i brusc rău că-i spusese acest lucru.

— Ce voiai să întrebi? insistă Lordul Phineus, blocându-i calea.

— Ăăă... Sir Emerik ezită.

— Să fie oare vorba de chestia aia pe care o ascunzi la spate?

Sir Emerik ştia bine că n-ar fi fost deloc înţelept să încerce să-l păcălească pe Lordul Phineus, mai ales că fusese deja prins. Şovăielnic, luă cartea de la spate şi i-o arătă lordului.

— M-am gândit că dormeaţi şi nu voiam să vă deranjez, dar, pentru că văd că sunteţi treaz – ei bine –, vreau să vă spun că l-am prins pe băiat, pe Samuel, cu cartea asta. Noi n-am avut aşa ceva pe aici, nu?

Lordul Phineus luă cartea şi, coborându-şi privirea încruntată, chipul i se întunecă şi mai mult.

— De când ai acest lucru în posesia ta? îl întrebă el pe un ton şoptit, rece şi iritat.

Chiar dacă nu o recunoştea, cartea îi dădea totuşi un sentiment de nelinişte, ca şi cum ar mai fi văzut-o cândva, dar fără să poată să-şi aducă aminte când şi unde anume.

— Ah, nu demult… chiar de foarte puţin timp, se bâlbâi Sir Emerik. L-am încuiat sus pe băieţel şi am venit apoi direct aici.

Îndreptându-şi spre podea vârful smocului negru de pe frunte, Lordul Phineus privi din nou cartea şi se uită apoi foarte suspicios la Sir Emerik.

— Cheamă-l pe Sir Philip şi aşteptaţi-mă în camera de consiliu.

Un gând fulgerător îi schimbă însă hotărârea şi Lordul Phineus îşi modifică ordinul chiar înainte să plece.

— Nu, lăsaţi-mă singur un ceas şi veniţi după aceea.

Imediat ce Lordul Phineus plecă, Sir. Emerik îşi pipăi tâmpla. O broboană rece de sudoare i se lipise de piele şi mâinile îi tremurau vizibil. *Mă întreb oare ce-am descoperit.*

*

Sala de consiliu era un loc privat, steril, din piatră şi lemn. În mijlocul mesei erau câteva boluri pline cu ulei şi fitiluri lungi ce ardeau licărind şi iscau umbre în tremurul cărora capul sculptat al lui Mead părea aproape viu. În decurs de un ceas, Lordul Phineus citi cu mare atenţie scrierea. Sir Philip şi Sir Emerik ajunseseră deja în faţa uşii şi se întrebau dacă să intre sau nu.

— Să ai grijă, pentru că e tare indispus, îi zise Sir Emerik.

— Când nu-i el indispus? răspunse Sir Philip, al cărui dinte strâmb şi curbat în faţă părea hotărât să-i iasă din gură, întrucât îi îndoia buza superioară şi îi transforma fiecare zâmbet într-o grimasă – schimonoseală pe care o manifestă şi în acel moment.

Sir Emerik ciocăni la uşă şi, de cum intrară, Lordul Phineus îşi ridică ochii din paginile cărţii, privindu-i rece şi misterios. Fără să le adreseze un cuvânt, Lordul Phineus

răsfoi câteva pagini şi începu să citească răspicat. Le citi fragmentele pe care Samuel şi Edgar le cunoşteau deja, iar în scurt timp ajunse la paragrafele pe care Edgar nu avusese ocazia să le audă:

Au existat voluntari, oameni cu mari averi sau de rang înalt, care deţineau mijloacele necesare finanţării acestei oportunităţi de evadare. De asemenea, au mai fost şi persoane dornice de aventură, pentru că lumea în care trăiau nu le mai oferea nimic frumos şi natural. Aşa a fost descoperită o cale – o metodă prin care să poţi fi adormit şi să ţi se schimbe amintirile. Prin aceasta continui să fi tu însuţi, cu deosebirea că ai amintiri diferite faţă de unele lucruri. Când persoanele respective s-au trezit, au văzut că se află în Atherton – la fel ca şi tine, Edgar – şi s-au considerat oameni diferiţi şi noi, într-o lume nouă, numită Atherton. Nu ştiu cum ţi-aş putea explica mai clar acest lucru, aşa încât să poţi înţelege mai bine, dar vreau să şti că te-am trimis în Atherton pentru a te salva şi nicidecum pentru a-ţi face rău.

Cuvintele i-au înfiorat pe Sir Emerik şi Sir Philip, dar asupra Lordului Phineus nu păreau să producă vreun efect. Deşi reflecta serios la modul în care s-ar putea folosi de aceste informaţii, nu-şi trăda în niciun fel emoţiile. În şapte sau opt pagini, cuvintele se şterseseră de-a lungul timpului şi paragrafe întregi erau aproape imposibil de citit. Cuvintele redeveneau lizibile de-abia spre final, probabil datorită faptului că interiorul cărţii nu beneficiase de protecţia coperţii din piele, care păstrase uscate numai paginile din apropierea acesteia.

La finalul cărticelei, observând că ultima pagină fusese ruptă, Phineus, cuprins de o curiozitate tot mai apăsătoare, îşi trecu încet vârful degetelor pe marginea zdrenţuită a restului de foaie ce rămăsese prinsă în cotor, după care le citi celorlalţi ultimul paragraf:

Edgar, vreau să şti că, deşi pot spune că sunt un om

inteligent, mintea mea este rudimentară în comparaţie cu geniul doctorului Harding. Eu şi ceilalţi l-am ajutat, însă el este adevăratul creator al Atheton-ului şi mă tem că ne-a ascuns multe lucruri. Acum, în timp ce te las în Podiş şi voi încerca apoi să-mi scap pielea, sunt aproape convins că te-am adus aici prea devreme, la fel ca şi pe ceilalţi, de altfel. Dar acum e prea târziu, pentru că sunteţi deja cu toţii aici. Atherton-ul nu este ceea ce părea la început. Am crezut iniţial că este pe deplin format, stabil şi pregătit să fie populat. El aşa ne-a spus, dar, între timp, am reuşit să descopăr o parte din planurile sale secrete, din care am aflat că intenţionează şi altceva. Dacă ai găsit această cărticică, înseamnă că se întâmplă şi n-am scăpat de ceea ce mi-a fost frică: Muntele a început să coboare în Podiş. Aceasta este singura cale prin care puteai să găseşti cartea, unica modalitate prin care putea ajunge la tine. Cum timpul este foarte scurt, vreau să-ţi mai spun un singur lucru. Iată despre ce este vorba...

Lordul Phineus înţelese imediat motivul pentru care trepida pământul, descoperire care îi electriză îndată mintea: *Muntele se cufundă în pământ.*

— Ceea ce a spus acest doctor Kincaid despre dr. Harding este perfect adevărat, li se adresă el pe un ton rece şi calm. A transformat totul într-un joc, nu vedeţi? Noi avem o mulţime de lucruri, în vreme ce ei nu au mai nimic...

— Cum să fie posibil aşa ceva? întrebă Sir Philip vizibil speriat.

Fără să-i răspundă, Sir Emerik îl privi buimac, în vreme ce pe chipul Lordului Phineus apăruse o expresie diferită, destul de ciudată – o combinaţie a fermităţii şi indiferenţei.

— E un nebun – a fost un ţicnit, zise Sir Emerik. Să fie oare adevărat?

— Dacă este adevărat, va trebui să acţionăm repede şi cu mare băgare de seamă, le spuse Sir Philip, a cărui minte disciplinată şi riguroasă îl ajută să înţeleagă imediat pericolele care pot apărea într-o lume sortită pieirii.

Sir Emerik simţi din nou sub picioare pământul cutremurându-se şi se trezi întrebându-se cu voce tare:

— Ce se va întâmpla cu noi?

Lordul Phineus nu scoase un cuvânt, întrucât era frământat de un singur lucru: ce tip de om fusese Lordul Phineus, înainte de a ajunge în Atherton? Din moment ce dr. Harding a hotărât să-l includă şi pe el în acest test, înseamnă că Lordul Phineus trebuie să fi fost într-adevăr un om foarte puternic. *Ei bine, dr. Harding, presupun că jocul se îndreaptă spre final, nu-i aşa? Vom vedea cât de curând dacă lucrurile vor ieşi pe măsura aşteptărilor.*

Lordul Phineus închise cărticica şi o împinse încet pe masă, după care îşi fixă privirea asupra lui Sir Emerik.

— Adu-mi-l pe băiat.

*

Nu trecu mult până când Sir Emerik reveni şi-l îmbrânci pe Samuel în cameră, unde băieţelul se împiedică şi căzu în genunchi. Samuel îşi ridică supus privirea din podea şi zări chipul sinistru al Lordului Phineus, strălucind unduitor în lumina portocalie a flăcăruilor.

— Samuel, ai citit această carte?

Lordul Phineus ridică de pe masă o cană şi sorbi neglijent din ea, fără să-şi dea seama că i se scurgeau pe bărbie câteva picături de apă pe la colţurile gurii.

— N-am citit-o, îi răspunse Samuel.

Lordul Phineus luă cartea, şi-o apropie de nas pentru o clipă, apoi se întinse peste masă, împingând violent cărticica în chipul băieţelului. Samuel încercă să se retragă, dar Sir Emerik îl ţinu ferm locului.

— Simţi mirosul ăsta, Samuel? Miroase a ulei de lampă, nu crezi? îi zise Lordul Phineus, îndepărtând cartea de chipul băiatului. Samuel, sper să nu-ţi fi trecut prin cap să distrugi paginile acestei cărţi. Eu cred că exact asta te pregăteai să faci, când te-a prins Sir Emerik şi te-a împiedicat să-ţi duci la capăt planul. Ia zi-mi, nu-i aşa că aveai de gând s-o arzi?

Samuel se zbătu în strânsoarea lui Sir Emerik, ale cărui palme se încleştaseră puternic pe braţele lui şi începuseră să-i provoace durere.

— Samuel, sper că-ţi dai seama, ne confruntăm cu o problemă gravă.

Lordul Phineus era foarte serios şi deschis în privinţa schimbărilor prin care va trece lumea în care trăiau.

— Nu m-am uitat prea mult prin ea, răspunse Samuel. Am răsfoit-o puţin, dar n-am putut să citesc nimic. Cine ar putea citi scrisul ăla?

Lordul Phineus se ridică şi se apropie de Samuel, aplecându-se foarte aproape de faţa lui.

— Să înţeleg că nu ştii nimic de faptul că Muntele se afundă în pământ şi că oraşul nostru va ajunge în curând la acelaşi nivel cu lumea ce se află sub noi?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă mirat Samuel, făcând tot posibilul să nu se dea de gol.

— Nu te-am adus aici să-ţi răspund la întrebări. Samuel, trebuie să aflu câteva informaţii suplimentare şi, până când nu intru în posesia lor, mă tem că nu-ţi pot permite să părăseşti această cameră.

Lordul Phineus îl apucă pe Samuel de încheietura mâinii şi i-o răsuci ca pe o mlădiţă plăpândă. Samuel ţipă.

Nu mai dură mult până să-i înfrângă voinţa sărmanului Samuel. Deşi era un băieţel isteţ, voinţa şi vigoarea îi erau la fel de firave ca un fir de iarbă. În scurt timp, Lordul Phineus ştia deja cine era Edgar şi de unde venise acesta. Lui Samuel îi reuşi totuşi o minciună convingătoare, una pe care era hotărât s-o repete chiar dacă Lordul Phineus avea să-i rupă braţul în două.

— Nu ştiu nimic despre pagina care lipseşte. Nici măcar n-am văzut lipsa acesteia. Credeţi-mă, nu ştiu nimic despre ea!

Samuel, printr-un efort remarcabil, izbuti să păstreze secret locul în care ajunseseră ultimele cuvinte din carte şi nu putea decât să spere că Edgar va găsi pe cineva care să i le citească, înainte de a fi prea târziu.

Smucindu-l de braţ, Lordul Phineus îl ridică pe Samuel

în picioare şi, venindu-i o idee şi mai bună, îi izbi picioarele costelive cu vârful ghetei, trântindu-l din nou la podea.

Ajungând din doi paşi în dreptul soclului pe care se afla sculptura albă ce-i înfăţişa capul lui Mead, lordul îşi puse palma pe chipul sculpturii şi se lăsă în voia gândurilor, apăsându-şi degetul mare pe unul din ochii feţei împietrite. Îl liniştea atingerea capului din piatră, asupra căruia reflecta adeseori. După câteva momente de tăcere, Lordul Phineus i se adresă poruncitor lui Sir Philip:

— Pregătiţi bărbaţii şi caii. Ţinutul Muntelui vibrează de săptămâni întregi şi ştim de-acum din ce cauză se întâmplă acest lucru. Nu mai avem la dispoziţie prea mult timp pentru pregătiri şi s-ar putea ca în curând să avem nevoie de micuţa noastră armată. Localnicii de sub noi trebuie ţinuţi departe de teritoriul nostru, încheie lordul, luând cartea de pe masă.

Dintele strâmb al lui Sir Philip ieşi încet la iveală, însoţit de aceeaşi grimasă răutăcioasă. Avea în sfârşit ocazia să le demonstreze tuturor de ce era în stare. Fără a mai zăbovi, ieşi din cameră şi, în scurt timp, tropăitul ghetelor se pierdu pe treptele din piatră ale scării. Lordul Phineus îşi aţinti spre Samuel privirea pătrunzătoare.

— Sunt convins că are în căpşor mult mai multe decât ne spune, dar nu avem răgazul necesar să-l facem să vorbească, zise Lordul Phineus, îndreptându-şi apoi ochii către Sir Emerik. Închide-l undeva şi nu-i da nici să mănânce şi nici să bea. Să vii după aceea imediat înapoi, fiindcă am pentru tine o misiune foarte importantă.

Sir Emerik se înfuriase puţin când îl auzise pe Lordul Phineus acordându-i lui Sir Philip atribuţii atât de însemnate, dar acum radia de fericire. El fusese cel care descoperise cartea şi era convins că Lordul Phineus avea să-l recompenseze pe măsura rangului său şi să-i confere măreaţa sarcină de a proteja ţinutul Muntelui.

Sir Emerik îi ordonă băiatului să se ridice, după care îl apucă de braţ şi îl smuci afară din cameră.

CAPITOLUL 13
SMOCHINE NEGRE ŞI BĂŞICI

În timp ce noaptea lăsa locul zorilor, Edgar se opri la nivelul solului, mândru că ajunsese în Podiş de două ori mai repede decât o făcuse data trecută. Privind în sus, înţelese imediat de ce i-a fost atât de uşoară coborârea şi mulţumirea i se transformă brusc în surprindere: distanţa până în vârful Muntelui se înjumătăţise, faţă de seara în care escaladase stânca.

Din străfundul pământului răsuna un zgomot constant, hârşâitor, ce începuse deja să-l neliniştească pe Edgar. Băieţelul vedea clar cum stânca se afunda încetul cu încetul în pământ. Dacă lucrurile continuau astfel, nu va mai trece mult până când Muntele va dispărea complet – şi va ajunge în câteva zile la nivelul Podişului.

Edgar străbătu iute întinderea de pământ din faţa dumbrăvii şi se opri la câţiva paşi de primii copaci. Oamenii începuseră deja munca şi băieţelul ştia că trebuia să se ascundă cât mai repede cu putinţă. Alegând un pom mai stufos, Edgar se căţără pe ramurile groase ale acestuia, printre frunzele şi mingiuţele verzi ce aveau în curând să se prefacă în smochine. Scoase apoi din buzunarul din faţă foaia de hârtie şi o privi încă o dată, dorindu-şi în sinea lui să fi ştiut să citească. Urmărind pe pagină cu vârful degetului şirurile, punctele şi semnele curbate scrise neglijent, simţea că se află în siguranţă ascuns printre crengile copacului – dar impresia că nu-l văzuse nimeni intrând în dumbravă era complet greşită.

Deodată, auzi plesnetul unei praştii, urmat de pocnitura unei smochine negre ce se izbi de trunchiul copacului în care Edgar se ascunsese.

— Văd că te-ai întors foarte repede, se auzi dintre copaci glasul Isabelei.

— Iar eu văd că ţi-ai făcut o nouă praştie.

Isabel apăru sub coroana copacului şi se uită printre

crengile acestuia. Edgar sări pe pământ şi privi neliniştit spre mijlocul dumbrăvii.

— Azi lucrează cu toţii la smochinii de trei ani, în porţiunea cea mai îndepărtată de peretele stâncii. Domnul Ratikan vrea să-i oblige să se concentreze numai asupra muncii, pentru că au apărut o mulţime de discuţii de când ai plecat.

— Ce discuţii? întrebă Edgar.

Înainte să-i răspundă, Isabel privi îngrijorată în direcţia pomişorilor de trei ani şi, odată ce-şi îndreptă din nou atenţia spre Edgar, îi vorbi repede:

— Toţi sătenii ştiu că Muntele coboară în pământ şi numai despre asta au vorbit. În plus, s-a mai îmbolnăvit cineva în dumbravă.

Lui Edgar nu-i venea pur şi simplu să creadă. Ce se va întâmpla cu dumbrava, cu singurul lui cămin?

— Edgar, sunt foarte îngrijorată, continuă fetiţa. Toţi se întreabă dacă Muntele va continua sau nu să se prăbuşească şi dacă o să mai avem suficientă apă pentru băut. Iazul din apropierea cascadei s-a înjumătăţit faţă de ieri. Domnul Ratikan spune că Muntele îşi va opri surparea şi le-a cerut oamenilor să nu întrerupă culesul smochinilor, pentru că altfel riscăm să ne oprească apa de tot. Are însă mari probleme în a-i convinge pe oameni să meargă la lucru. Vor cu toţii să afle ce se întâmplă şi vor să ştie dacă vor mai curge sau nu cascadele. Eu cred că nu o să mai muncească nimeni, dacă Muntele îşi va continua coborârea. Oamenii sunt speriaţi şi nu ştiu ce să facă.

Reflectând la vorbele fetiţei, Edgar zări la câţiva paşi smochina neagră azvârlită de Isabel şi porni s-o ridice.

— Şi, spui că toţi lucrează la smochinii de trei ani?

Isabel îi confirmă din cap, iar Edgar îi înmână smochina.

— Chiar şi domnul Ratikan?

— Mai ales domnul Ratikan, pentru că face tot posibilul să-i ţină ocupaţi şi să-i oblige să stea cât mai departe de stâncă.

— Ce crezi, putem să intrăm în casa lui fără să fim văzuţi?

În timp ce Edgar porni spre mijlocul dumbrăvii, Isabel se întrebă mirată ce ar putea descoperi în locuinţa domnului Ratikan. Şerpuind printre copaci, Edgar îi şopti:

— Am în ţinutul Muntelui un prieten – un băiat de vârsta mea, pe nume Samuel. De la el am auzit nişte informaţii care mi-au trezit şi mai multe suspiciuni în legătură cu domnul Ratikan. Dacă este să descoperim ceva, sunt sigur că vom găsi tot ce dorim în casa acestuia.

Isabel şi-a manifestat dorinţa de a afla mai multe despre Samuel şi ţinutul Muntelui. Lui Edgar i-a fost foarte greu să-i descrie o lume atât de diferită de cea a Podişului, dar şi-a dat silinţa şi i-a împărtăşit fetiţei tot ce văzuse. Isabel s-a arătat încântată de pajiştile verzi şi aurii ale acelui ţinut, străbătute de ape şi pline de animale exotice. Imaginaţia fetiţei zburdă în voie, până când cei doi se apropiară de poiana unde se afla casa domnului Ratikan – luminiş unde copiii şi-au recăpătat brusc seriozitatea.

Locul era pustiu şi complet cufundat în tăcere. Urmat îndeaproape de Isabel, Edgar o porni primul şi, odată ajunşi în faţa celor trei trepte ale verandei, încremeniră amândoi. Pătrunseseră într-un loc ce le era cu desăvârşire interzis.

— Uşa e cu siguranţă încuiată, şopti Isabel, tulburând liniştea ce-i împresura. Hai să mergem prin spate; poate găsim acolo o altă intrare.

Continuară să meargă tiptil până în partea din spate a casei, unde văzură, în colţul de sus al acoperişului în două pante, o fereastră acoperită cu obloane din lemn.

— Asta e şansa noastră, îi zise Edgar. O să mă caţăr până acolo şi o să încerc s-o deschid. Între timp, du-te în faţă şi vezi dacă uşa e într-adevăr încuiată.

Edgar începu îndată să se caţere, fără să mai aştepte răspunsul Isabelei. Nu dorea sub nicio formă să păşească pe verandă şi spera ca Isabel să aibă suficient curaj şi să verifice ea acest lucru. Fetiţa îi făcu un semn şovăielnic din cap şi porni iute spre cealaltă parte a casei.

Odată ajuns în dreptul obloanelor, Edgar descoperi că

erau închise pe dinăuntru. Trase cu putere de panouri şi chiar îl izbi cu pumnul pe unul dintre ele, dar nu reuşi să le deschidă. În acel moment, auzi de jos un vâjâit.

— Hai că te ajut eu.

Isabel găsise încuiată uşa din faţă şi, între timp, se întorsese în spatele casei, unde începuse deja să învârtă deasupra capului o praştie foarte lungă, ce prindea tot mai multă viteză.

— Dă-te puţin într-o parte, îi zise ea.

Edgar se aplecă în spaţiul îngust din dreptul uneia din planşele oblonului, aşteptă până când auzi plesnitura praştiei şi, spre marea lui surprindere, îşi dădu brusc seama că smochina îl nimeri direct în umăr, provocându-i o durere extrem de înţepătoare, de parcă i-ar fi sfredelit cineva pieptul cu o ţepuşă. Edgar se strădui să-şi înăbuşe urletul de durere, ce se înteţea serios în glas, dar nu izbuti să se stăpânească.

Isabel îşi ceru scuze de cel puţin zece ori, până când Edgar reuşi să-şi transforme strigătul în cuvinte cu înţeles, mişcându-şi energic braţul într-o parte şi alta, în timp ce se ţinea într-o singură mână şi usturimea lăsa încet loc unei furnicături înăbuşite.

— Isabel, asta e singura noastră şansă, îi zise Edgar într-un târziu, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii şi să nu izbucnească în plâns. Hai, mai încearcă o dată. Cu siguranţă m-a auzit cineva strigând şi vor veni să vadă ce se întâmplă.

— Nu pot s-o controlez! Am făcut-o prea lungă.

— Hai, că am încredere în tine, insistă Edgar. Încearcă din nou. Dacă poţi să loveşti oblonul, smochina va trece direct prin scândura acestuia.

Isabel căută în săculeţ o nouă smochină neagră şi o aşeză în peticul praştiei cu mâinile tremurânde. *Risc să-l dărâm de acolo, ori să-l nimeresc direct în cap şi să-l omor. Nu pot face asta.*

— Isabel, grăbeşte-te. O să vină cât de curând cineva aici!

Isabel începu să învârtă energic praştia deasupra

capului şi nu-şi luă o clipă ochii de la panoul oblonului, ţintind într-un punct cât mai departe de locul în care atârna Edgar. De îndată ce lansă smochina din praştie, Isabel închise brusc ochii şi auzi, o clipă mai târziu, o pocnitură puternică. Fie îl nimerise pe Edgar drept în cap şi, probabil, îl omorâse, fie reuşise să ţintească planşa oblonului. Deschizându-şi încet ochii, zări în oblon o gaură prin care Edgar îşi strecurase deja braţul.

— Am reuşit! Isabel, am găsit zăvorul.

Obloanele se deschiseră larg şi Edgar se căţără înăuntru, închizându-le imediat în urma lui şi rămânând cocoţat pe pervazul înalt al ferestrei, în apropierea tavanului, într-un colţ întunecat al casei. Prin gaura oblonului se revărsa înăuntru un fascicul gros de



lumină, care îi permitea băieţelului să vadă ce se află sub el. Lângă un perete se aflau un scaun, un pat şi o albie rotundă plină cu… ce lichid să fi fost ăla? *Apă* – suficientă apă cât să se şi poată îmbăia în ea. Într-un colţ erau îngrămădite mai multe căni şi linguri, iar în altul se afla un coş mare, cu capac. Mirosul închis şi rânced din cameră semăna cu cel al hainelor îmbibate de transpiraţie. De celălalt perete era sprijinită o scară, pe care domnul Ratikan o folosea, probabil, pentru a deschide şi închide oblonul.

— Isabel! De ce nu eşti la muncă, alături de ceilalţi? răsună un glas în afara casei. Aşa cum se temuseră, domnul Ratikan auzise într-adevăr strigătul lui Edgar.

— Du-te imediat în dumbravă şi să nu te văd diseară că vii să ceri mâncare! Poate aşa te înveţi minte şi nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Edgar auzi paşii în fugă ai Isabelei, dar era totuşi convins că fetiţa va rămâne undeva în apropiere, pentru a-i distrage domnului Ratikan atenţia. Domnul Ratikan urcă treptele verandei, călcând apăsat şi sprijinindu-se la fiecare pas cu vârful bastonului în podeaua din lemn a pridvorului. În câteva clipe, bărbatul se afla în faţa uşii – moment în care Edgar auzi cheia butucănoasă răsucindu-se în broască şi urmări mişcarea clanţei, întrebându-se în sinea lui cât de groaznic va fi să rămână închis în aceeaşi cameră cu domnul Ratikan şi cu bastonul ameninţător al acestuia.

Exact în momentul deschiderii uşii, amintindu-şi brusc de fasciculul luminos ce pătrundea înăuntru prin deschizătura pe care o făcuse Isabel în oblon, Edgar îşi întinse iute un braţ şi acoperi imediat spărtura.

Domnul Ratikan lăsă uşa deschisă şi camera se lumină dintr-odată. Bărbatul merse până în dreptul coşului din colţul încăperii, îl deschise, se uită înăuntru şi pipăi ceva, după care aşeză capacul la loc.

Pornind spre ieşire, domnul Ratikan alunecă şi fu cât pe ce să cadă, restabilindu-şi echilibrul în ultimul moment, cu ajutorul bastonului. Încruntat, se aplecă şi luă ceva de pe

podea – era chiar smochina aceea neagră care spărsese oblonul.

— A fost cineva aici, îşi spuse el în şoaptă. *Isabel!*

Strângând smochina în palmă, se duse iritat spre ieşire şi trânti puternic uşa, având grijă să o încuie bine, înainte de a se năpusti pe treptele verandei şi de a striga apoi numele Isabelei printre copacii din dumbravă.

Edgar sări pe podea şi ţâşni spre uşă, dar se opri cu puţin înainte de a ieşi din casă şi se uită către coşul din colţul camerei. *Oare ce ascunde acolo domnul Ratikan?*

Înăuntrul coşului, Edgar găsi un sac din piele de oaie, strâns la gură cu o sfoară. Sacul, destul de greu, părea a fi plin cu ţărână.

— Dar pentru ce să ascundă domnul Ratikan aşa ceva? Era posibil să fi avut acolo mici provizii de smochine, din care să se înfrupte pe ascuns, când nu era nimeni prin preajma casei.

Edgar dezlegă sfoara şi descoperi că sacul era într-adevăr plin cu pământ – exact aşa cum îşi închipuise. Îşi băgă mâna înăuntru şi frecă între degete câteva grăunţe. Să fi avut oare ţărâna o însemnătate specială – ori să fi fost ascuns ceva în mijlocul sacului.

Sacii din piele de oaie erau articole des întâlnite în dumbravă, întrucât numai în acestea se transportau smochinele în perioada recoltării. Edgar începu să caute prin cameră un săculeţ gol. În definitiv, se afla în casa bărbatului care administra dumbrava, iar acesta ar fi trebuit să aibă pe undeva câţiva săculeţi goi. Cu puţin înainte de a renunţa să-i mai caute, băieţelul observă sub o masă o cutie plină cu săculeţi pentru smochine. Edgar luă un săculeţ, descuie uşa şi fugi afară – foarte atent ca nu cumva să fie surprins de domnul Ratikan întors pe neaşteptate.

Edgar umplu cu mare rapiditate săculeţul cu ţărână şi îl aşeză în coşul dinăuntrul casei domnului Ratikan. După ce cără pe verandă sacul pe care-l găsise iniţial în coş, încuie uşa pe dinăuntru, se căţără până la fereastra prin care intrase şi închise oblonul imediat ce ieşi.

În timp ce cobora de la fereastră, simţi deodată o mâncărime la degetele mâinii, senzaţie pe care şi-o elimină frecându-şi mâna de pantaloni. Furnicăturile însă reapărură cu şi mai multă intensitate în momentele în care băieţelul alerga într-un suflet în faţa casei, lua sacul şi se îndrepta numaidecât spre dumbravă.

Până în clipa în care reuşi să ajungă la copacul unde se ascunsese dimineaţa, mâna îl ustură cumplit şi se umplu de băşici. Era exact braţul cu care căutase în sac puţin mai devreme.

*

Isabel încremeni când îl auzi pe domnul Ratikan strigând-o pe nume şi apropiindu-se tot mai mult de parcela cu smochini de trei ani unde muncea fetiţa. Încercă totuşi să-şi vadă în continuare de treabă şi să lege smochinele în mănunchiuri, laolaltă cu mama şi tatăl ei, care erau deja destul de nervoşi datorită evenimentelor prin care trecea lumea lor.

Imediat ce-o zări pe fetiţă, domnul Ratikan se îndreptă nervos spre mama Isabelei şi aruncă smochina spre femeie, privind-o cu flăcări în ochi şi adresându-i-se acuzator:

— Fiica ta mi-a intrat în casă!

Charles, tatăl Isabelei, se apropie de el, urmat de câţiva lucrători din dumbravă, în spatele cărora se strângeau tot mai mulţi oameni.

— Treceţi la treabă – asta nu vă priveşte pe voi! urlă domnul Ratikan, strigăt în urma căruia nimeni nu schiţă un gest.

— M-am jucat cu praştia şi am azvârlit fără să vreau o smochină pe fereastră, i se adresă Isabel, scoţându-şi praştia din buzunar.

— Dă-mi imediat prostia aia, răbufni domnul Ratikan, smulgându-i fetiţei praştia din mână.

— Lasă fata în pace, îi zise tatăl Isabelei. N-a făcut decât să se joace, atât şi nimic mai mult.

Domnul Ratikan îşi ridică ameninţător bastonul spre tatăl Isabelei, gest în urma căruia grupul din spatele acestuia fremătă revoltat. Domnul Ratikan păşi în spate, complet nesigur de autoritatea pe care o mai avea în dumbravă. Sentimentul de nesiguranţă îi trecu repede şi domnul Ratikan se încruntă nervos la grupul din faţa lui.

— Sunteţi porniţi să vă revoltaţi împotriva mea, nu? Eh, să ştiţi de la mine că am avut mare noroc să fim atât de departe de ţinutul Muntelui. Însă, de-acum, ne-am apropiat tot mai mult de ei şi, dacă vor afla că aţi rămas în urmă cu recolta, pedeapsa de care veţi avea parte va fi mai amarnică decât tot ce-aţi cunoscut până în prezent.

— Şi ce ne va împiedica să pătrundem pe teritoriul lor, odată ajuns la nivelul nostru? întrebă Charles, încurajat de bărbaţii care-i ţineau partea. Vrei să spui că ne opreşti tu?

Domnul Ratikan îl privi cu asprime pe tatăl Isabelei, răspunzându-i fără nici cea mai mică urmă de teamă în voce:

— Voi nu ştiţi, dar au multe metode prin care să vă ţină departe de ei, mijloace atât de violente, încât nu v-aş dori să le simţiţi pe pielea voastră.

Răspunsul domoli ostilitatea grupului şi membrii acestuia începură să bombăne între ei.

— Treceţi imediat la muncă!

Domnul Ratikan îşi coborî privirea spre Isabel şi vântură praştia în aer:

— Iar tu, să nu te prind că mai faci vreodată aşa ceva, dacă vrei să mai primeşti vreodată mâncare la uşa mea.

Mulţimea se dispersă şi, de îndată ce domnul Ratikan se îndepărtă suficient în dumbravă, tatăl Isabelei îngenunche în dreptul ei, întrebând-o în şoaptă:

— Poţi să-mi arăţi şi mie cum se face o chestie din asta?

Isabelei nu-i veni să creadă ce aude:

— Da, fireşte.

— Şi poate într-adevăr să arunce o smochină atât de departe şi cu aşa mare viteză?

— Da, normal.

Tatăl se ridică şi privi în depărtare versantul Muntelui.

— O să mă înveţi şi cum să o folosesc, nu?

Isabel îşi ridică neliniştită privirea spre chipul tatălui. Locuitorii din dumbravă erau oameni blânzi şi binevoitori, trăsături ce veneau în totală contradicţie cu astfel de gânduri violente – intenţii pe care fetiţa nu le putea înţelege.

— Ce-o să se întâmple dacă Muntele coboară de tot până la noi?

Tatăl Isabelei ezită să-i răspundă. Era un bărbat muncitor, nedeprins cu discuţii atât de personale.

— Dacă vor da dovadă de cruzime, va trebui să-i ajut pe oameni să-şi protejeze familiile. Isabel, este de datoria mea să-ţi apăr viaţa.

Tatăl o privi cu hotărâre şi curaj, dorind parcă să-i arate că este asemenea unei paveze ce o va păzi de orice vitregie.

— Bine, dacă zici că te va ajuta, atunci o să-ţi arăt cum se foloseşte o praştie.

Părintele dădu mulţumit din cap, după care se întoarseră împreună la lucru, gândindu-se fiecare la ceea ce avea să vină.

CAPITOLUL 14
FRUNZE USCATE ŞI PRAF PORTOCALIU

Domnul Ratikan, în ciuda nebuniei şi răutăţii sale, ştia bine că majoritatea copiilor care munceau în dumbravă nu erau de prea mare folos în parcela pomişorilor de trei ani. Erau în primul rând prea scunzi pentru a putea lega smochinele în snopuri şi prea firavi ca să poată căra buştenii doborâţi la pământ. Bărbatul nu avea răbdare să facă pe dădaca, aşa că Isabelei i-a fost uşor să se furişeze de la lucru şi să pornească în căutarea lui Edgar.

Odată ajunsă la copacul unde îl găsise mai devreme, observă cu surprindere că avea în faţă un băieţel ce nu prea mai semăna cu Edgar. Vlăguit, şedea sprijinit de trunchiul pomului, având în apropiere sacul pe care îl luase din casa domnului Ratikan. Un ochi i se umflase şi aproape i se închisese, iar mâna i se umpluse de băşici.

— Am găsit ce ascundea domnul Ratikan, o întâmpină Edgar, străduindu-se să nu pară câtuşi de puţin afectat.

Isabel mai văzuse astfel de bube pe braţul lui Edgar.

— Nu se poate! exclamă Isabel, nevenindu-i să creadă că este martora unor simptome ce apar pe piele în urma contactului cu frunzele unui pom lăsat prea mult să crească în dumbravă.

— Am crezut că sacul e plin numai cu frunze uscate şi fărâmiţate, dar am impresia că a pus înăuntru şi foarte mult praf portocaliu…

— Pulberea pe care o răspândesc în aer pomii bătrâni, l-a întrerupt Isabel.

— Exact, confirmă Edgar. Şi-am făcut greşeala să mă şterg la ochi exact cu mâna infectată.

Edgar era convins că, în cazul în care şi-ar fi apropiat capul de gura sacului, plămânii i s-ar fi contractat şi i-ar fi provocat o tuse violentă, zile în şir.

— Acum ştiu ce experiment a făcut domnul Ratikan şi mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aş pune în apă puţin praf din ăsta şi apoi aş bea apa. Oare stomacul şi gâtul vor arăta la fel cum arată mâna şi ochiul? Presupun că aş vomita foarte mult – sau chiar mai rău decât atât.

— Aşa cum au păţit şi cei doi localnici din dumbravă!

Edgar o aprobă din cap, iar Isabel se aşeză alături şi priviră amândoi sacul. Nu le venea să creadă că un om poate fi în stare să facă un lucru atât de inuman, dar dovezile vorbeau de la sine şi nu le puteau nega.

— Aici este foarte multă otravă. Ce crezi că avea de gând cu ea? întrebă Isabel.

Edgar îngăimă ceva, dar se opri imediat, ezitând să-i spună Isabelei părerea lui, de teamă să n-o sperie pe fetiţă.

— Nu ştiu, dar am aflat o informaţie pe care trebuie s-o împărtăşim şi celorlalţi. Oamenii trebuie să ştie de existenţa acestui sac plin cu frunze şi pulbere – şi, de asemenea, se cuvine să afle cine l-a făcut.

Edgar se scărpină pe mână şi usturimea aproape că-l ardea. Nu atinsese pulberea decât cu vârful degetelor şi nădăjduia să nu păţească ceva grav.

— Arăţi de parcă te-aş fi nimerit cu o smochină neagră direct în faţă, îi zise Isabel, în timp ce Edgar îşi descoperi umărul şi îi arătă o vânătaie şi-o umflătură ce aproape îl cuprinsese cu totul. Isabel oftă.

— Durerea din umăr mă ajută să uit de usturimea de pe mână, aşa că mi-ai făcut o favoare.

Râseră amândoi la această remarcă, dar Isabel se simţea totuşi vinovată că-l lovise din greşeală.

— Hai că nu mă doare atât de rău, pe cât de urât arată, o linişti el. Doar mă deranjează şi mă mănâncă puţin, dar nu-i ceva ce nu pot suporta.

Isabel îi povesti ce se întâmplase în dumbravă, apoi amândoi căzură de acord ca Edgar să ducă sacul în Satul Iepurilor, acolo unde băieţelul avea câţiva prieteni cărora dorea să le spună tot ce ştia. Poate că aceştia îl vor ajuta să găsească pe cineva care să-i citească pagina. Între timp, Isabel urma să rămână în dumbravă şi să-i ajute pe săteni

să-şi facă praştii şi să-i înveţe cum să le folosească. De asemenea, le va spune oamenilor şi despre descoperirea pe care o făcuse Edgar.

La puţin timp după ce Isabel şi Edgar s-au despărţit şi au pornit în direcţii diferite, întrebându-se în sinea lor dacă se vor mai vedea vreodată, în văzduh reîncepu scrâşnetul gros al Muntelui ce cobora spre ţinutul lor natal.

*

Cu câteva ore înainte ca Edgar să plece din dumbravă, un grup de bărbaţi se adunaseră în ţinutul Muntelui în faţa unui coş mare, ce atârna în apropierea crestei la capătul unui trunchi lat şi masiv întins la pământ. Coşul urma să fie coborât cu ajutorul unor funii groase, împletite din piele, şi era suficient de încăpător, cât să poată ridica spre ţinutul Muntelui foarte mulţi saci plini cu smochine şi carne de oaie sau de iepure. Coşul era lung şi drept pe una din laturi, iar pe cealaltă era arcuit şi avea fundul în formă de V – fapt pentru care era destul de dificil ca o persoană să-şi poată menţine echilibrul în timpul coborârii. Acest neajuns îl descoperise şi Sir Emerik, care nu avusese prea des ocazia să stea într-un asemenea dispozitiv şi se ghemuise înăuntrul coşului, aşa încât să nu vadă deasupra marginilor acestuia.

— Ridică-te în picioare, nătărăule! strigă Lordul Phineus, iritat de fiecare dată când vedea chiar şi cel mai mic semn al laşităţii – îndeosebi când aceasta era manifestată de cineva care-i stătea în apropiere. După ce Sir Emerik se chinui să se ridice, coşul fu înălţat de la pământ cu ajutorul unei frânghii şi al unui scripete, fiind apoi împins deasupra crestei, unde balansă în gol ca un pendul. Sir Emerik privi peste marginea coşului şi se albi, amuzându-i nespus pe cei doi bărbaţi care manevrau coşul.

— După ce ajungi în satul cu iepuri, continuă Lordul Phineus, vreau să afli cum reacţionează oamenii – dacă sunt speriaţi, tulburaţi şi, cel mai important, dacă sunt

într-adevăr organizaţi. Să nu uiţi să întrebi şi de băiat. Odată ce-ţi termini investigaţia, te întorci în dumbravă şi ne întâlnim în casa domnului Ratikan. Eu o să fiu acolo cu puţin înainte de lăsarea serii, pentru că am de rezolvat o altă problemă.

Lordul Phineus se aplecă primejdios de mult peste marginea crestei şi privi încă o dată în jos, alarmat de faptul că Muntele

COȘURILE

FUNIE GROASĂ

VEDERE DIN FAȚĂ

BÂRNA DIN LEMN

VEDERE DE SUS

PANTĂ

coborâse atât de mult şi el nu ştiuse nimic de acest lucru. Trecuseră numai două zile de când nu mai folosise un coş pentru transferul produselor din Podiş – o pauză frecventă în perioada aceea a anului. Când nu aveau de lucru, nici măcar bărbaţii care coborau şi ridicau coşurile nu mai stăteau în preajma marginii crestei – un loc foarte periculos, pe care îl evitau majoritatea localnicilor şi de care nu se apropiau decât dacă erau cu adevărat nevoiţi.

Lordul Phineus privi cu răceală spre Sir Emerik şi observă că acesta se ascunsese iarăşi înăuntrul coşului.

— Coborâţi-l cât puteţi de repede! le strigă celor doi bărbaţi care ţineau roata scripetelui, ordin în urma căruia bărbaţii dădură drumul frânghiei şi coşul îşi începu vertiginos coborârea.

Sir Emerik avu totuşi parte de-o coborâre lină, dar numai până la contactul cu solul Podişului, unde coşul se prăbuşi pe-o costă şi îl azvârli pe Sir Emerik prin ţărână, ca pe un sac plin cu merinde. Scuturându-se de praf, privi mirat spre dumbrava unde nu zări ţipenie de om şi se întrebă: *Unde să fie oare localnicii? Ah, probabil i-a legat domnul Ratikan de copaci, ca să fie sigur că muncesc fără întrerupere.*

*

Câteva ore mai târziu, enervat peste măsură, Sir Emerik a ajuns în sfârşit în apropierea Satului Iepurilor. Îşi dorea să fi fost el în locul lui Sir Philip şi să deţină comanda luptătorilor şi cailor. Sir Emerik era convins că fusese trimis să umble după cai verzi pe pereţi, aşa încât să-şi piardă timpul degeaba şi, la întoarcere, să audă numai de realizările glorioase înfăptuite de oamenii conduşi de Sir Philip. Se simţea atât de obosit şi de înfometat, încât nu-i venea pur şi simplu să creadă că i se ceruse să se întoarcă în dumbravă în aceeaşi zi. Era ceva absolut revoltător, sentiment pe care intenţiona să i-l spună în faţă şi Lordului Phineus, imediat ce avea să-l întâlnească.

Nu dormise deloc noaptea trecută, iar toată dimineaţa

nu făcuse decât să se ţină pe urmele lordului, aşa că Sir Emerik nu se gândea decât la mâncarea şi la orele de odihnă de care s-ar putea bucura odată ajuns în sat. O singură dată mai înnoptase în hanul satului, unde mâncase iepuri fripţi – amintire ce-i trezi dintr-odată dorinţa de a-şi astâmpăra foamea cât mai repede. *Nu m-aştept eu să găsesc prea multe, dar ceva de mâncare tot oi găsi. În plus, hanul este locul perfect pentru aflarea unor informaţii despre puştiul ăla, Edgar. Cum de-a fost posibil ca o carte atât de importantă, care conţine secretele Atherton-ului, să fie scrisă pentru un băieţel din Podiş?*

Cu aceste gânduri sosi Sir Emerik la hanul din Satul Iepurilor, flămând şi istovit, dornic să-şi potolească foamea, să se odihnească şi – cu puţin noroc – să afle câteva informaţii folositoare.

CAPITOLUL 15
INTEROGAREA LUI SIR EMERIK

Edgar începu să saliveze imediat ce deschise uşa hanului şi simţi mirosul apetisant şi familiar al cărnii fripte. Afară, lumea trecea prin schimbări majore, dar în atmosfera caldă şi plăcută a hanului, totul rămăsese neschimbat. Maude curăţa o masă, în timp ce Briney îngrijea focul şi pârjolea un iepure ce sfârâia pe frigare. Iepurele pârâi şi Briney îşi ridică privirea, să vadă cine intrase.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el îngrijorat, lăsându-şi treaba şi făcându-i semn soţiei să-l urmeze. Apropiindu-se nefiresc de tăcuţi, Maude îi făcu semn băieţelului către peretele din spatele hanului. În colţul întunecat al încăperii şedea la o masă un bărbat singur. Străinul avea gluga pusă şi îşi ţinea capul pe tăblia mesei.

Maude îl luă pe Edgar de braţ şi-i examină ochiul cu aceeaşi atenţie ca a unui medic, după care-l duse în spatele încăperii, într-un loc mai întunecat decât restul camerei, luminat doar de licăririle galben-roşiatice ale flăcărilor din castronaşele pline cu lichid unsuros aşezate pe mese. Maude îngenunche în faţa lui Edgar şi Briney reveni cu un copan rupt din iepurele pe care-l fripsese.

— Uite, mănâncă asta, îi zise Briney, privind ochiul umflat al băieţelului Arăţi foarte rău.

Datorită umflăturii, ochiul i se închisese aproape complet şi îl împiedica să vadă clar în semiobscuritatea camerei. Maude îi oferi puţină apă şi Edgar le mulţumi, începând să mănânce cu poftă.

— Te-a lovit domnul Ratikan? îl întrebă Maude, ridicându-şi înfuriată glasul. Dacă a fost în stare de aşa ceva, o să mă duc în dumbravă şi o să-l burduşesc cu mătura asta, de-o să mă ţină minte!

— Nu e ceea ce credeţi, răspunse Edgar, arătând din cap spre cealaltă parte a încăperii. Cine e omul ăla?

Maude oftă, răspunzându-i în şoaptă:

— A fost ceva tare ciudat. A intrat în han arătând foarte istovit şi flămând, a pus pe masă una din cele mai mari smochine pe care le-am văzut vreodată şi a cerut o cană cu apă şi doi iepuri fripţi.

— E din ţinutul Muntelui, continuă ea. Am auzit că numai oamenii foarte importanţi poartă astfel de mantii cu glugi.

— De ce credeţi că a venit aici? întrebă Edgar, căutând să nu-şi trădeze frica. Bănuise că vor porni pe urmele lui, dar nu-şi închipuise că aveau să-l descopere atât de repede.

— Nu ştim exact. A adormit imediat ce şi-a înfulecat iepurii. Trebuie să fi fost extenuat peste măsură, pentru că nu s-a mişcat deloc şi pare să doarmă buştean.

Edgar termină ultimele bucăţele de came şi aşeză osul pe masă.

— Ce-ai adus acolo? întrebă Briney, arătând spre sacul pe care Edgar îl cărase din dumbravă – moment în care cei doi observară băşicile de pe mâna băieţelului.

— Edgar, în ce încurcături ai intrat? întrebă Maude şi mai îngrijorată.

Edgar nu era foarte sigur de unde să înceapă. Ar fi avut multe să le povestească, însă nu se aşteptase să găsească în han un bărbat venit de pe Munte, un străin ce adormise la una din mese şi care se putea trezi din clipă în clipă.

— Muntele se scufundă, zise Edgar. Ştiţi asta, nu?

Tonul se schimbă brusc în acea micuţă porţiune a încăperii. Briney se uită precaut pe după colţ, spre camera din faţă şi observă că străinul continua să doarmă.

— Ştim, Edgar. Toţi oamenii din sat ştiu. S-a vorbit mult despre ce se va întâmpla în cazul în care Muntele ar ajunge la acelaşi nivel cu noi. Unii sunt hotărâţi să pătrundă în teritoriul celorlalţi, chiar şi prin folosirea forţei, dacă va fi nevoie. În general, se vorbeşte despre apă şi despre faptul că locuitorii de pe Munte nu vor mai putea să ne împiedice să avem acces liber la apă.

Edgar îşi frecă de pantaloni mâna inflamată şi le povesti

iute ce se află în săculeţ, unde îl găsise şi cum credea el că intenţionau să-l folosească cei de pe Munte.

— Poate ar fi fost mai bine să-l fi lăsat afară, zise Maude după ce Edgar încheie, îndepărtându-se uşor de sac şi privind mâna iritată a băieţelului. Vor să ne facă rău, asta e cât se poate de clar.

— Ce-am putea face cu el? întrebă Edgar.

— Lasă-l la mine, îi spuse Briney. Odată ce Muntele a început să se scufunde, oamenii au început să circule tot mai des între dumbravă, Satul Oilor şi noi. Toţi se întreabă ce ar putea să facă şi când ar fi cel mai potrivit moment să acţioneze. O să găsim noi până la urmă o soluţie şi în privinţa acestui sac.

Edgar a fost surprins să audă că oamenii din cele trei aşezări din Podiş comunicau între ei. Oare se organizau şi se pregăteau de *război* – aşa cum scria în cartea lucrurilor secrete?

Edgar se ridică şi aruncă o privire străinului adormit.

— Puteţi să mă aşteptaţi afară şi să mă lăsaţi puţin singur cu el? întrebă Edgar, cerându-le un favor destul de neobişnuit.

— Da, nicio problemă. Dar de ce? răspunse nedumerită Maude.

— Vreau să-i pun câteva întrebări la care numai el poate să răspundă şi nu vreau să-i las impresia că aţi avea de-a face cu acest lucru. în plus, nu vreau să vă pun în pericol viaţa, ori să vă periclitez planurile.

Cei doi se arătară foarte miraţi de această cerinţă.

— S-ar putea ca în curând să mai vină şi alţi clienţi în han şi nu voi mai avea o asemenea ocazie, insistă băieţelul. Vă rog, aveţi încredere în mine. Nu-mi va lua mult să aflu tot ce doresc şi nu vreau să vă amestec în problema asta, pentru că atunci or să vă considere duşmanii lor, încheie Edgar, ridicând din cap şi arătându-le în sus, spre ţinutul Muntelui.

Convinşi de determinarea de pe chipul băieţelului, Briney şi Maude consimţiră să-l ajute şi porniră spre ieşire, intenţionând să închidă uşa de la intrarea în han, dar

Edgar îi opri brusc:

— Ar mai fi ceva. Ce ziceţi, n-aţi vrea să mă ajutaţi să-l leg? Pentru că nu pot risca să-l las să sară la mine, ori să încerce să fugă.

Edgar se scărpină la ochi, iar cei doi adulţi se priviră tăcuţi.

Fără să-şi adreseze un cuvânt, păreau totuşi să-şi ghicească gândurile şi să-şi dea seama ce hotărâre luase celălalt.

— Avem nevoie de o frânghie rezistentă şi lungă, spuse Briney.

— Ah, ştiu eu una, îl completă Maude, ducându-se într-un colţ întunecat al camerei.

Edgar obţinuse o mică victorie, însă rămânea de văzut dacă străinul avea să fie de acord să-i citească lui Edgar pagina ascunsă în buzunar.

*

După ce s-a trezit, Sir Emerik n-a deschis imediat ochii. Mai întâi şi-a îndreptat spatele şi a dat să-şi întindă şi braţele – aşa cum era obişnuit să facă de fiecare dată când se trezea în patul său din ţinutul Muntelui. Era în continuare adormit şi avea impresia că era prins într-un vis şi nu se putea mişca. Se simţea atât de obosit, încât se gândi să mai doarmă puţin. *Nu strică o oră în plus. După aceea o să mă duc prin sat şi o să mă întorc mai târziu în dumbravă, până unde am de mers o cale tare lungă.*

Exact când era cât pe ce să se cufunde din nou în lumea viselor, simţi în faţă ceva dogoritor şi îşi deschise brusc ochii.

Întunericul din cameră îl obligă pe Sir Emerik să aştepte o clipă, până când reuşi să distingă şi altceva în afara acelui obiect incandescent, aflat în imediata apropiere a obrazului său drept. Clipi înfuriat, vrând să-şi şteargă urdorile de la ochi – însă nu putu cu niciun chip să-şi mişte braţele. Devenind tot mai conştient, începu să distingă figura unui băieţel ce şedea pe un scaun de cealaltă parte

a mesei.

— Nu te mişca, îi spuse Edgar. Nu cred că-ţi doreşti să te arzi.

Edgar ţinea în mână o torţă aprinsă, ale cărei vâlvătăi dansau haotic în apropierea capului lui Sir Emerik. În încăpere nu mai rămăseseră decât ei doi. Briney şi Maude aşteptau afară, pentru a nu lăsa pe nimeni să intre în han.

Sir Emerik se trezise de-a binelea; murdăria de la ochi i se deplasase spre colţul pleoapelor, permiţându-i astfel să-l vadă foarte clar pe Edgar. Sir Emerik observă că băiatul era lovit la ochi şi se întrebă dacă domnul Ratikan fusese cel care îl altoise cu bastonul.

— Băiete, ai face bine să mă dezlegi imediat, i se adresă foarte ameninţător Sir Emerik. Altfel rişti s-o păţeşti rău de tot.

Edgar era însă de neînduplecat. Scoase pagina şi o aşeză pe masă, luminând-o de deasupra cu flacăra torţei.

— Citeşte-mi ce scrie. Spune-mi imediat ce scrie, pentru că altfel îţi dau foc la păr.

Sir Emerik nu putea crede că ajunsese într-o asemenea situaţie şi îl mânie cumplit îndrăzneala puştiului, deşi, pe de altă parte, îl bucura faptul că-l descoperise atât pe Edgar, cât şi pagina lipsă. *Dacă n-aş fi adormit, acum l-aş fi avut pe puşti în mâna mea. Trebuie să existe o modalitate prin care să ţin lucrurile sub control.*

— Ai fost în ţinutul nostru, nu-i aşa?

Drept răspuns, Edgar îl privi pe Sir Emerik şi aşteptă.

— Cum altfel ai fi putut să obţii această pagină de la Samuel?

Bărbatul se opri pentru câteva clipe, aşa încât să-i permită băieţelului să reflecteze la vorbele sale, după care redeveni foarte serios.

— Ştii foarte bine cât de aspră este pedeapsa pentru încălcarea ordinului de a nu urca pe stâncă. În plus, mult mai cumplită este sancţiunea pentru deţinerea unei pagini scrise. Se pare că ai probleme foarte serioase, nu-i aşa, *Edgar*?

La auzul propriului nume, Edgar se lăsă uşor pe spate.

Samuel trebuie să le fi spus totul despre el.

— Vai, Edgar, află că ştim totul despre tine. Avem metodele noastre, prin care obţinem tot ce dorim.

Sir Emerik se aplecă în faţă, atât cât îi permitea frânghia. *Hai odată, termină-l definitiv pe copilandrul ăsta amărât.*

— Dacă te vor prinde, îţi vor rupe picioarele, aşa încât să fie siguri că nu te vei mai atinge vreodată de peretele stâncii. Edgar, află de la mine, nu ai unde să te ascunzi. Chiar dacă reuşeşti să scapi din acest han, noi te vom găsi şi te vom pune să plăteşti pentru tot ce-ai făcut.

Sir Emerik începea să devină foarte sigur pe sine – în ciuda faptului că era în continuare legat fedeleş, iar Edgar nu schiţă un gest la auzul vorbelor sale ameninţătoare.

— Edgar, eu pot să te ajut. Îţi promit că te voi ajuta. Dezleagă-mă şi voi avea grijă să te scap din beleaua în care ai intrat.

Sir Emerik se lăsă mulţumit pe spate, pe deplin convins că avea să fie dezlegat în numai câteva clipe.

Edgar apropie încet capătul torţei de capul lui Sir Emerik şi, îndoind scurt din încheietura mâinii, aprinse brusc părul bărbatului. Sir Emerik nu mai avu timp nici măcar să se pregătească pentru atac. Părul i se aprinse fulgerător într-o parte, izbucnind într-o vâlvătaie portocalie strălucitoare şi lăsând în aer un fum negru – iar Sir Emerik începu să ţipe.

Edgar, foarte iute în mişcări, îi aruncă pe cap un sac şi înăbuşi limbile de foc la fel de repede cum le stârnise. Când ridică sacul de pe capul bărbatului, câteva firişoare de fum se înălţară în aer şi Sir Emerik dădu să zbiere, dar se înecă şi tuşi spasmodic. Părul lui ars mirosea îngrozitor.

— Eşti nebun! strigă Sir Emerik. Părul din partea dreaptă a capului îi dispăruse aproape complet şi în locul acestuia rămăsese lipit de pielea capului un cocoloş negru şi cleios.

— Citeşte-mi pagina, îi ceru Edgar. Hai odată – pentru că n-am timp de pierdut.

— Eşti un copil complet nebun, asta eşti – un puşti sărit

de pe fix!

Edgar îşi mută torţa în cealaltă mână şi o apropie de partea stângă a capului bărbatului.

— Te rog, citeşte-mi pagina. Nu-ţi cer un lucru greu.

Sir Emerik îşi coborî privirea. Cu toate că era scris neglijent, mesajul era unul foarte scurt şi nu-i puse bărbatului niciun fel de probleme în a-l descifra. O parte a mesajului era cu adevărat şocantă. Odată ce Sir Emerik se mai linişti, îşi dădu seama că i-ar putea dezvălui băieţelului doar jumătate din ce scria pe pagină – pentru că Edgar nu ar fi avut cum să afle că-l minte. Sir Emerik savură acest moment de bucurie şi îşi ridică privirea spre Edgar.

— Nu-ţi foloseşte la nimic ce scrie aici, îi spuse Sir Emerik. Este o informaţie inutilă.

Observând că figura bărbatului arăta cam şuie, în principal datorită părului care îi lipsea complet într-o parte a capului, Edgar se strădui să-şi reţină imboldul de a-i aprinde şi cealaltă parte, aşa încât să-i mai armonizeze cât de cât fizionomia, şi totuşi, sărmanul om arăta chiar oribil.

— Asta o să decid numai eu. Ce scrie pe foaie?

Sir Emerik nu putea să accepte ideea ca un puşti să-i dea ordine şi să-l trateze de sus. Indiferent că avea să-i dea sau nu foc părului, nu se putu abţine să nu-l privească pe copil cu dispreţ – o greşeală care avea să-l coste scump, în momentul imediat următor, când Edgar se hotărî totuşi să-l scape şi de părul din partea stângă a capului.

După ce a fost aruncat şi înlăturat rapid acelaşi sac de pe capul lui Sir Emerik şi s-au dispersat şuviţele înecăcioase de fum, figura acestuia a redevenit simetrică – cu toate că îi rămăsese în creştetul capului un smoc răzleţ, pe care Edgar ar fi dorit nespus să-l vadă arzând.

Edgar apropie flacăra de nasul lui Sir Emerik şi, foarte politicos, îl rugă încă o dată să-i citească pagina. Exaperat şi speriat, Sir Emerik consimţi în cele din urmă să-i facă puştiului pe plac.

— Scrie că mai există în Atherton o carte a secretelor.

Edgar nu mai ştia ce să creadă. Aflase o veste îngrozitoare, întrucât, chiar dacă exista o asemenea carte,

el tot nu ar fi putut s-o citească şi trebuia să se bazeze mereu pe alte persoane, pentru a căpăta informaţiile mult căutate.

— Şi ce altceva mai scrie? Spune unde o pot găsi?

— Nu scrie nimic altceva, îi strigă Sir Emerik râzând sinistru, învingându-şi temerile şi sperând că-i va anihila băieţelului orice speranţă. Iar singura modalitate prin care poţi să ajungi la ea este să cobori în Deşert. Exact aşa scrie pe foaie. Ei, acum ce mai zici, Edgar?

Sir Emerik era foarte mulţumit de el însuşi, pentru că – din cunoştinţele sale – singurul mod prin care se putea ajunge în Deşert era coborârea pe stâncă – o modalitate perfectă prin care putea scăpa definitiv de băieţel. Acest băieţandru nesăbuit îl va crede cu siguranţă şi va porni de îndată într-acolo, lăsându-l numai pe el – pe Sir Emerik – în posesia adevărului dezvăluit în pagina misterioasă a cărţii.

— Ţi-am spus tot ce voiai să ştii şi sper să te mulţumească această informaţie complet nefolositoare. Acum, dă-mi imediat drumul, dihanie ce eşti!

Edgar se ridică alene de pe scaun, luă pagina şi se îndreptă spre ieşire.

— Edgar, nu poţi să mă laşi legat aici. Trebuie să-mi dai drumul, stărui nespus de amabil Sir Emerik – cerinţă în urma căreia Edgar se abţinu din răsputeri să nu revină la masă şi să-i ardă bărbatului şi ultimele şuviţe de păr de pe cap. Calmându-se, Edgar lăsă torţa pe foc, luă dintr-un castron restul iepurelui căruia îi lipsea un copan şi plecă fără să-i arunce captivului măcar o privire.

Strigătele de indignare ale lui Sir Emerik se auzeau până afară, unde Edgar fu imediat întâmpinat de Maude şi Briney:

— Ce i-ai făcut străinului? Zbiară de parcă ar fi în stare să omoare pe cineva!

— Ah, n-are nimic, e doar furios, răspunse Edgar, hotărât să nu menţioneze nimic în legătură cu părul ars al bărbatului. Ştiu că vă cer prea mult, dar, îmi daţi voie să iau asta cu mine? întrebă el, arătându-le iepurele fript.

Briney făcu un gest afirmativ cu mâna:

— Bineînţeles, păstrează-l sănătos. Ce ţi-a spus bărbatul? Unde ai de gând să mergi?

Nimeni în Atherton nu se gândise nici măcar să încerce ceea ce intenţiona băieţelul să facă.

— Trebuie să mă duc în Deşert.

Maude şi Briney icniră amândoi deodată.

— Ce tot vorbeşti? îi zise Maude. Aşa ceva e imposibil!

— Am ajuns deja acolo sus, chiar de două ori, răspunse Edgar, arătând spre Munte.

— Cum de-ai reuşit una ca asta?

Edgar ridică din umeri.

— Mă pricep destul de bine la căţărat, chiar foarte bine.

— Asta e cât se poate de clar, zise Briney, trecându-şi degetele printre firele aspre ale bărbii şi privind uluit când la băieţel, când la peretele stâncos din depărtare.

— Aţi fost foarte buni cu mine, le mulţumi cu sinceritate Edgar. Însă acum trebuie să plec.

Edgar dădu să se întoarcă, dar Maude îl opri, cerându-i să aştepte puţin. Femeia ocoli iute hanul şi reveni din spatele acestuia cu un săculeţ din piele de iepure.

— Înăuntru e apă – ultimele noastre porţii pentru ziua de azi, dar ţie îţi vor fi mai necesare decât nouă.

Edgar le mulţumi încă o dată amândurora şi porni la pas către marginea lumii.

Intrând în han, Briney şi Maude fură surprinşi de părul pârlit al lui Sir Emerik şi, după ce-l dezlegară, uimirea le fu şi mai mare când îl văzură pe acesta zâmbind mulţumit – întrucât străinul aflase din pagina cărţii un secret grozav, de o neaşteptată valoare practică. Era o informaţie foarte importantă, pe care avea de gând să i-o împărtăşească Lordului Phineus imediat ce avea să scape din încurcătura în care intrase.

CAPITOLUL 16
HORACE ÎŞI PĂRĂSEŞTE POSTUL

Până când dimineaţa a lăsat locul după-amiezii, în ţinutul Muntelui se răspândise deja vestea neobişnuitei coborâri în Podiş şi apăruseră tot mai multe zvonuri despre grupuri de bărbaţi înarmaţi, pregătiţi să le jefuiască şi să le incendieze micul lor paradis. Frica întuneca viaţa tuturor familiilor şi se revărsa ca un potop devastator printre casele delicate din piatră şi de-a lungul pâraielor argintii. Toţi bărbaţii care au plecat în dimineaţa aceea cu ordine de la Sir Philip au fost asaltaţi în mod disperat cu întrebări de genul:

— Ce vom face dacă ne vor lua copiii? Dacă ne vor arde casele? Te vei mai întoarce oare vreodată acasă?

În timp ce bărbaţii se adunau într-un câmp deschis, cu săbii şi cai, se întrebau dacă tot ceea ce citiseră în cărţi despre catastrofa numită război, îşi găsise în sfârşit drumul către Atherton.

În răstimpul în care Sir Philip se ocupa de înarmarea şi instruirea oamenilor, Horace şedea în locul său obişnuit din capătul scărilor, reflectând la ceea ce văzuse şi auzise noaptea trecută în Casa Puterii. După ce se odihnise câteva ore dimineaţa, revenise la lucru şi privea spre camera principală aflată în capătul holului, încercând să afle motivul pentru care Samuel încă nu ieşise de acolo. Era un băieţel bun, care avusese nenorocul să-şi piardă tatăl. De ce dorea Lordul Phineus şi ceilalţi să-l persecute pe sărmanul copil şi să-l ţină încuiat în cameră?

— Horace?

Şirul gândurilor îi fu brusc întrerupt de apariţia mamei lui Samuel, care suise în linişte scările şi se oprise în spatele lui. Frecându-şi neliniştită pata roşie de deasupra bărbiei, îi întinse bărbatului o mică franzelă.

— Aseară am ajuns târziu acasă şi am văzut că Samuel nu era în camera lui. Am întrebat peste tot în curte şi în

bucătărie dacă l-a văzut cineva şi m-am adresat atât Lordului Phineus, cât şi lui Sir Emerik. Nimeni nu pare să ştie unde a dispărut.

Horace se simţea jenat să accepte pâinea în schimbul unei informaţii, dar îi era totuşi foarte foame. Datorită agitaţiei din Casa Puterii, nu avusese timp să mănânce, aşa că luă pâinica şi îi mulţumi mamei lui Samuel.

— Nu prea ai dormit noaptea trecută, îi zise Horace.

— N-am închis un ochi, fiindcă l-am căutat pe Samuel peste tot. Podişul se apropie de noi din ce în ce mai mult şi zvonurile despre intenţiile celor de acolo… glasul i se pierdu încet şi femeia îşi lăsă capul în pământ, frecându-şi încă o dată pata roşie de sub buza inferioară, după care îşi ridică privirea şi întrebă cu voce sfâşietoare:

— Mi-ai văzut băiatul, Horace?

Horace şovăi. Lordul Phineus şi ceilalţi doi dregători plecaseră, lăsând goale camerele şi dormitoarele de la etaj.

— S-ar putea să ştiu unde se află, dar nu sunt foarte sigur, îi răspunse el. Dacă îl văd, o să-i spun să se întoarcă imediat acasă.

— L-ai văzut cumva seara trecută?

Horace nu dorea să-i lase impresia că ştia cu certitudine unde se află Samuel.

— După cum ai observat, în Casa Puterii s-a instalat o confuzie generală. O să mă uit după el, imediat ce-mi va permite serviciul. Ştiu pe aici câteva locuri unde s-ar fi putut ascunde.

— Îţi mulţumesc, Horace! îi zise mama lui Samuel, atingându-i stânjenită umărul şi coborând câteva trepte. Am întârziat cam mult şi trebuie să merg de îndată în bucătărie. Dacă îl găseşti, trimite-l direct acolo, bine?

Horace îi promise şi îi făcu semn să plece. După ce luă câteva înghiţituri din pâine, Horace îşi începu căutarea. Ştia că băieţelul nu era în camera principală sau într-una din cele trei dormitoare de deasupra acesteia. Dacă se afla într-adevăr în această parte a Casei Puterii, ar trebui să fie închis undeva în cămăruţele de la capătul scăriţei

circulare.

Ajuns în dreptul uşii unde bănuia că era închis Samuel, Horace ciocăni încet şi aşteptă. Auzind vag mişcări în spatele uşii, o descuie şi intră. Samuel se sprijinea ghemuit cu spatele de zidul cel mai îndepărtat, privindu-l pe Horace ca un animal închis în cuşcă.

— Ai venit să mă duci în camera principală? întrebă Samuel, convins că era chemat la un nou interogatoriu.

— Nu, vreau să te duc la mama ta, care e foarte îngrijorată pentru tine, îi răspunse Horace. Chiar nu-ţi dai seama cât de mult ai speriat-o, ascunzându-te aici toată noaptea?

Horace se prefăcea că nu cunoaşte adevăratul motiv datorită căruia fusese închis Samuel. Astfel, în caz că avea să fie luat la întrebări de Lordul Phineus, cel mai bine era să facă pe neştiutorul şi să pretindă că l-a găsit întâmplător pe Samuel şi i-a dat drumul gândindu-se că băieţelul, jucându-se, se încuiase din greşeală într-o cameră unde nu avea voie să intre.

— Uşile astea au un mecanism care le permite să se închidă singure, continuă Horace. Data viitoare când te mai furişezi pe aici, să-ţi aduci bine aminte de lucrul ăsta.

Samuel era cât pe ce s-o zbughească din cameră, dar îl opri imediat gândul că s-ar putea să-l înhaţe de după colţ unul din bărbaţii care îl aruncaseră acolo.

— Nu mai e nimeni cu mine, Samuel, îl linişti Horace. Hai, du-te imediat în bucătărie, pentru că te aşteaptă mama ta.

Samuel, văzându-se în sfârşit liber, zâmbi cât îl ţineau fălcile şi o zbughi spre scări.

— Şi spune-i mamei tale să-mi mai trimită o bucată de pâine, fiindcă simt că nu mai am mult şi mor de foame, îi strigă Horace.

Odată ajuns în curte, Samuel observă că lucrurile se schimbaseră destul de mult în răstimpul scurt în care stătuse închis. În jurul lui era o agitaţie generală: oamenii cărau pe lângă el coşuri pline cu merinde, bărbaţi cu unelte şi arme se îndreptau grăbiţi care încotro – şi erau

cu toţii ocupaţi până peste cap. Zidurile ce împrejmuiau Casa Puterii erau păzite de o mulţime de bărbaţi încrâncenaţi, cum Samuel nu mai văzuse niciodată până atunci.

Îmbrăţişându-l şi plângând încetişor, mama lui Samuel străluci de bucurie imediat ce-şi văzu băieţelul în bucătărie. Hotărându-se să adopte ideea lui Horace, Samuel începu să-i povestească mamei cum s-a încuiat din greşeală într-una din camerele casei şi, în timp ce-şi depăna povestea, aceasta îi aduse o mică baghetă şi o cană cu apă.

— Trebuie să încetezi să te mai furişezi prin Casa Puterii, îi spuse mama, îngenunchind pentru a-i vedea mai bine expresia chipului. Samuel, ştii ce se întâmplă cu ţinutul nostru? întrebă ea, observând răspunsul din privirea pierdută a băieţelului şi continuând să-i explice numai atât cât considera că era absolut necesar.

— Muntele a început să coboare spre Podiş, dar nu ştim deocamdată cum ne-ar putea afecta acest lucru. Însă nu cred să aibă prea mare importanţă – pentru că eşti în perfectă siguranţă în Casa Puterii. Stai cât mai mult în camera ta şi totul va fi în regulă.

Aşadar, era adevărat! Samuel se gândi imediat la Edgar şi la dumbrava în care trăia acesta, precum şi la o modalitate prin care putea să-şi găsească prietenul. Erau câteva lucruri pe care Edgar nu le înţelesese şi pe care nu le-ar fi putut afla dacă nu citea şi ultima pagină din cartea lucrurilor secrete.

— Hai, că am de pregătit foarte multă pâine, adăugă mama lui Samuel şi, în acel moment, de parcă ar fi vrut să-i confirme spusele, un gardian intră grăbit în bucătărie, luă un coş plin cu pâine şi lăsă altul gol în locul acestuia.

— Până când nu-ţi dau eu voie să ieşi afară, te rog să stai în camera ta, ai înţeles? continuă ea, frecându-şi uşor cu dosul palmei vârful nasului.

Samuel dădu din cap c-a înţeles şi ieşi pe uşa bucătăriei direct în curte, în urma bărbatului ce căra coşul plin cu pâine.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, i se adresă băieţelul, după ce se îndepărtase suficient de mult de bucătărie şi se asigurase că nu-l poate auzi mama lui.

Bărbatul îşi îndreptă nervos privirea spre băiat:

— Ce vrei?

— Cât de mult a coborât Muntele?

Bărbatul se depărtă şi îi şopti lui Samuel privindu-l peste umăr:

— Mult mai mult decât îţi poţi închipui.

Reflectând iute la vorbele acestuia, Samuel reveni în bucătărie şi îi ceru mamei două pâinişoare şi nişte apă – rugăminte pe care femeia nu se grăbi deloc să i-o îndeplinească. Samuel nu înţelegea de ce ezita, deoarece ştia bine că nu au dus niciodată lipsă de mâncare sau de apă şi avusese întotdeauna parte de tot ce-şi dorise. Cu toate că nu-şi vedea capul de treabă, în cele din urmă se înduplecă şi îi dădu băiatului cele cerute, după care îl goni cât mai repede din bucătărie.

Întors în cămăruţa lui, Samuel goli cana cu apă într-un recipient din piele şi îl legă strâns la gură cu o sfoară. Luă apoi de sub masă un săculeţ în care băgă baghetele şi punguliţa cu apă, după care îşi prinse săculeţul în jurul mijlocului şi porni spre poarta principală.

În preajma porţii Casei Energiei era o agitaţie de nedescris. Călăreţilor li se dădeau provizii şi erau lăsaţi primii să plece. Văzând un grup numeros de bărbaţi ce cărau saci şi coşuri grele, Samuel se alătură acestora şi se strecură printre ei. Unul dintre bărbaţi îl observă şi zâmbi, gândindu-se în sinea lui că puştiul era un aventurier din fire.

— Încotro mergi, băiete? întrebă curios bărbatul, nedorind să-i strice cheful băieţelului.

— Vreau să văd unde se duc toţi oamenii ăştia.

— Atunci ai nimerit exact unde trebuia, îi răspunse bărbatul, adresându-se imediat camarazilor săi: Ia uitaţi-vă, avem printre noi un mic soldăţel!

Cu toate că oamenii se temeau de o eventuală confruntare armată, erau cu toţii mândri, neobişnuit de

emoţionaţi şi nespus de dornici să-i arate unui viitor coleg motivul pentru care apăruse toată această agitaţie. Samuel merse în rând cu aceştia, punând o mulţime de întrebări şi gândindu-se între timp la o modalitate prin care să se furişeze spre marginea stâncii fără să-l vadă nimeni. Nu-şi dorea decât să descopere o cale sigură de coborâre şi să-şi găsească prietenul care-l aştepta în dumbravă.

În tot acest interval, pământul a continuat să trepideze, aducându-l pe Samuel din ce în ce mai aproape de o lume pe care nu o cunoscuse decât de la mare distanţă.

CAPITOLUL 17
CUTREMURE ŞI FIORI

Odată ajuns în dumbravă, Sir Emerik a încercat să-şi pună gluga şi să-şi ascundă astfel porţiunile de păr ce-i lipseau de pe cap, dar aceasta i s-a lipit imediat de piele, provocându-i mâncărimi şi usturimi insuportabile. Când a trecut printre copaci, câţiva muncitori s-au holbat curioşi la el. Oprindu-se în faţa treptelor casei domnului Ratikan, se gândi la o minciună prin care să poată justifica absurditatea păţaniei prin care trecuse. Mulţumit de istorisirea găsită, ciocăni în cele din urmă la uşă.

— Lord Phineus, sunteţi înăuntru?

Domnul Ratikan îi deschise imediat şi Sir Emerik îl văzu înăuntru pe Lordul Phineus, care îl aştepta pe un scaun.

— Vai, dar ce s-a întâmplat cu dumneata? îl luă în derâdere domnul Ratikan, stând în spatele lui Sir Emerik şi zgâindu-se la părul care îi mai rămăsese bărbatului pe cap.

— Hai, tacă-ţi gura!

Sir Emerik tocmai se pregătea să-i descrie Lordului Phineus înfruntarea aprigă pe care o avusese cu un grup de săteni răsculaţi, când, deodată, podeaua casei începu să tremure. Mişcarea, domoală iniţial, se transformă iute într-o trepidaţie tot mai violentă. Cănile şi lingurile de pe masa domnului Ratikan au zdrăngănit zgomotos şi au început să cadă pe podea în grupuri de trei sau patru. Cei trei bărbaţi au zbughit-o speriaţi afară, unde Sir Emerik se prăbuşi în genunchi, în vreme ce Lordul Phineus şi domnul Ratikan se agăţară de trunchiul unui copac ce se clătina puternic. În scurt timp, casa începu încet să se dărâme.

— Casa mea! strigă domnul Ratikan. Frumoasa mea căsuţă!

Lordul Phineus nu era însă interesat de năruirea casei domnului Ratikan, ci privea uimit cum se afunda în pământ căminul său din ţinutul Muntelui, cu o viteză pe care nu şi-ar fi închipuit-o nici în fanteziile sale cele mai negre.

— Ia uitaţi, le zise el, surprinzător de liniştit, arătând spre masivul ce descindea vertiginos în sol, scrâşnind şi vuind sălbatic. Lordul Phineus estimă că, în acest ritm, Muntele avea să dispară în Podiş în doar câteva ceasuri.

Şi, deodată – la fel de repede cum începuse –, tunetul cutremurului se prefăcu într-un zumzet grav şi Muntele îşi încetini coborârea, continuându-şi domol măcinarea şi sfărâmarea pământului. *S-ar putea să nu avem mai mult de-o zi la dispoziţie. Trebuie să acţionez cât mai degrabă,* gândi Lordul Phineus.

Sir Emerik se ridică de la pământ, având câteva frunze lipite într-o parte a capului:

— De-acum, în Atherton ştiu cu toţii ce se întâmplă, de asta putem fi absolut siguri.

Domnul Ratikan era pur şi simplu şocat şi nu-i venea să creadă că stătea în faţa fostei sale case, din care nu mai rămăseseră decât trei trepte ce duceau spre un maldăr de lemne.

— Lord Phineus, ce se întâmplă? Cum de-aţi putut să faceţi una ca asta? răbufni domnul Ratikan, săgetându-l înfuriat din priviri şi uitându-se la conducătorul Muntelui ca la o persoană capabilă să mute şi munţii din loc.

Lordul Phineus îi apucă băţul şi i-l smuci brusc din mână, după care făcu imediat un pas în spate şi dădu să-l pocnească zdravăn pe administratorul dumbrăvii, ratându-i de puţin capul şi forţându-l să se ferească şi să cadă la pământ.

— Aş prefera să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta, domnule Ratikan.

Sir Emerik era nespus de bucuros când asista la câte o pedeapsă administrată unei persoane importante. Îl urâse dintotdeauna pe domnul Ratikan, în special datorită îngustimii minţii acestuia şi era convins că bărbatul avea obiceiul să păstreze pentru el saci întregi cu smochine ce ar fi trebuit să ajungă pe Munte. *În sfârşit, îşi primeşte şi el răsplata,* gândi Sir Emerik.

Ţinând capătul bastonului la numai un centimetru de capul domnului Ratikan, Lordul Phineus continuă:

— Mă bucur că unul din noi a avut prezenţă de spirit şi a scos la timp chestia asta din casă, îi zise el, privind scurt spre săculeţul cu ţărână ce-l ţinea în cealaltă mână. Îţi dai seama cum va arăta dumbrava, odată ce pulberea va zbura liberă prin aer?

Sir Emerik dădu să-l întrebe ce conţinea săculeţul misterios pe care îl ţinea în mână.

— Linişte! strigă Lordul Phineus, îndreptând bastonul către Sir Emerik – moment în care domnul Ratikan încercă să se ridice, dar vârful bastonului îi reveni iute în dreptul figurii, înainte ca acesta să apuce să scape.

— Până când mă întorc, vreau să-i ţii pe oameni în frâu. Dacă se întâmplă cumva să apară o răscoală, tu vei fi cel care va plăti, îi zise el, ridicându-şi încă o dată privirea către Munte, după care azvârli băţul într-o parte. Acum trebuie să mergem, dar sunt convins că vom reveni mai curând decât te aştepţi.

*

Cât timp au mers pe sub coroanele copacilor, Lordul Phineus n-a avut deloc chef de vorbă. Sir Emerik ştia bine că erau momente când nu l-ar fi avantajat cu nimic deschiderea unei discuţii – aşa că îşi ţinu gura închisă pe tot parcursul drumului. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea să umble prin dumbravă, întrucât erau obligaţi la tot pasul să se aplece de spate şi să se strecoare anevoios printre trunchiurile pomilor – ceea ce îi irita pe amândoi. Imediat ce-au ieşit dintre copaci şi şi-au îndreptat spinările, Sir Emerik a simţit întrebarea taciturnului său tovarăş de drum, chiar înainte ca aceasta să răsune în aer.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? întrebă Lordul Phineus, în vreme ce se îndreptau spre stâncă şi Sir Emerik începea să fie îngrijorat de cu totul alte lucruri.

— Credeţi că e bine să urcăm înapoi? Dacă apare o zdruncinătură la fel de puternică şi se rup funiile coşului? O să murim amândoi.

Chiar dacă Muntele se mişca încetişor, cei doi bărbaţi îi

puteau vedea şi auzi clar cursul descendent şi constant.

— Bine, dacă nu vrei să-mi răspunzi la ce te-am întrebat, atunci spune-mi ce părere au sătenii în legătură cu scufundarea Muntelui.

Sir Emerik răbufni în sinea lui: *Din cauza ta, mi-au ars tot părul de pe cap, nebun nemilos ce eşti!* Recăpătându-şi calmul, îi povesti minciuna născocită pe când se întorcea din Satul Iepurilor.

— Au dat dovadă de foarte multă ostilitate şi m-au luat la întrebări de cum am sosit. M-au încolţit la han – un local pe care ar trebui să-l închidem cât de repede posibil – şi nu cred că mai aveau de gând să-mi dea drumul să plec. M-am luptat să scap, dar ticăloşii au încercat să-mi dea foc. Lord Phineus, cred că ar trebui să ne aşteptăm şi să fim pregătiţi pentru ceea ce e mai rău.

Lordul Phineus zâmbi crud.

— Presupun că ai dreptate, Sir Emerik. Ar fi bine să le anticipăm încă de pe acum acţiunile, nu-i aşa?

Sir Emerik îl aprobă dând din cap.

— Atacul e cea mai bună apărare, întotdeauna – îi zise el, deşi nu avea nici cele mai vagi cunoştinţe de strategie militară, aşa încât să-şi poată cumva susţine afirmaţia.

— Şi n-ai aflat nimic despre băiat? întrebă lordul.

— Nu, nu l-am văzut şi nimeni din sat n-a auzit de el.

Nu ar fi cu nimic exagerată afirmaţia conform căreia Sir Emerik putea fi considerat un mincinos neîntrecut, pentru că, datorită acestei abilităţi, Lordului Phineus i-a fost practic imposibil să-şi dea seama că tocmai i se spusese o minciună gogonată.

Cei doi n-au mai schimbat un cuvânt în drumul lor spre peretele stâncii, în apropierea căruia păzeau coşul două gărzi. Bărbaţii erau responsabili cu supravegherea iazului dumbrăvii, dar Lordul Phineus le ordonase să vină şi să păzească încă de dimineaţă locul în care era coborât coşul. Lucrurile nu mai prezentau siguranţă şi nu avea niciun rost să-şi asume inutil riscuri.

— E totul în regulă? întrebă Sir Emerik, întru câtva iritat.

— Da, domnule – totul funcţionează perfect, i-a răspuns cel mai înalt dintre paznici.

— Bine, acum duceţi-vă înapoi şi păziţi iazul. Lucrurile s-ar putea în curând… precipita.

Sir Emerik nu-şi ascundea un uşor sentiment de dispreţ când le vorbea acestor oameni. Pentru el, deoarece nu ştiau să citească, nu erau decât nişte persoane stupide şi aproape incapabile. Pe de altă parte, Lordul Phineus îi vedea complet diferit. Gărzile care păzeau coşul reprezentau printre localnici o minoritate, un grup restrâns de oameni care puteau fi tocmiţi să păstreze ordinea şi liniştea în Podiş. Aceştia se aflau în slujba Lordului Phineus şi, chiar dacă se bucurau de unele privilegii, era greu de spus cui ar jura credinţă în cazul unui conflict. Din acest motiv, lordul se gândi că ar fi bine să ştie de pe acum dacă putea sau nu să conteze pe ajutorul lor.

— Domnilor, ştiţi probabil că Muntele s-ar putea să ajungă în curând la acelaşi nivel cu Podişul, li se adresă el, primind din partea acestora un răspuns afirmativ. Dacă vom ajunge la o asemenea situaţie, doresc să vă însărcinez cu o misiune foarte importantă. Aţi înţeles?

Ambii bărbaţi au încuviinţat cu supunere, fără ca totuşi vreunul din ei să fie absolut sigur de ce parte şi-ar aduce serviciile, în cazul în care relaţiile dintre cele două ţinuturi ar fi devenit violente.

— Veţi primi cât de curând instrucţiuni suplimentare.

Lordul Phineus aşeză atent în coş sacul pe care îl luase din casa domnului Ratikan, după care urcă şi el înăuntru. Sir Emerik îl urmă, dar nu foarte entuziast – deşi alternativa pe care o avea la dispoziţie îl neliniştea şi mai mult. Nu putea să rămână în Podiş şi să nu participe şi el la crearea planului de război pe care îl puneau la cale Sir Philip şi Lordul Phineus.

De parcă ar fi dorit să măsoare scurgerea timpului, colacul funiei ce se strângea în apropierea picioarelor lui Sir Emerik devenea tot mai voluminos, marcând astfel coborârea constantă a stâncii.

— Hai, Sir Emerik, urcă odată. N-avem timp de pierdut, se răsti Lordul Phineus.

Sir Emerik oftă, apucă strâns marginea coşului şi sări înăuntrul lui.

Era o senzaţie ciudată ca ei să urce şi, în acelaşi timp, stânca să coboare odată cu ei – un sentiment foarte derutant pentru Sir Emerik, mai ales că avusese parte de-o zi foarte grea, pe parcursul căreia fusese legat fedeleş, i se dăduse foc la păr şi, în plus, străbătuse kilometri întregi între dumbravă şi sat. Aşa că, în loc să admire priveliştea lumii ce se distanţa dedesubtul lor, Sir Emerik se aşeză pe fundul coşului şi începu să se întrebe ce rol urma să joace sacul de la picioarele Lordului Phineus. Coşul balansă de câteva ori şi Sir Emerik simţi deodată cum i se strânge stomacul.

Lordul Phineus îşi coborî privirea spre Sir Emerik şi se arătă dezgustat de lividitatea chipului, de părul pârlit şi de capul ars al bărbatului – o imagine insuportabilă, care îl forţă să-şi întoarcă imediat ochii.

— Dacă simţi că ţi se face rău, să nu te prind că vomiţi aici, îi zise Lordul Phineus, îndepărtându-se un pas de Sir Emerik, care se aplecă imediat peste marginea coşului şi eliberă iepurii pe care îi înfulecase la han, apa pe care o băuse acolo şi bagheta ce-i potolise foamea la micul dejun. Greaţa nu-l mai părăsi tot restul drumului şi, odată coşul ajuns în vârf, Lordul Phineus plecă în grabă de lângă acesta, lăsându-l pe Sir Emerik să revină cum o putea în Casa Puterii.

Chiar şi chinuit de suferinţă, Sir Emerik remarcă imediat activitatea febrilă ce-i cuprinsese pe locuitorii din ţinut. Oamenii transportau pe cai provizii, porţile curţii erau straşnic păzite, iar copiii erau duşi la casele lor şi încuiaţi înăuntru. *Se pare că Sir Philip i-a pregătit pe oameni şi i-a pus serios la treabă. Mă întreb dacă nu cumva asta i s-a urcat la cap.*

Ajuns în faţa uşii camerei principale, Sir Emerik descoperi că aceasta era închisă, iar Lordul Phineus şi Sir Philip nu erau de găsit. Sir Emerik era însă convins că

aceştia se aflau înăuntru şi îl îngrijora faptul că nu fusese capabil să se întoarcă mai repede – pentru că nu avea deloc încredere să-i lase pe cei doi singuri.

Hotărât să insiste, ciocăni puternic în uşă, dar i se refuză intrarea:

— Pleacă!

— Domnule, sunt eu, Sir Emerik.

— O să te chem când sunt pregătit. Între timp, odihneşte-te.

Sir Emerik se gândi să asculte la uşă, dar dacă deschideau brusc uşa şi îl surprindeau acolo? Şovăi câteva clipe, după care o porni spre scările ce-l duceau în camera lui. *Dacă stau bine să mă gândesc, am procedat perfect păstrând secretul numai pentru mine. Doar eu ştiu ce scrie în ultima pagină a cărţii. Dacă vreau să profit cât mai mult de pe urma acestei informaţii, ar trebui să stau de vorbă cu Sir Philip între patru ochi.*

*

Domnul Ratikan, foarte grăbit şi înfuriat, i-a adunat pe toţi bărbaţii din dumbravă şi le-a cerut să oprească lucrul şi să se apuce imediat să-i repare casa. Astfel, nu mai puţin de treizeci de bărbaţi s-au străduit să-i consolideze pereţii locuinţei şi să îndepărteze tavanul prăbuşit al casei, de sub care au scos mobila – distrusă în cea mai mare parte. Domnul Ratikan a chemat apoi toate femeile şi copiii din dumbravă şi le-a ordonat să-i repare patul, scaunele şi mesele.

Cu toţii suferiseră în dumbravă stricăciuni la case, avarii pe care nu şi le puteau repara. Unii mai ţineau prin case câte o oaie sau o cuşcă plină cu iepuri – adevărate comori pentru sărmanii oameni – şi aceste animale se plimbau de-acum libere prin dumbravă şi mâncau nestânjenite smocurile de iarbă de sub copaci. Domnul Ratikan se foia ţanţoş de colo colo, lovindu-i pe oameni cu bastonul peste picioare, ori pe spinare, urlând când la unul, când la altul: „Pleacă imediat de lângă apă!” – sau, „Treci odată la

treabă!”.

Aşa au ajuns locuitorii din dumbravă să şuşotească unii cu alţii şi să decidă să plece din dumbravă cu toţii şi să-l lase pe domnul Ratikan în grija nepreţuitei lui case. Cruzimea i-a venit în cele din urmă de hac domnului Ratikan, pentru că oamenii l-au legat de un copac şi l-au părăsit, lăsându-l fără mâncare şi fără apă, chiar în faţa casei sale. A blestemat şi a plâns toată ziua, gândindu-se în cea mai mare parte a timpului ce va păţi când se va întoarce Lordul Phineus şi va vedea că a pierdut complet controlul asupra dumbrăvii.

*

În Satul Iepurilor, unii localnici scormoneau printre dărâmăturile caselor, în vreme ce alţii, încercând în zadar să-şi recupereze bunurile, goneau după miile de iepuri ce ţopăiau pe cărările pietruite ale satului lovit de dezastru.

Dar mai era ceva, un lucru foarte ciudat, care îi neliniştea şi mai mult pe săteni, deoarece nu se mai întâmplase niciodată să moară cineva în Satul Iepurilor. Era vorba de cineva din familia Mason – Gabriella Mason –, care murise zdrobită sub unul din zidurile casei în care locuia. În Atherton nu existau cimitire şi oamenii nu ştiau ce să facă cu trupul neînsufleţit al femeii. În cele din urmă, l-au dus în faţa hanului, unde Maude l-a curăţat şi l-a acoperit cu saci.

În scurt timp, cele câteva sute de oameni din sat s-au adunat în jurul primei victime pricinuite de prăbuşirea Muntelui şi au păstrat tăcerea. Câţiva iepuri au sărit pe corpul Gabriellei Mason, au adulmecat aerul în jurul lor şi au continuat apoi să caute ceva de mâncare.

CAPITOLUL 18
SUNETUL OASELOR RUPTE

Soarele scăpătase de cealaltă parte a Atherton-ului şi arunca o umbră rece deasupra crestei la marginea căreia Edgar privea spre Deşert. Colţurile stâncii erau aici mai închise la culoare, iar netezimea şi arcuirile prelungi ale acestora le făceau aproape imposibil de apucat. Ajutat de agilitatea şi aptitudinile sale remarcabile de căţărător, Edgar reuşi să alunece cu uşurinţă şi rapiditate printre filoanele şi cutele acelor uriaşe formaţiuni stâncoase.

Însă, imediat ce îşi începu coborâşul, Edgar îşi dădu seama de o problemă la care până atunci nu se gândise: era imposibil – chiar şi pentru el – să mai revină în Podiş. Fiecare metru pe care îl cobora devenea o distanţă irecuperabilă, şi băieţelului îi era din ce în ce mai clar că pustietatea misterioasă de dedesubt avea în curând să-i fie noul cămin. Odată ajuns acolo, nu mai avea cum să plece. Acest gând avea să-l urmărească pe tot parcursul coborârii spre acele locuri necunoscute şi sumbre.

Ştia că îi va fi dor de dumbravă şi de Satul Iepurilor, dar nu la fel de mult cum va duce lipsa puţinilor prieteni pe care îi avea acolo – Isabel, Samuel, Briney şi Maude. Edgar nu crezuse că-i va fi atât de greu să se despartă de ei şi se întrebă dacă nu cumva fusese o greşeală să-şi facă prieteni.

În apropierea unei terase înguste, unde se putea odihni puţin, Edgar se răsuci brusc şi zdrobi pentru a o suta oară iepurele fript pe care îl căra în buzunar. Se gândise să păstreze hrana pentru mai târziu, când va avea cu adevărat nevoie de ea, dar aceasta devenise unsuroasă, i se lipea de piele şi începuse deja să-i facă poftă de mâncare. Aşezându-se cu atenţie pe marginea terasei – cu picioarele atârnându-i în gol –, luă iepurele rumenit din buzunarul bluzei şi îşi spuse cu voce tare:

— Ar fi mai bine să-l păstrez doar în burtică, fiindcă

acolo îmi e de mai mare folos.

Se ospătă apoi pe rând cu cele trei copane care mai rămăseseră din iepure şi le aruncă oasele în gol, dar nu înainte de a le fi ros bine de carne. Nu-şi putu astâmpăra curiozitatea de a se apleca şi de a le privi cum dispar încet, cu mult înainte ca acestea să atingă solul Deşertului.

— Sper să nu fi nimerit pe cineva în cap, chicoti băieţelul, dându-şi brusc seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre pericolele care l-ar fi putut pândi jos. Îşi încordă privirea şi încercă să distingă mişcări sau rotocoale de fum pe terenul stâncos şi sterp de dedesubt, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenţia. După aceea însă nu mai aruncă oasele, ci le aşeză într-o crăpătură din stâncă.

Mâna începea să i se vindece. Băşicile se spărseseră şi prinseseră deja crustă, iar cu ochiul umflat putea să vadă destul de clar, fără să fie nevoit să-l deschidă forţat. Privind în sus, îşi aminti încă o dată de distanţa aproape imensă pe care o mai avea de parcurs până în Deşert. După cum estimase, coborâse deja cam o treime din versant, în aceeaşi perioadă de timp în care ar fi coborât complet din ţinutul Muntelui, menţinând o viteză similară.

Edgar era un băiat spontan, cu o voinţă neobişnuită şi pe deplin hotărât să găsească a doua carte a lucrurilor secrete, deşi nu se gândise deloc ce urma să facă în continuare, odată ce avea s-o descopere. Chiar de-ar fi găsit-o în ţinuturile vaste ale Deşertului – ceea ce ar fi reprezentat în sine o mare realizare –, el oricum nu ar fi putut s-o citească, şi era puţin probabil să întâlnească pe cineva care să i-o descifreze. Nici măcar nu ştia dacă trăiau oameni în Deşert.

Edgar îşi îndepărtă imediat acest gând sumbru. Exista posibilitatea să ajungă să trăiască într-o singurătate cum nu mai cunoscuse şi pe care nu şi-ar fi dorit-o vreodată.

Edgar şi-a petrecut restul zilei coborând şi lunecând printre filoane, fiind de câteva ori cât pe ce să cadă în gol. Seara se dovedi mai friguroasă decât amurgurile cu care era obişnuit el şi, cu cât cobora mai mult, cu atât aerul

devenea mai rece.

Odată cu lăsarea nopţii, băieţelul găsi un loc unde putea să se întindă şi să se odihnească: o scorbură aproape dreaptă, unde – chiar dacă n-a reuşit să doarmă profund, de teamă ca nu cumva să cadă –, în cele din urmă a picotit într-o toropeală revigorantă.

Dimineaţă avu surpriza să observe că trecuse cu mult de jumătatea versantului. După ce sorbi câteva guri de apă din săculeţul de piele legat în jurul mijlocului, ciuguli puţin din oasele care îi mai rămăseseră în buzunar şi porni din nou la drum.

În miezul zilei, Edgar se opri într-un loc din care trebuie să-l urmărim din nou cu atenţie – întrucât ajunsese atât de aproape de Deşert, încât putea vedea foarte bine ţinutul ce se întindea dedesubtul lui.

Înainte să descoperim ce-a văzut Edgar, trebuie să remarcăm că puştiul era de obicei un căţărător foarte atent, chiar şi atunci când parcurgea trasee uşoare, pe care le cunoştea şi pe care le străbătuse de mii de ori. Şi totuşi, orice alpinist ar spune următorul lucru: „Tocmai obişnuinţa de a fi mereu atent îţi va provoca la un moment dat cele mai mari neplăceri”. Bineînţeles, poţi foarte bine să nu fii deloc atent şi să eviţi problema unei eventuale prăbuşiri renunţând complet la alpinism, scăpând astfel cu membrele întregi şi perfect nevătămat. Dar, în realitate, exact copiii de genul lui Edgar au în cele din urmă parte de probleme dintre cele mai grave.

Nu-i deloc surprinzător faptul că Edgar avea să fie de îndată vrăjit de priveliştea Deşertului – un ţinut pustiu, împânzit cu roci şi pietre tăioase, unde lumina şi întunericul se îmbinau în umbre de mărimi şi forme dintre cele mai variate, printre care băieţelul zări o agitaţie cum nu mai văzuse vreodată. Imaginea îl captivă pe Edgar atât de mult încât, pentru o clipă, nu mai fu atent unde-şi pune piciorul – neatenţie care urma să-l coste foarte scump.

În timp ce privea uimit ţinutul ce se întindea sub el, Edgar îşi sprijini piciorul stâng pe un colţ ce părea suficient de solid cât să-i susţină greutatea. Reazemul cedă

însă imediat ce se lăsă pe el şi piciorul stâng îi alunecă în gol, bălăngănindu-se în aer. Băiatul reuşi pentru o clipă să-şi menţină poziţia, agăţându-se bine cu mâinile de stâncă, dar degetele începură imediat să-i alunece şi, nemaiavând de ce se ţine, Edgar se trezi alunecând iute pe denivelările rotunjite ale versantului.

Îşi zdreli bărbia şi continuă să alunece din ce în ce mai repede, încercând cu disperare să se agaţe de ceva, de orice.

Din fericire, ingeniozitatea şi instinctul de căţărător iscusit i-au dat imediat soluţia. Avea să fie ceva neplăcut, chiar foarte dureros, dar nu imposibil. Porţiunea peretelui din dreapta băieţelului era plină de crăpături şi colţuri, cu ajutorul cărora şi-ar fi putut încetini sau opri complet căderea – dacă ar fi reuşit să se prindă de unul dintre acestea.

Luându-şi inima în dinţi şi pregătindu-se sufleteşte pentru durerea pe care urma s-o suporte, Edgar scrută în viteză o porţiune a peretelui stâncos şi îşi vârî mâna într-o mică fisură, exact la momentul potrivit.

O smucitură violentă îi provocă în tot corpul o durere dogoritoare, dar degetele îi alunecară din crăpătură şi băieţelul continuă să alunece. Edgar încercă încă o dată şi, din întâmplare, nimeri cu mâna într-o despicătură lungă, ce se îngusta tot mai mult pe măsură ce se prăvălea pe zidul stâncii.

Pereţii găurii i se încleştară deodată în jurul încheieturii şi umărul îi trosni puternic – moment în care Edgar se opri brusc, ţipând şi atârnând în gol neputincios. Acelaşi umăr pe care Isabel aproape că i-l fracturase mai devreme cu o smochină neagră, era acum ferm lipit de peretele versantului.

Edgar îşi găsi instinctiv cu picioarele două puncte de sprijin, rămânând cu braţul imobilizat, înţepenit în crăpătura stâncii – fapt care avea să fie în avantajul lui, mai ales că Edgar intră imediat în şoc şi închise ochii.

Puţin mai târziu, după ce se trezi, fu convins că-şi dislocase umărul. Durerea ce-l săgeta de la cot şi până la

gât era aproape insuportabilă, iar mâna îi amorţise complet – o mică binecuvântare, căreia îi era chiar recunoscător. Asta numai până când îşi scoase mâna din crăpătură şi văzu cât era de însângerată – imagine care-l tulbură destul de mult, pentru că nu se mai lovise niciodată atât de grav. Însă, odată ce descoperi cauza pentru care sângerase atât de abundent, neliniştea i se transformă brusc în groază. Când îşi întoarse palma, Edgar observă că-i lipsea un deget – cel mic.

Îşi aminti cât de puternic i se zdruncinase corpul mai devreme, continuând apoi să cadă şi lăsând probabil degetul mic în prima scorbură de care se agăţase. Fusese însă o reală binecuvântare faptul că încheietura mâinii i se prinsese strâns între pereţii următoarei crăpături, întrucât aceasta îi oprise practic circulaţia spre palmă, îi blocase hemoragia şi – având în vedere că, fără să vrea, băieţelul stătuse aproape un ceas cu braţul deasupra capului – îi salvase astfel viaţa.

Problemele însă nu aveau să dispară: umărul rănit nu mai putea suporta niciun fel de presiune, iar mâna – aceeaşi cu care atinsese pulberea din sac şi căreia îi lipsea de-acum degetul mic – atârna inertă în dreptul taliei, julită şi zgâriată.

Pe măsură ce amorţeala dispărea, mâna îi palpita tot mai violent şi sângele începu să picure încet din coaja groasă ce i se formase în locul degetului mic.

Edgar simţea că înnebuneşte de furie şi frustrare, şi se muştrului aspru pentru neatenţia de care dăduse dovadă. O sarcină extraordinar de grea, devenise deja mult mai dificilă – întrucât era nevoit să continue coborârea fără ajutorul degetului mic, şi nu era deloc sigur că va putea face acest lucru.

Privind din nou spre ţinutul Deşertului – răsucire care-i provocă o durere cumplită în mână şi umăr –, îşi aminti brusc imaginea pe care o văzuse înainte să alunece pe versant şi îşi dădu imediat seama de ce îl şocase aceasta atât de mult.

Mişcările şi viermuiala de la sol nu erau ale unor fiinţe

umane.

Pe fundalul umbrelor, se profilau zeci de urme subţiri şi scânteietoare, asemenea unor frânghii verzi strălucitoare, încurcate şi încolăcite unele peste altele. Din locul unde stătea, băieţelul nu putea să distingă trăsăturile creaturilor – sau ce-or fi fost ele –, dar vedea foarte bine iuţeala cu care se mişcau acestea. Dedesubtul lui numără şapte astfel de vieţuitoare, ce mişunau şi şerpuiau la sol, poticnindu-se sau trecând din când în când una peste cealaltă.

Dincolo de aceste ciudate animale, Edgar zări crestele neregulate ale câtorva formaţiuni stâncoase şi un ţinut vast, absolut pustiu – de o tăcere şi o imensitate înfiorătoare –, un covor de roci şi pământ uscat, de o primitivitate ce-i tăia băieţelului respiraţia.

Restul zilei se scurse foarte încet, după cum era şi normal, dar Edgar cobori constant, la aproape jumătate din viteza cu care coborâse până atunci. Dacă nu ar fi trebuit să suporte durerea aceea chinuitoare, poate că i-ar fi făcut chiar şi plăcere provocarea de a încerca să coboare în trei şi nu în patru membre. Îşi reproşă amarnic faptul că nu încercase niciodată până atunci să exerseze şi să se specializeze în astfel de coborâri.

Edgar, un băieţel rănit şi singur pe lume, la numai cei unsprezece ani ai săi, nu şi-a plâns o dată de milă şi nici nu s-a arătat nemulţumit de lipsa hranei şi apei – dar, de această dată, ajunsese într-o situaţie în care n-a putut să-şi oprească următorul gând: *Nu o să mai pot rezista aici încă o noapte. Sunt prea obosit să mai înfrunt şi întunericul.* Şi totuşi, gândurile de acest gen l-au stimulat în faţa celor mai potrivnice situaţii. Viaţa i se împotrivise aproape la fiecare pas, obligându-l astfel să-şi capete obiceiul de a găsi de fiecare dată o soluţie care să-i permită să meargă mai departe. Astfel, experienţele sale modeste din trecut i-au fost de mare folos pe ultima porţiune a coborârii, traseu pe care l-ar fi străbătut fără niciun fel de probleme, dacă nu ar fi fost din nou foarte surprins în apropierea bazei stâncii.

Întunericul cuprinsese deja ţinutul Deşertului, şi Edgar

nu mai avea decât şase metri de coborât. Băieţelul însă nu ştia concret cât mai trebuia să coboare, ci doar simţea că ajunsese destul de aproape de sol. Nu era prima dată când ajungea la baza unei stânci după căderea nopţii şi simţea o schimbare a temperaturii, un anumit miros şi alte indicii fine, care îi stârneau imediat simţurile.

Deodată, în beznă răsună un zgomot cumplit, cum Edgar nu mai auzise vreodată – asemănător sunetului a mii şi mii de oase ce trosnesc toate în acelaşi timp. Pocniturile se auzeau destul de aproape şi păreau să vină de undeva de sub el. Edgar se răsuci brusc, icni cu putere şi nu mai apucă să distingă nimic – pentru că în momentul întoarcerii simţi în umăr o durere atât de cumplită, încât dădu drumul colţului de stâncă şi se prăvăli spre pământ, parcurgând cei şase metri până la sol rostogolindu-se pe zidul neaccidentat al versantului. La contactul cu pământul, Edgar se simţit de parcă i s-ar fi dislocat toate organele interne şi creierul i-ar fi explodat în zeci şi mii de particule ce i s-ar fi îngrămădit toate într-o parte a craniului.

Auzind din nou acel sunet oribil, mult mai aproape de data asta, Edgar închise ochii şi rămase complet nemişcat.

CAPITOLUL 19
IDEEA PĂSTORULUI

În Satul Dumbrăvii se dărâmaseră multe case în urma cutremurului, dar unele rezistaseră surprinzător de bine şi, în cea mai spaţioasă dintre acestea, era o activitate de nedescris. Domnul Ratikan era în continuare legat de un copac şi nu-i putea împiedica pe locuitorii din cele trei sate să se întâlnească pe parcursul nopţii. Din Satul Oilor veniseră două femei şi un bărbat, Briney şi Maude reprezentau Satul Iepurilor, însă participanţii cei mai numeroşi erau cei din dumbravă.

Isabel şedea afară la o masă, în apropierea uşii, şi împletea alături de alte două fetiţe şnururi pentru praştii, din fâşii subţiri şi mlădioase, decojite din scoarţa copacilor. Devenise un fel de mică regină pentru ceilalţi copii, întrucât îi îndruma în culegerea smochinelor negre şi depozitarea acestora în sacii din spatele casei. Când şi când, copiii i se adresau ca unei împărătese şi îi cereau fel şi fel de sfaturi suplimentare: Se lasă *întunericul, ce facem, mai căutăm? Am găsit tot ce se putea la pomişorii de doi ani, unde să mai mergem? Mă înveţi şi pe mine cum să arunc o smochină neagră la fel de puternic ca şi tine?* Printre ceilalţi copii, povestea Isabelei căpătase aproape statutul de legendă – prietenia riscantă cu un băiat alpinist, măiestria cu care folosea praştia. Unii şuşoteau şi erau convinşi că Isabel fusese cea care distrusese casa domnului Ratikan şi eliberase dumbrava de sub tirania acestuia.

Cei din casă discutau şi se întrebau ce-ar putea face cu sacul plin cu otravă pe care îl aduseseră Briney şi Maude, când, deodată, Wallace, un bărbat păros din cap şi până în picioare, care locuia în Satul Oilor şi care se săturase de atâtea discuţii, spuse:

— Eu cred că ar trebui să mergem la el, dacă vrem să ştim adevărul în această chestiune.

Ştiau cu toţii la cine se referea Wallace şi unde era de găsit respectiva persoană. Toţi cei prezenţi au fost de acord şi un mic grup – format din Briney, Wallace şi Charles, tatăl Isabelei – a pornit imediat spre domnul Ratikan.

— Cum merge treaba, Isabel? o întrebă tatăl ei, în timp ce păşea pragul casei.

— Foarte bine! Avem o mulţime de saci plini cu smochine negre şi o să adunăm şi mai multe. Iar colegele mele se pricep de minune la împletit, îi răspunse Isabel, arătând din cap spre cele două fetiţe, care îi zâmbiră mândre. Am făcut deja douăzeci de praştii şi începem să ne obişnuim să lucrăm tot mai repede.

— Ne vor trebui mult mai multe de-atât, îi zise tatăl, arătându-se uşor îngrijorat. Ce-ar fi să vă ajute la împletit şi câţiva adulţi?

Fetiţele l-au privit încruntate pe tatăl Isabelei, ca şi cum părintele ar fi insultat-o îngrozitor pe regina lor binevoitoare, după care s-au uitat imediat spre Isabel, în speranţa că nu vor pierde această îndatorire eroică, în favoarea adulţilor din sat.

— Avem suficient de multe smochine negre, îi răspunse Isabel, căutând să păstreze gloria pentru supuşii ei loiali, aşa că o să chem şi alţi copii la împletit şi o să mai vorbim după aceea. Lăsaţi-ne răgaz de un ceas.

Cei trei bărbaţi au lăsat-o pe Isabel cu treburile ei şi şi-au văzut de drum prin dumbravă, oprindu-se puţin mai târziu la iaz, unde au băut apă în voie – întrucât paznicii îşi dăduseră seama de greşeala pe care o făceau: loialitatea acestora faţă de ţinutul Podişului era mult mai puternică decât bucuria momentană pe care le-o produceau câteva smochine în plus, căpătate în schimbul muncii efectuate pentru Lordul Phineus.

Charles umplu o cană cu apă înainte de a pleca şi continuă să străbată dumbrava, ajungând în scurt timp împreună cu ceilalţi doi bărbaţi la copacul de care era legat domnul Ratikan. Susţinut de frânghii, sărmanul om dormea locului, ţinându-şi bărbia aplecată în piept. Charles

îşi băgă degetele în cană şi-l stropi pe domnul Ratikan. Văzând că domnul Ratikan continuă să sforăie, Charles îl strigă pe nume – după care îl lovi în fluierul piciorului.

— Pleacă imediat de lângă casa mea, nenorocitule! strigă domnul Ratikan. Gâtul îi era uscat ca ţărâna şi bărbatul se chinui să înghită, moment în care observă cana în mâna lui Charles.

— Ce-ai acolo? întrebă domnul Ratikan, pe un ton şoptit şi dogit. Nu băuse toată ziua un strop de apă şi urlase până când aproape că-şi pierduse glasul.

Charles îi ignoră întrebarea:

— Tu i-ai otrăvit pe cei doi oameni în dumbravă?

Domnul Ratikan îşi arătă pe chip surprinderea – *Cum de-au putut afla?* –, dar negă imediat acuzaţia şi le ceru să-l elibereze. Briney se apropie şi îi arătă sacul.

— Ştii ce se află în sacul ăsta? întrebă Briney.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse domnul Ratikan, cu toate că forma şi mărimea sacului semănau foarte bine cu sacul pe care, din câte ştia el, Lordul Phineus trebuia să-l fi dus deja în ţinutul Muntelui.

Briney desfăcu sacul, având grijă să nu-i împrăştie conţinutul, după care luă de pe jos un beţişor, îi cufundă unul din capete în cana cu apă şi apoi în sac. Domnului Ratikan i se tăie răsuflarea la vederea prafului portocaliu ce acoperea capătul beţişorului. Briney îi dădu lui Charles beţigaşul şi legă strâns sacul la gură.

— Se pare că eşti cam însetat, îi zise Charles, sorbind din cană şi plescăindu-şi sugestiv buzele umede. Vrei şi tu puţină apă?

— N-am băut un strop toată ziua, răspunse el.

Charles cufundă capătul beţigaşului în apă, formând în cană un mic vârtej portocaliu, după care apropie cana de bărbia domnului Ratikan, aşa încât să poată sorbi din aceasta.

— Ia imediat chestia asta de lângă mine! N-o să beau pentru nimic în lume aşa ceva!

Domnului Ratikan îi era de-acum foarte clar faptul că bărbaţii intraseră în posesia sacului plin cu frunze şi

pulbere din dumbravă şi ştiau bine că el se făcea vinovat de acest lucru. *De ce-a permis Lordul Phineus să ajungă sacul pe mâna unor muncitori din dumbravă?*

— Te mai întreb o singură dată, îi zise Charles, retrăgându-i puţin cana din dreptul chipului. Tu i-ai otrăvit pe cei doi bărbaţi din satul nostru?

— Lordul Phineus e de vină! El m-a obligat să fac asta!

Celor trei bărbaţi nu le-a mai trebuit mult până să afle de la domnul Ratikan intenţiile Lordului Phineus în privinţa sacului plin cu pulbere portocalie. Când au plecat spre casă, pentru a le spune şi celorlalţi veştile aflate, domnul Ratikan nu şi-a putut opri un gând: *Lordul Phineus o să fie foarte furios. Oare ce va avea de gând să-mi facă?*

*

Ocupaţi cu pregătirile pentru un posibil război, membrii din grupul căruia i se alăturase Samuel se plictisiseră de curiozitatea şi întrebările acestuia şi uitaseră complet de băieţel. Samuel se simţi uşurat când scăpă de sub privirile lor şi se ascunse printre copacii înalţi de la marginea crestei Muntelui, unde stătu pitit toată ziua, dorindu-şi nu o dată să-şi fi luat cu el o carte, pentru a-i trece timpul mai repede.

Odată cu lăsarea nopţii, Samuel termină ultimele guri de apă şi hotărî să pornească în căutarea unui pârâu. Se strădui să înainteze cu greu prin iarba înaltă şi gălbuie, până când se sătură de efortul depus şi porni din nou spre marginea crestei.

Când ajunse în cele din urmă la hotarul câmpului auriu, despărţi tulpinile ierbii înalte şi descoperi că se afla în apropierea apei ce se prăvălea de pe Munte, în mijlocul căreia zări o persoană.

Cu toate că lumina era destul de slabă, Samuel observă că bărbatul nu era altul decât Lordul Phineus. Acesta stătea foarte aproape de punctul de vărsare a apei ce-i unduia uşor printre genunchi şi vărsa în aval o pulbere dintr-un sac. Când goli sacul pe jumătate, bărbatul se opri,

legă strâns sacul la gură şi ieşi din apă, pornind spre cealaltă parte a canalului.

De parcă ar fi fost o nălucă, Lordul Phineus se furişă iute prin iarba înaltă şi se făcu nevăzut, lăsându-l pe Samuel să se întrebe încotro dispăruse acesta şi ce avea de gând să facă.

*

Cei trei bărbaţi îşi continuau drumul spre casă, aplecându-se atenţi pe sub crengile joase ale pomilor din dumbravă. Charles şi Briney erau chiar vorbăreţi, dar, pentru că Wallace nu scosese un cuvânt tot drumul, cei doi începuseră să se întrebe ce se întâmplă cu noul lor prieten – uitând probabil că acesta îşi petrecuse nenumărate zile pe câmpuri şi păşuni, numai în compania oilor, şi se obişnuise să fie o fire tăcută şi gânditoare.

— Wallace, nu te simţi bine? întrebă Briney.

Wallace le făcu semn prietenilor săi să se oprească.

— Charles, farsa ta cu ţărâna din sac mi-a dat o idee, îi zise Wallace, scărpinându-şi cu dosul palmei barba roşcată şi zburlită, după care continuă:

— M-am gândit toată noaptea la lucrul ăsta, şi anume cum să ne folosim de ce e în sac, fără să ne afecteze şi pe noi praful ăla? Bineînţeles, ar putea fiecare să ia câte un pumn de pulbere şi s-o arunce direct în faţa atacatorilor, dar asta nu ar fi o armă practică.

— Aşa e, răspunse Briney. Şi pentru noi este o armă la fel de periculoasă, cum e şi pentru duşmanii noştri. Dar, cel puţin, Lordul Phineus nu o mai poate folosi împotriva noastră, aşa cum plănuia.

— Când te-am văzut însă băgând beţişorul în cana cu apă şi apoi în sac, zise Wallace, m-am întrebat imediat: N-am putea să procedăm la fel şi cu smochinele negre?

Briney pricepu imediat:

— O idee excelentă. Pulberea s-ar usca astfel pe smochine şi le-am putea folosi apoi ca pe nişte proiectile împotriva celorlalţi.

Charles interveni la obiect:

— Dar niciunul dintre noi nu ştie să folosească o praştie şi există posibilitatea să ne lovim unii pe alţii, în aceeaşi măsură în care ne putem nimeri şi duşmanii.

Afirmaţia acestuia îi mai temperă lui Briney entuziasmul, dar Wallace era de neclintit:

— În cazul ăsta, trebuie să ne întoarcem cât mai repede. Fiica ta are multe să ne înveţe şi nu ne-a mai rămas prea mult timp la dispoziţie.

Cei trei grăbiră pasul prin dumbravă, hotărâţi să o găsească imediat pe Isabel şi să pună la încercare ideea lui Wallace. În apropierea satului, Briney îl întrebă pe Charles dacă auzise de un băiat extraordinar, pe nume Edgar.

— Fireşte! Este un orfan al dumbrăvii şi un muncitor foarte destoinic. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, nu prea l-am mai văzut în ultimul timp pe aici.

— A plecat să caute ceva, răspunse Briney.

— Ce vrei să spui? Ai vorbit cu el? întrebă Charles.

— Da. Şi nici n-o să-ţi vină să crezi încotro a plecat. Ai putea crede că te mint.

Cei trei nu ştiau, dar tot ce-au discutat a fost auzit şi de altcineva, care se furişase în dumbravă în apropierea lor. După ce i-a pus la treabă pe ceilalţi copii, Isabel a început să se întrebe încotro plecase tatăl ei. Fetiţa cunoştea dumbrava la fel de bine cum ştia Edgar stâncile din împrejurimi şi se furişa printre copaci la fel de tăcută ca o adiere de vânt. Fără să-i bănuiască nimeni prezenţa, fetiţa l-a ascultat pe Briney povestind despre întâlnirea lui Edgar cu străinul din ţinutul Muntelui, despre felul în care i-a ars Edgar părul bărbatului şi cum a plecat apoi prietenul ei spre ţinutul Deşertului.

Isabel reveni pe furiş în sat, înainte de a i se observa lipsa.

De această dată, prietenul ei mersese prea departe. Fetiţei îi era clar acest lucru şi începu să se întrebe dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Edgar.

CAPITOLUL 20
CURĂŢĂTORII

Ar putea fi dificil de înţeles la prima vedere, dar Edgar avusese parte, în egală măsură, atât de ghinion, cât şi de foarte mult noroc. A fost o lovitură cumplită a sorţii faptul că nimerise într-un loc unde scăpaseră şi colcăiau câteva creaturi dezgustătoare, cu şiruri de dinţi ascuţiţi, încovoiaţi, şi guri enorme. La fel de adevărat era şi faptul că băieţelul căzuse de două ori – rănindu-se grav de fiecare dată – şi ajunsese în preajma unor fiare ce pândeau îndeaproape şi care ar fi fost încântate să-l devoreze.

Trebuie spus însă, că norocul lui Edgar îi întrecea cu mult ghinionul, pentru că se afla în apropiere un vânător care urmărea de ceasuri bune aceste bestii periculoase şi imprevizibile. Era un bărbat cu chip sobru şi cu un păr ce i se rărise în creştetul capului, dar care îi curgea lung şi încâlcit peste urechi. Hainele lui negre îl ajutau să-şi camufleze prezenţa, cu excepţia nasului borcănat şi încovoiat, ce i se arcuia amplu spre buze. Pe vânător îl chema Vincent.

Vincent îl zări în amurg pe Edgar coborând peretele stâncos şi se întrebă foarte mirat cum de reuşise să ajungă la o asemenea distanţă şi, de asemenea, ce dorea de fapt acel străin. Nu putu de la depărtare să-şi dea seama de vârsta intrusului şi nu avea de unde să ştie dacă acesta avea el însuşi probleme, ori venea să le facă lor necazuri. Vânătorul înaintă foarte prudent şi nesigur pe sine, întrebându-se dacă pericolul cel mai mare îl reprezentau creaturile pe care le vâna sau străinul ce tocmai îşi făcea apariţia în Deşert.

După căderea spectaculoasă a băieţelului, Vincent se gândi că ar fi poate mai bine să-l lase pe intrus în voia fiarelor, dar nu-i stătea totuşi în fire să accepte un act de-o asemenea cruzime. În plus, mai era şi problema creaturilor propriu-zise, care îşi pierdeau complet simţul orientării în

întuneric – şi era greu de spus dacă gurile înfiorătoare ale acestora aveau să-l nimerească sau nu pe Edgar. Cel mai bine era să nu se abată de la planul pe care şi-l făcuse: va omorî mai întâi cele patru fiare şi va vedea apoi ce are de făcut cu străinul prăbuşit la pământ.

Cele patru bestii erau ceea ce Vincent numea Curăţători – vieţuitoare înfricoşătoare şi extrem de importante în Atherton, despre care vom avea suficient timp să vorbim mai târziu. Pentru moment, să mai zăbovim în prezenţa neliniştitoare a acestor jivine, fiecare având o lungime egală cu înălţimea a doi oameni maturi, cu foarte multe picioare şi dinţi ce clănţănesc asemenea unor oase zdrobite. Vincent omorâse Curăţători în numeroase rânduri, dar, chiar şi aşa, trebuia să aibă grijă să nu greşească, pentru că altfel putea avea neplăceri foarte mari. Cu toate că era înarmat cu o suliţă lungă, foarte bine ascuţită, aştepta întotdeauna lăsarea întunericului pentru a-şi duce la îndeplinire munca dezagreabilă pe care şi-o alesese.

Motivul pentru care dihăniile puteau fi atacate în lipsa luminii se datora simplului fapt că, deşi înspăimântătoare vederii şi sălbatice peste măsură, aceste fiare nu aveau nici măcar un dram de inteligenţă. Perechile multiple de picioare le permiteau să se mişte foarte repede, dar nu erau într-atât de isteţe încât să-şi schimbe direcţia imediat ce-şi vedeau gâturile ameninţate cu o suliţă, ci îşi rânjeau în schimb, colţii strâmbi şi se năpusteau violent spre atacator, permiţându-i acestuia să le străpungă fără nicio problemă.

Erau trei lucruri pe care fiecare vânător trebuia să le cunoască, în cazul întâlnirii cu aceste animale:

1. *În lipsa unei suliţe, nu există aproape nicio şansă de supravieţuire în faţa unui grup de curăţători. Nu pleca niciodată de acasă fără să iei cu tine o suliţă sau chiar două, dacă este posibil.*
2. *Nu ataca mai mult de un singur curăţător odată. Dacă întâlneşti trei sau patru, aceştia se vor*

repezi la tine din direcţii diferite şi, chiar dacă vei reuşi să ucizi una sau două fiare, celelalte s-ar putea să-ţi devoreze din corp porţiuni pe care ţi le doreşti cu certitudine intacte. Cel mai bine este să-i desparţi momindu-i cu ceva şi să-i ataci apoi unul câte unul.

3. *Dacă îi descoperi de la distanţă – ceea ce se întâmplă deseori, întrucât sunt jivine foarte zgomotoase –, pândeşte-i până la amurg, deoarece au un văz nemaipomenit de prost, când lumea se cufundă în beznă. De asemenea, curăţătorii au noaptea probleme şi cu auzul, cu mirosul şi cu orientarea – deficienţe care nu fac decât să sporească şansele de reuşită ale vânătorului.*

Vincent urmă cu stricteţe aceste reguli şi reuşi să scape cu uşurinţă de primii doi Curăţători – de care n-a trebuit decât să se apropie şi să-şi înfigă suliţa în gurile larg deschise ale acestora. Din nefericire, când Vincent s-a apropiat de a treia lighioană, afară se întunecase tot mai mult şi, ca urmare, crescuseră şi şansele ca vânătorul să nu-şi mai nimerească ţinta cu precizie. Când şi-a împins suliţa, aceasta a ricoşat în dreapta, rănindu-l pe Curăţător şi obligându-l să se zvârcolească şi să urle asurzitor.

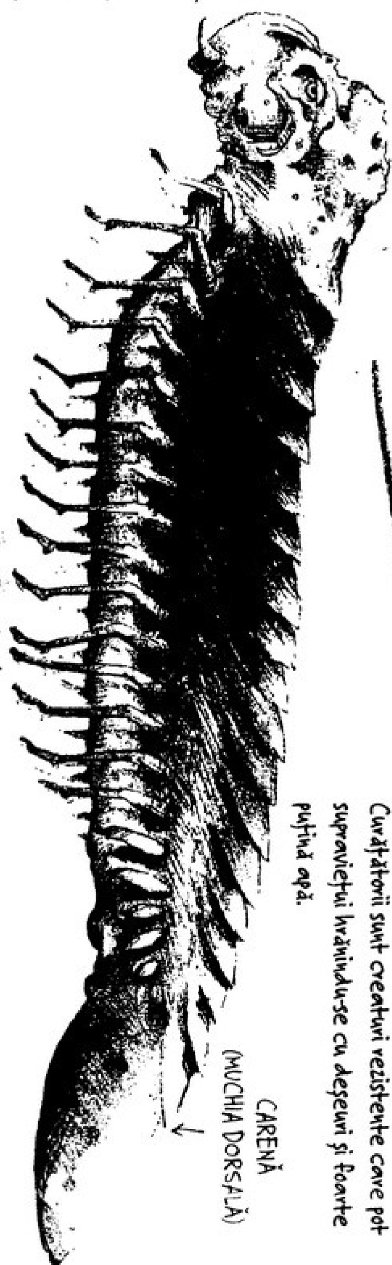
Ţipătul i-a surprins atât pe ceilalţi Curăţători, cât şi pe Edgar – care se trezise şi începuse să facă la rândul lui o mulţime de zgomote. Mai întâi se auzi un strigăt şi, apoi, câteva gemete, tânguiri pe care Vincent le-a bănuit ca fiind provocate de cel de-al patrulea Curăţător, care începuse probabil să-i devoreze unul din braţele sau picioarele băieţelului. Glasul lui Edgar l-a speriat însă pe Vincent, care a înţeles îndată că în Deşert nu coborâse o persoană matură, ci un copil. Vincent nu şi-ar fi putut ierta niciodată neglijenţa, dacă băiatul ar fi fost cumva rănit de un Curăţător – posibilitate ce nu părea departe de a se împlini. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile, dacă ar fi apărut în ţinutul lor un bărbat băgăreţ şi curios, dar sosirea acelui băieţel nevinovat era ceva cu totul surprinzător şi diferit.

Vincent trecu imediat la acţiune. Era o sarcină foarte periculoasă, deoarece Curăţătorul rănit se zvârcolea violent în toate părţile şi căuta să sfârtece cu dinţii orice ar fi prins în gură, dar vânătorul îi curmă iute suferinţa, cu o serie de lovituri năprasnice aplicate direct în cap.

Ultima lighioană se îndepărtase puţin şi rămăsese nemişcată în beznă. Vincent se apropie, ascultându-i atent scrâşnetul şi clănţănitul dinţilor. Deşi nu putea să-l vadă, fiara se uita direct la el şi căuta să se apere, ameninţând instinctiv cu dinţii.

— Ce e chestia aia? întrebă Edgar, care sărise în picioare şi se

Mișcarea ciclică a unui piciorus se face în două etape — o lovitură puternică și o lovitură de întoarcere. Circuitele neurale interne sunt responsabile pentru mișcarea acestei creaturi.





poziţionase pe furiş în spatele lui Vincent. Glasul băiatului îl asmuţi pe Curăţător spre ei şi Vincent trebuia să acţioneze imediat.

— Ţine-ţi puţin întrebarea, îi zise Vincent, împingându-l pe Edgar în spate. Nu trebuie să-l las să-mi scape.

Fiara ratase atacul, dar se întorsese iute şi pornise deja un al doilea atac. De această dată, Vincent era pregătit şi, imediat ce îi auzi troncănitul puternic şi năvalnic al dinţilor, ţinti, îşi împlântă suliţa şi termină astfel şi cu ultima lighioană.

Vincent se întoarse liniştit spre Edgar. În bezna care îi înconjura nu putea să-i distingă bine trăsăturile, dar reuşi totuşi să vadă că băieţelul avea un ochi umflat şi aproape complet închis, ca şi cum ar fi primit o lovitură direct în faţă.

— Cum de-ai reuşit să ajungi până aici? îl întrebă Vincent, uitându-se surprins spre vârful Podişului. Este ceva imposibil. N-a mai reuşit nimeni aşa ceva.

Edgar se aşeză ostenit. Ciotul care îi mai rămăsese din degetul mic îi pulsa violent, iar umărul îl deranja şi mai mult.

— Se pare că n-ai ajuns până aici întru totul nevătămat, continuă Vincent. Când ţi-ai pierdut degeţelul?

Iniţial, când Edgar îl văzuse pe Vincent luptându-se cu lighioanele, i se păruse un bărbat turbat şi sălbatic. Dar, acum, Edgar observă că Vincent avea un chip de om bun şi, în spatele nasului ce arăta ca un cârlig, băieţelul desluşi în întuneric un surâs plin de sinceritate.

Edgar îi povesti lui Vincent cum căzuse în noapte, cum îşi rupsese degetul mic şi cum căpătase durerea sfâşietoare din umăr. Vincent îl aprobă compătimitor.

— Da, umărul ţi-a ieşit din articulaţie. Mă laşi să mă uit puţin la el? Am în acest sens ceva cunoştinţe, care ţi-ar putea fi de folos.

După ce Edgar îşi dădu consimţământul, Vincent îi ridică uşor braţul şi începu să-l mişte încet într-o parte şi alta. Edgar ţipă de durere, dar Vincent reuşi să-i aducă băieţelului braţul deasupra capului.

— Întinde-te, îi ceru Vincent.

Edgar, copleşit de durere şi extenuare, se prăbuşi pur şi simplu într-o parte. Vincent îi ţinu drept braţul, îl deplasă cu grijă până când îi găsi poziţia corectă şi, deodată, cu suficient de multă forţă şi viteză, i-l împinse puternic în umăr. În momentul când acesta pocni, Edgar ţipă din nou.

Edgar îşi pierdu cunoştinţa imediat ce articulaţia îi reveni la normal şi, astfel, Vincent obţinu fără probleme cele două lucruri pe care le dorea. Băiatul avea febră, pierduse sânge şi organismul îi era foarte slăbit ca urmare a lipsei de apă şi mâncare. Când îl ridică, Vincent se arătă foarte mirat de cât de puţin cântărea puştiul.

— Ce cauţi la noi? întrebă Vincent cu voce tare, ştiind bine că Edgar nu-l poate auzi. Vânătorul îşi ridică ochii spre zidul monstruos ce se înălţa până în ţinutul Podişului, după care îşi coborî surprins privirea spre băieţelul care îi atârna neputincios pe braţe. Vincent îşi clătină capul. *Oare chiar să fi coborât singur până aici?*

Ceea ce-a urmat a fost un drum lung în noapte, o călătorie pe care Edgar şi-a petrecut-o dormind nevătămat, în braţele unui bărbat din Deşert, care îl ducea într-un loc pe care nu şi l-ar fi putut imagina vreodată.

CAPITOLUL 21
SURPRIZA LUI SIR EMERIK

Odată întorşi în sat, Briney, Charles şi Wallace avură plăcuta surpriză de a vedea în jurul Isabelei un cerc format din doisprezece copii care şedeau pe pământ şi împleteau şnururi pentru praştii. În timp ce bărbaţii îi priveau pe copii, doi puşti se apropiară din spatele acestora, cărând câţiva saci plini cu smochine negre.

— În ultima oră, am mai făcut nouăsprezece praştii, li se adresă Isabel. Şi vom munci toată noaptea, dacă vom fi nevoiţi, nu-i aşa? Isabel privi spre copiii strânşi în jurul ei şi aceştia încuviinţară cu toţii. Un băieţel, care nu părea să aibă mai mult de cinci ani, intră în cercul copiilor, ţinând strâns între degete o mulţime de petice din piele.

— Încă douăzeci de pielicele de iepure pentru voi, spuse băieţelul, mulţumit de progresul pe care îl făcuse. Mergând în cerc, înmână peticele pe rând şi copiii începură imediat să le lege de capetele şnururilor împletite, aşa cum îi învăţase Isabel.

— Se pot descurca şi fără tine? întrebă tatăl Isabelei, luând o praştie şi uitându-se atent la ea, conştient de faptul că ar putea avea până dimineaţă câteva sute de praştii – un număr probabil mult prea mare pentru folosul lor. Cred c-a sosit vremea să înveţe şi oamenii mari cum să folosească chestiile astea.

Încântată să-i ajute, Isabel plecă îndată cu cei trei bărbaţi, lăsându-i pe ceilalţi copii de vârsta ei cu gura căscată, de felul cum se comporta cu adulţii în acele vremuri de mare pericol.

Pe tot parcursul nopţii, sute de oameni veniră în dumbravă din Satul Iepurilor şi din Satul Oilor. Unii îşi petrecură ore întregi înmuind smochinele în apă şi în pulberea otrăvitoare din sac, protejându-şi mâinile cu piei de oaie şi umplând saci întregi de sâmburi cu crustă neagră. Sub îndrumarea şi sfaturile Isabelei, aproximativ o

sută de persoane învăţară binişor să folosească o praştie, în vreme ce alţii exersară în aruncarea smochinelor negre cu mâna, protejându-şi palmele cu piei de iepure.

Odată cu revărsarea zorilor, sătenii revenită la casele lor dărăpănate, fiecare dintre ei purtând asupră-i un săculeţ cu smochine negre otrăvitoare şi o praştie sau o piele de iepure. În zorii noii zile, văzură cu toţii cât de mult coborâse ţinutul Muntelui, care ajunsese atât de aproape, încât arborii măreţi de pe marginea crestei semănau cu un zid de intimidare alcătuit din nişte gărzi aflate la o aruncătură de smochină. Sătenii fuseseră cu toţii de acord să stea la adăpostul caselor lor şubrede. Dacă erau într-adevăr nevoiţi să iasă afară, ştiau că trebuie să se prefacă şi să se comporte ca şi cum ar fi bolnavi. Însă le era foarte greu să-şi înfrâneze impulsul de a privi temători spre ţinutul cârmuitorilor, teritoriu pe care nu-l văzuseră niciodată.

În Satul Oilor, Wallace, la fel ca orice cioban, îşi făcea griji în privinţa animalelor pe care le avea în pază. Era un loc liniştit, calm şi plin de verdeaţă, întins la poalele stâncii. Trepidaţia pământului devenise atât de constantă, încât animalele păreau să n-o mai bage de seamă. Cu excepţia dumbrăvii, era singurul loc unde îi era permis ierbii să crească, şi, cu toate acestea, Wallace se învârtea nervos încoace şi încolo, scărpinându-şi burta păroasă şi roşiatică, liniştindu-şi cu blândeţe animalele:

— Nu vă faceţi griji. N-o să păţiţi nimic. De-acum vă pot apăra mult mai bine, pentru că am învăţat şi eu să folosesc o praştie, le spuse el, cufundându-se în tăcere şi aşteptând gânditor coborârea Muntelui.

*

Odată cu venirea zorilor, Lordul Phineus privi destul de neliniştit peste marginea Muntelui şi observă că acesta coborâse, faţă de seara trecută, mult mai mult decât îşi imaginase – fapt datorită căruia era nespus de mulţumit că-şi terminase treaba la cele trei cascade cu puţin înainte

de înserat.

Ştia că localnicii îşi vor bea cât de curând cana cu apă la răsăritul soarelui şi va putea apoi să le ordone tuturor bolnavilor să se ţină cât mai departe de ei – căpătând astfel suficient răgaz, cât să-şi impună voinţa asupra unei lumi ce trecea printr-o schimbare totală. Liniştit de aceste gânduri, lordul se îndepărtă agale de marginea crestei.

Lordul Phineus, Sir Emerik şi Sir Philip aşteptau călare undeva între Satul Dumbrăvii şi Satul Iepurilor, postură ce nu-i convenea deloc lui Sir Emerik. Acestuia nu-i plăcuseră niciodată caii şi, spre deosebire de Sir Philip, nici nu se obosise să înveţe să călărească – fapt pentru care îl necăjea la culme lejeritatea cu care Sir Philip îşi strunea armăsarul.

— Suntem pe deplin pregătiţi? întrebă Lordul Phineus.

— Da, domnule, absolut pregătiţi, răspunse Sir Philip.

Dorind să ajungă mai aproape de cei doi, Sir Emerik se învârti de câteva ori în cerc şi îşi opri calul cu spatele la aceştia. Crustele de pe cap şi lipsa părului îl făceau să arate şi mai ridicol.

— Coboară de pe cal, Sir Emerik, îi spuse Lordul Phineus. Dacă mai poţi.

În timp ce se consulta şi discuta călare cu oamenii, Lordul Phineus era neobişnuit de binedispus şi părea mulţumit de întâlnirea cu o lume care se aflase până atunci dedesubtul său.

Sir Philip începu să-i prezinte strategia pe care o va folosi, în vreme ce Sir Emerik descălecă şi ţinu calul de frâu, bucuros că se afla din nou pe propriile picioare.

— Avem câte patruzeci de călăreţi în dreptul fiecărui sat, începu el. Sunt cu toţii foarte pricepuţi în mânuirea săbiei şi au fost instruiţi să atace la cea mai mică provocare.

— Foarte bine, zise Lordul Phineus. Dar s-ar putea să descoperi că ţi i-am potolit eu.

Sir Philip se arătă uşor uimit:

— În cazul în care nu se vor supune la venirea noastră, oamenii mei îi vor astâmpăra fără nicio dificultate.

Lordul Phineus aprobă dând îngăduitor din cap. În sinea

lui spera să nu fie necesare aceste măsuri de precauţie.

— În curând, vor cerşi în genunchi să le dăm apă, interveni Sir Emerik, observând nivelul scăzut al apei din canale.

Însă Lordul Phineus nu era interesat de părerea lui Sir Emerik:

— Mă gândesc că poate ar fi fost bine să-i fi învăţat să citească, pentru că, uite, acum ne-ar fi fost mult mai uşor, dacă i-am fi putut avertiza în scris, nu credeţi?

Umorul negru îl tulbură pe Sir Philip, dar pe Sir Emerik părea să nu-l deranjeze deloc.

— Treceţi la posturile voastre, continuă Lordul Phineus. Când vom ajunge suficient de aproape cât să ne audă, trebuie să le spunem că viaţa lor nu se va schimba cu nimic. Vor rămâne în continuare supuşii noştri şi vor trebui să ne asculte, pentru că altfel vor plăti foarte scump.

Lordul Phineus urma să le dea aceste ordine sătenilor din dumbravă, Sir Philip celor din Satul Oilor şi Sir Emerik va proceda la fel în Satul Iepurilor. Sir Emerik era mulţumit că se afla la jumătatea drumului spre postul său şi că nu va mai avea prea mult de călărit.

— Sir Philip, îi zise Sir Emerik, înainte să pleci, îmi poţi spune cum să strunesc mai bine fiara asta?

— Sir Philip, dă-i omului o mână de ajutor, interveni şi Lordul Phineus. După ce termini şi pleci spre postul tău, să treci mai întâi pe la mine. S-ar putea să-ţi mai dau ceva de făcut.

Lordul Phineus îşi îmboldi calul şi se îndepărtă în galop. Măreţia cu care îşi călărea armăsarul ce galopa năvalnic îi dădea o prestanţă ce-l înfioră pe Sir Emerik.

După ce Lordul Phineus plecă, Sir Philip se întoarse către Sir Emerik.

— Nu pot să pricep cum de n-ai reuşit până acum să te deprinzi cu arta simplă de a struni un cal, îi zise Sir Philip, dând dezgustat din cap. Hai, odată! Dacă vrei să te ajut, urcă mai întâi pe cal.

— Am o idee mai bună, îi spuse Sir Emerik. Ar fi mai bine să cobori tu, pentru că am ceva de discutat cu tine.

Ceva personal.

Sir Philip descălecă, exasperat şi intrigat de cerinţa lui Sir Emerik.

— Sir Philip, ai făcut o treabă foarte bună, îl măguli Sir Emerik. Este o realizare impresionantă, aş zice.

Sentimentul însă nu era reciproc, pentru că Sir Philip îşi dorea mai mult ca orice să scape de Sir Emerik. Când îl văzuse mai devreme călărindu-şi calul, cu părul ars şi zburlit, aceasta nu făcuse decât să-i confirme bănuiala că bărbatul era un prost şi nu avea ce căuta în cercul lor restrâns. Sir Emerik îşi pierdea tot mai mult din respectabilitate şi, în curând, era convins că va rămâne pe dinafară.

— Ce ai de spus, Sir Emerik? Avem treburi foarte importante şi nu am timp de pierdut.

— Am auzit o informaţie care cred că te-ar interesa foarte mult, îl momi Sir Emerik.

Se aflau la o înălţime de treizeci de metri de Podiş şi Sir Emerik îi făcu semn să-l urmeze în apropierea crestei.

— Trebuie să păstrăm distanţa de ceilalţi, ca nu cumva să ne audă.

Sir Philip îl urmă destul de şovăielnic, mai mult din curiozitate. Cei doi se opriră foarte aproape de marginea crestei, la doar câţiva paşi distanţă.

— Ce informaţie ai aflat? întrebă Sir Philip.

— Când am fost ieri în sat, am găsit pagina lipsă la băiatul ăla, Edgar.

— Ce?!

Sir Emerik îşi urmă cu atenţie scenariul pe care şi-l pregătise dinainte:

— Sir Philip, ştim amândoi că Lordul Phineus este mult prea puternic pentru noi. Nici eu şi nici tu nu-l vom putea întrece vreodată, dar, împreună, îl putem ţine sub control – sau, şi mai bine, îl putem chiar înlătura de la putere.

Sir Philip n-a schiţat un gest, dar şi-a dat seama în acel moment că sărmanul om tânjea cu disperare după o poziţie pe care nu o va putea avea vreodată. Să-l detroneze pe Lordul Phineus? Era ceva de neînchipuit şi era curată

nebunie să se gândească la aşa ceva o persoană atât de incapabilă cum era Sir Emerik. Dar Sir Philip era un bărbat isteţ şi se gândi imediat cum ar putea folosi acest prilej pentru a întoarce lucrurile în favoarea lui.

— Şi, ai reuşit să afli ceva ce Lordul Phineus să nu cunoască deja?

Este absolut perfect, gândi Sir Emerik. *E chiar mai prost decât mi-am închipuit.*

— Mai întâi vreau să-mi promiţi că rămâne totul între noi şi că ne vom asocia împotriva lui. Eşti de acord?

Sir Philip consimţi, ţinându-şi podul palmei în capul mânerului săbiei, aşa încât să-l poată aresta pe Sir Emerik imediat ce-i divulga toate datele trădării.

— Am citit pagina care lipsea şi ştiu unde s-a dus puştiul.

De teamă ca nu cumva să-l trădeze Sir Philip, Sir Emerik îşi opri brusc destăinuirile. În ochii bărbatului apăruse o licărire aparte şi, în plus, era ciudat că-şi tot ţinea mâna pe mânerul săbiei. În ceea ce-l privea pe Sir Philip, isteţimea acestuia nu-i întrecea lui Sir Emerik spiritul de observaţie – şi îşi subestimase cu mult adversarul în ceea ce privea ambiţia.

Sir Emerik îşi aplecă deodată umărul deasupra crestei.

— Ai auzit?

— Ce să aud? întrebă Sir Philip.

— Zgomotul de dedesubt. Ia te uită, sunt chiar sub noi!

Sir Philip făcu în acel moment greşeala fatală de a se întoarce şi de a privi în jos, pierzându-l astfel din ochi pe Sir Emerik. În acea clipă de neatenţie, Sir Emerik se poziţionă iute în spatele lui Sir Philip şi-l împinse violent, cu toată forţa lui. Bulbucându-şi speriat ochii, Sir Philip reuşi să-şi scoată sabia, dezechilibrându-se şi încercând cu disperare să-şi menţină balansul. Era însă prea târziu, pentru că Sir Emerik se avântă încă o dată spre el şi Sir Philip se prăbuşi cu spatele în gol.

Sir Emerik privi cum trupul bărbatului plonjă într-o parte, bătând neputincios aerul cu membrele, până când se izbi puternic de sol.

Mai am să scap de unul singur şi voi deveni apoi unicul conducător.

Sir Emerik se linişti, se chinui apoi să urce pe cal şi o porni spre postul care i se repartizase, unde îi aşteptau ordinele patruzeci de luptători.

CAPITOLUL 22
UN BĂTRÂN CU URECHILE PLEOŞTITE

Edgar se trezi înfrigurat până în măduva oaselor. Cu toate că era învelit cu o pătură, simţea cum frigul îl făcea uşor să dârdâie. Aerul rece din Deşert radia din pământ până spre mijlocul dimineţii, când ţinutul stâncos începea încet să se încălzească şi puteai să mergi desculţ pe afară, bucurându-te de răcoarea revigorantă din aer.

Durerea chinuitoare din umăr i se atenuase într-o palpitaţie difuză. În schimb, degeţelul – sau, mai bine zis, locul unde fusese acesta – era o cu totul altă problemă, pentru că îi provoca o durere cumplită şi îl făcea să-i simtă intens lipsa. Însă, din câte se părea, cineva îi acoperise rana cu o bucăţică de pânză ponosită.

Plimbându-şi ochii pe tavanul stâncos al încăperii, Edgar îşi dădu seama că se afla undeva sub nivelul solului şi simţi dintr-odată cum îl cuprinde panica. De când se ştia dormise sub coroanele pomilor din dumbravă, iar acest nou loc i se părea ca un coşciug din care nu mai avea scăpare. Dacă s-ar putea întoarce acasă, i-ar asculta cu bucurie până şi urletele domnului Ratikan. Pentru prima dată în viaţă, băiatului îi păru rău că învăţase să se caţere.

Edgar ştia că nu era deloc bine să stea întins pe spate, atunci când îi venea să plângă, deoarece până şi cea mai mică lacrimă i s-ar fi prelins pe obraz direct în pavilionul urechii. Edgar îşi aminti de acest lucru din perioada când, copil fiind, se simţea foarte singur, după ce toţi ceilalţi plecau la casele lor. Îşi făcuse şi o mică strofa, pe care o repeta privind cerul nopţii printre miile de frunze ce i se legănau deasupra capului.

Nu-i nimeni aici, doar eu şi copacii,
În voie mă legăn, atât cât doresc.

Nimeni nu-i aproape şi nu mă zăreşte.
N-am de ce plânge, ori de-a mă teme.

Obişnuia să apuce de deasupra capului câte o crenguţă şi o legăna uşor într-o parte şi alta, rostind versurile până când vântul îi usca ochii şi îl cufunda în braţele somnului, obligându-l să se întindă şi să uite tot ce-l neliniştise.

Întins pe spate, în timp ce mâna îi zvâcnea chinuitor şi mintea îi era plină de gânduri sumbre, băieţelul începu să-şi repete în şoaptă strofa, întorcându-şi încet capul spre lumina ce pătrundea în cameră.

Edgar nu se afla sub pământ, aşa cum bănuise iniţial, ci era într-o peşteră spaţioasă, iar lumina ce se strecura înăuntru şi devenea tot mai intensă, era doar efectul dimineţii ce se aşternea pe tot cuprinsul Deşertului. Caverna era o cavitate naturală, cu tavan înalt, ce se prelungea într-un tunel lung şi, după cum îşi imaginase Edgar, avea forma unei smochine coapte, tăiată în lungime şi aşezată pe orizontală. Edgar se afla în porţiunea cea mai spaţioasă a grotei.

Privind spre cercul de lumină dinspre capătul îngust al camerei şi întrebându-se cum ar putea să scape, Edgar zări la intrare o siluetă întunecată ce se apropia încet de el.

În timp ce inima îi bătea nebuneşte şi simţea în urechi un clipocit deranjant, Edgar îşi ţintui încă o dată privirea în tavan, răstimp în care străinul se apropie şi se opri la picioarele patului.

— Nu eşti obişnuit cu frigul, se auzi vocea bărbatului, care îl înveli pe Edgar cu încă o pătură.

Edgar riscă şi îşi miji ochii aşa cum fac copiii atunci când vor să dea impresia că dorm. Îi fu însă suficient ca să vadă prin desişul genelor şi pâcla apoasă a ochilor.

Bărbatul stătea deasupra lui Edgar. Băiatul nu-i putea distinge trăsăturile chipului, dar se simţea neobişnuit de confortabil în prezenţa străinului. Simţea adeseori apropierea pericolului şi, chiar dacă acum tremura vizibil, se simţea totuşi liniştit.

Edgar clipi de două-trei ori şi privi direct în ochii bărbatului aplecat deasupra lui.

— Aşadar, te-ai hotărât să te trezeşti, eh? îi zise străinul. Chiar începusem să mă întreb dacă nu cumva căderea ţi-a venit de hac în cele din urmă.

— Tu cine eşti? şopti Edgar.

— Vincent. Ne-am întâlnit seara trecută, deşi înţeleg foarte bine de ce nu-ţi mai aminteşti. Erai într-o situaţie, hai să-i spunem, destul de neplăcută.

Edgar îşi aminti de momentul prăbuşirii şi îl recunoscu imediat pe bărbatul care venise în apropierea lui când se trezise.

— Unde mă aflu?

Vincent îşi lungi capul şi privi interiorul camerei stâncoase, după care se uită la băieţel ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară scuze.

— Aici locuiesc eu. Este singurul loc unde Curăţătorii nu pot să intre. Îngrozitoare creaturi.

Curăţătorii. Edgar îşi aminti de lighioanele înfiorătoare pe care le văzuse în întuneric. Crezuse că sunt doar născociri ale coşmarurilor sale.

— Ce sunt fiarele alea?

— Văd că ai multe întrebări! Am şi eu una şi cred că a venit acum şi rândul meu.

Vincent îşi avea îndoielile sale în ceea ce privea apariţia unui străin în Deşert.

— Tu de ce-ai venit aici? întrebă Vincent încruntându-şi sprâncenele. Şi *cum* ai reuşit să cobori?

Edgar dădu să-i răspundă şi, exact în acel moment, atenţia le fu atrasă de un zgomot pe care cineva – sau ceva – îl făcea în afara peşterii. Câteva umbre unduiră pe zidul din apropierea luminii de la intrarea în grotă şi Edgar simţi dintr-odată cum îl cuprinde neliniştea.

— Ziceaţi că fiarele alea nu pot să intre aici!

Edgar încercă să se ridice în capul oaselor şi tresări îndurerat imediat ce se sprijini în braţul rănit. Dar, spre uşurarea băieţelului, silueta ce se apropia se dovedi a fi a unei fiinţe umane.

— Ah, Vincent! Pe unde ai umblat toată noaptea? îi strigă străinul. Mi-am făcut griji pentru tine. Sper totuşi să ne fi adus ceva de mâncare. Umblu pe afară dinainte de ivirea zorilor şi acum sunt convins că…

Bărbatul se opri îndată ce se apropiase suficient de mult, cât să-l vadă pe Edgar întins pe pat. În răstimpul unei pauze îndelungate, străinul nu făcu decât să-l privească uimit pe băieţel. Era un om în vârstă, o persoană bătrână, cum Edgar nu mai văzuse niciodată până atunci şi, în timp ce acesta privea fix în ochii puştiului, Vincent întrerupse tăcerea, lămurindu-l scurt:

— În timp ce vânam, l-am văzut coborând peretele stâncii.

Bătrânul avea nasul mare şi rotund, cu urechi proeminente, ce-i atârnau clăpăuge de capul acoperit cu păr cărunt. Când Vincent i-a răspuns, bătrânul l-a privit uimit, parcă nevenindu-i să creadă, întorcându-şi capul atât de repede, încât urechile i-au fâlfâit de câteva ori într-o parte şi alta. S-a uitat apoi la Edgar cu doi ochi căprui şi senini, ce păreau mult prea tineri pentru chipul pe care îl întregeau.

— Cum te cheamă? întrebă el, vădit interesat atât de persoana din faţa lui, cât şi de modul în care ajunsese aceasta în Deşert.

— Edgar.

Linişte a fost deodată întreruptă de răsuflarea profundă a bătrânului, care şi-a întins mâna şi l-a apucat pe Vincent de braţ.

— Lasă-ne singuri, îi spuse el. Vincent plecă fără să obiecteze şi, odată ajuns la ieşirea din peşteră, bătrânul îi strigă: şi adu-ne două farfurii cu Negru şi Verde.

*

După ce Vincent a ieşit, bătrânul a traversat încăperea şi a revenit în apropierea patului cu un scaun pe care să şadă. Era vizibil mişcat de puştiul plăpând din faţa lui: de ochiul umflat al acestuia, de degetul care îi lipsea, de

corpul atât de subţirel al puştiului, încât se simţea chiar jenat de sine însuşi şi de faptul că era un om cu o greutate normală.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred cum de-ai putut ajunge până aici, îi spuse el plin de compasiune. Era genul de om energic şi vioi, căruia îi plăcea să-şi consume energia îndeosebi prin intermediul graiului. Şi, astfel, următoarele cuvinte surprinzătoare, le-a exprimat exact aşa cum îi stătea în obicei – rostindu-le iute şi stângaci, copleşit de emoţii:

— Edgar, sunt eu. Nu-ţi mai aduci aminte? Eu te-am adus aici cu mulţi ani în urmă. Sunt eu „Luther... dr. Luther Kincaid.

Cei doi s-au privit tăcuţi şi contrariaţi, dar fiecare din motive complet diferite. Edgar nu putea să creadă că era posibil aşa ceva. Oare acesta să fi fost bărbatul a cărui amintire o păstrase vie în mintea lui? Ce căuta în Deşert? De ce îi stârnise apariţia acestuia un amestec atât de ciudat de sentimente? Supărare: *Cum de-a fost atât de aproape şi m-a lăsat singur vreme atât de îndelungată? Cum de-a putut să mă îndrume pe căi atât de primejdioase?* Nesiguranţă: *Nu numai că nu ţine la mine, dar se pare că a dorit cu orice preţ să mă omoare!* Bucurie: *în sfârşit, l-am găsit. Se vede însă că ţine la mine şi trebuie să aibă grijă de mine.*

Şi, în ceea ce-l privea pe eminentul şi dificilul dr. Kincaid, acesta era copleşit de un cu totul alt val de sentimente şi întrebări. Surprindere: *Cum de-a fost capabil să coboare până aici? Este ceva imposibil şi, totuşi, iată-l în faţa mea, în carne şi oase.* Bucurie: *E viu şi nevătămat – doar puţin rănit şi foarte slăbit, dar e totuşi în viaţă.* Vinovăţie: O *să mă urască de moarte, pentru ce i-am făcut. Chiar m-aş mira să nu mă urască. Cum aş putea să-i explic?*

— Vino cu mine, Edgar, îi spuse dr. Kincaid. Hai să mergem pe afară, unde e cald şi plăcut şi unde poţi să mănânci ceva. Avem la dispoziţie toată ziua să discutăm.

Dr. Kincaid îl ajută pe Edgar să se ridice şi băieţelul se zbătu să iasă cât mai repede de sub pături.

— Te rog, vrei să-ţi pui asta?

Luther îi confecţionase iute un bandaj pentru braţ şi întâmpinară ceva dificultăţi în a-i imobiliza băieţelului braţul, deoarece nu-i dispăruse încă durerea din umăr. Cu toate că umărul nu-l mai deranja suspendat în bandaj, alinarea de care avea parte nu făcea decât să-i reamintească faptul că palma îl durea şi mai pătrunzător. Dr. Kincaid încercă să-i îndrepte băieţelului atenţia spre lucruri mai pozitive.

— Te-ai făcut băiat mare! îi spuse Luther, văzând că Edgar era aproape cât el de înalt şi dându-şi seama pentru a mia oară că, de fapt, el era un bătrân foarte scund.

— Tu eşti cu adevărat? întrebă Edgar cu lacrimi în ochi, încercând să-l înţeleagă pe bărbatul care tocmai reapăruse în viaţa lui.

Dr. Kincaid îl linişti pe Edgar şi îl luă de umăr, lăsându-se îndată copleşit de emoţii. Adevărul fie spus, era un bătrân sentimental, aşa că l-a îmbrăţişat pe Edgar cu aceeaşi dragoste cu care un bunic îşi îmbrăţişează nepotul pe care nu l-a mai văzut de ani de zile.

Revederea neobişnuită şi tulburătoare dintre cele două suflete avea să se prelungească pe tot parcursul dimineţii, aşa încât să înţeleagă amândoi de ce şi pentru ce s-au întâmplat toate acestea.

CAPITOLUL 23
O FARFURIE CU NEGRU ŞI VERDE

— Hai, Edgar… nici nu-ţi poţi închipui ce mâncare bună avem aici. Şi avem apă din belşug! Pentru că aici nu foloseşte nimeni apă, în afară de mine şi de Vincent. Eh, ce zici?

Se înţelege de la sine că Edgar era *foarte* impresionat. Odată ce-au ieşit afară, dr. Kincaid n-a mai pierdut vremea şi l-a invitat pe băieţel să se aşeze la masă. Edgar nu mai văzuse niciodată mese şi scaune din lemn negru, fapt pe care dr. Kincaid l-a remarcat imediat şi a căutat să-i astâmpere puştiului curiozitatea:

— Sunt multe lucruri cu care nu eşti obişnuit, îi zise el, neştiind când şi cum să-i explice toate noutăţile şi ciudăţeniile celei mai de jos lumi din Atherton. Avem în deşert câteva lucruri neobişnuite, pe care ţi le voi explica la momentul potrivit, întrucât nu cred că acesta ar fi modul cel mai potrivit pentru a începe o astfel de conversaţie.

Dr. Kincaid îi urmări privirea băieţelului, care îşi ridicase ochii spre vârful peretelui stâncos, ce se înălţa mult în aer.

— Întotdeauna iau micul dejun afară, aşa încât să privesc lumea de sus şi să mă întreb ce se întâmplă oare acolo.

Masa şi scaunele erau aşezate pe o porţiune dreaptă de pământ, împrejmuită de stânci uriaşe – fiecare cam de mărimea casei domnului Ratikan – ce-l străjuiau pe Edgar asemeni unor ouă diforme, ale căror vârfuri se înălţau spre cer în toate direcţiile. Bolovanii uşor distanţaţi arătau ca un gard strâmb, ridicat la întâmplare de câţiva giganţi. Aglomerarea stâncoasă era străbătută de-o cărare ce cobora dincolo de marginea acesteia – întrucât căminul doctorului Kincaid se afla mult deasupra nivelului solului. În spatele stâncilor, intrarea în peşteră era întunecată – de parcă s-ar fi cufundat într-un somn profund şi dorea să nu

fie deranjată.

În mijlocul mesei se afla un vas plin cu apă, iar Edgar şi dr. Kincaid s-au aşezat în faţa câte unei mari căni din lemn. Edgar însă nu era foarte sigur dacă organismul său putea asimila o cantitate atât de mare de apă, aşa că începu să soarbă încet din cană, savurând


CASA LUI KINCAID
MASA ȘI SCAUNE
DULAP
SOFĂ
MASĂ
PAT
INTRAREA ÎN PEȘTERĂ
PROEMINENȚĂ
SCĂRI ȘI
DR. HARDING

răcoarea, limpezimea şi abundenţa apei – care îi trezi instantaneu toate simţurile. Sorbi şi înghiţi lacom câteva guri de apă, permiţându-şi chiar şi luxul de a-şi introduce degetul în cană şi de a forma mici vârtejuri ce clipoceau cristalin. Amuzându-se o perioadă în acest fel, Edgar – trezit parcă dintr-un vis acvatic – observă cu surprindere cana goală şi îşi îndreptă imediat atenţia spre dr. Kincaid.

În mintea băieţelului zburdau în voie zeci de gânduri şi îi era dificil să aleagă unul dintre acestea. Dr. Kincaid părea să aibă şi el o problemă similară, aşa că şi-a întins braţul, i-a luat cana şi a umplut-o, cufundând-o în vasul cu apă, după care a aşezat-o înapoi în faţa lui Edgar.

— Cred că ar trebui să vă spun cum am ajuns aici şi motivul pentru care am venit, începu Edgar şovăielnic. Totul a început datorită unei amintiri pe care o aveam în legătură cu un obiect ascuns undeva în stâncă, un lucru pe care am încercat să-l găsesc de multă vreme.

— Da, e vorba de carneţelul pe care ţi l-am lăsat! l-a întrerupt dr. Kincaid. Ţi-ai amintit de micuţa noastră conversaţie şi ai găsit caietul imediat ce acesta a ajuns la tine, aşa cum am şi sperat.

Simţindu-se în acel moment foarte mândru de el însuşi, dr. Kincaid îşi dădu brusc seama de implicaţii:

— Ceea ce înseamnă că Muntele a coborât cu adevărat, nu-i aşa?

Edgar îi confirmă:

— Da, însă am găsit cartea înainte, pentru că urcam şi o căutam zilnic în crăpăturile peretelui stâncos.

Informaţia băieţelului a venit ca un trăsnet pentru dr. Luther Kincaid. Nu-şi imaginase că băiatul îşi va risca viaţa şi va porni cu adevărat în căutarea cărţii pe care i-o ascunsese.

— Aşadar, te-ai căţărat pe Munte, ai găsit cartea şi apoi ai coborât până aici?

— Nu, mai întâi a trebuit să mă duc până în ţinutul Muntelui, ca să caut pe cineva care să mi-o citească. De-abia după aceea am venit aici, pentru a găsi a doua carte a lucrurilor secrete.

Dr. Kincaid era devastat. Îl trimisese pe sărmanul copil pe un drum foarte primejdios.

— Credeam că vei aştepta până va coborî Atherton-ul şi nu m-am gândit o clipă că vei pleca tu în căutarea cărţii! Trebuia să o găseşti ascunsă în scorbura cu simbol numai după coborârea Muntelui, nicidecum înainte. Ascunderea cărţii a fost o nesăbuinţă din partea mea. Se pare că am făcut o mare greşeală să-ţi las această…

Glasul i se pierdu încet şi dr. Kincaid începu să-şi frece lobul urechii între arătător şi degetul mare.

— Edgar, să ştii că te-am adus în Atherton pentru că ţin la tine şi pentru că era locul unde puteai trăi în deplină siguranţă, în toată această perioadă în care am stat despărţiţi, n-am încetat o clipă să mă gândesc la tine şi am fost sigur că, într-o bună zi, ne vom reîntâlni. Însă nu mi-am închipuit că această zi avea să vină atât de curând.

— Cum rămâne cu a doua carte a secretelor? E la dumneavoastră? întrebă Edgar.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu n-am scris nimic despre aşa ceva.

Edgar luă din buzunarul din faţă ultima pagină a cărţii. Foaia, zdrenţuită şi mototolită, era totuşi lizibilă.

— Dar scrie chiar aici! insistă Edgar. Tocmai de aceea am venit – să găsesc şi cealaltă carte a secretelor. Poate că nu vă mai amintiţi…

Dr. Kincaid luă pagina din mâna lui Edgar, o netezi pe genunchi şi, după ce o citi cu atenţie, i-o înmână băieţelului înapoi.

— Acum v-aţi convins! continuă Edgar. De-aia sunt aici… să găsesc cartea.

Dr. Kincaid ştia că l-ar putea răni pe băieţel prin ceea ce avea să-i spună, aşa că ezită:

— Edgar, cine ţi-a citit pagina?

— De ce mă întrebaţi?

Edgar nu-şi închipuise o clipă că bărbatul de la han l-ar fi putut minţi.

— Îmi pare rău, îi răspunse dr. Kincaid. Eu nu te-aş fi îndrumat pentru nimic în lume să cobori aici, în căutarea

unei cărţi. Este ceva extrem de primejdios. Nici acum nu-mi vine să cred că ai reuşit. Ar trebui să fii mândru de această realizare! Ai reuşit ceva ce nu cred că va mai izbuti cineva vreodată – nici măcar dr. Harding! Ai coborât până aici. Ai reuşit să mă găseşti!

Dr. Kincaid îi zâmbi şi îşi vântură braţul prin aer.

— În orice caz, să ştii că am o mulţime de secrete şi ţi le voi dezvălui pe toate. De-acum, fiind împreună, avem la dispoziţie tot timpul din lume.

Edgar încremenise. Se autoexilase în Deşert, îşi pierduse un deget pe parcursul coborârii şi nu va mai vedea niciodată dumbrava şi nici pe Isabel, Samuel, Briney sau Maude – şi, cu aceste gânduri, l-au podidit din nou lacrimile.

— Ce scrie pe foaie?

Dr. Kincaid se gândise între timp ce să-i spună băieţelului şi găsise răspunsul cel mai potrivit.

— Edgar, îţi promit, o să afli tot ce scrie în pagină. Dar, te rog, ai încredere în mine – e mai bine să mai aştepţi puţin. Consider că e mai nimerit să-ţi *arăt* ce scrie acolo şi, deocamdată, nu pot face acest lucru.

Edgar îşi şterse ochii înlăcrimaţi. Faptul că nu îşi înăbuşise plânsul îl făcea să se simtă mai bine şi, deodată, îi trecu prin minte gândul că lucrurile ar fi putut ieşi mult mai rău. Ar fi putut foarte bine să-şi piardă braţul în întregime, ori să nimerească direct între fălcile fiarelor care mişunau pe pământul Deşertului. În plus, se afla de-acum în compania persoanei care scrisese cartea numai pentru el. Călătoria pe care o începuse cu atât de multă vreme în urmă, ajunsese, în multe privinţe, la final.

Scărpinându-şi cu bandajul vârful nasului, Edgar inspiră profund şi îi adresă întrebarea pe care până atunci se temuse să i-o adreseze:

— Dr. Kincaid, dumneavoastră sunteţi tatăl meu?

Dr. Kincaid ştia că era inevitabilă această întrebare şi, la auzul ei, simţi totuşi că nu-i era deloc uşor să răspundă.

— Din păcate, nu, Edgar, îi zise el. Dar m-am străduit să mă port ca un părinte. Ştiu că te-am pus într-un mare

pericol, însă, crede-mă, n-am intenţionat nicio clipă acest lucru. N-am urmărit decât să te protejez, întrucât ştiam că vei fi mult mai în siguranţă în dumbravă, în grija domnului Ratikan, decât dacă ai fi locuit în Deşert, în preajma acelor fiare care pândesc la tot pasul. Speram să rezolv până acum problema Curăţătorilor, dar am dat greş în eforturile mele de a-i controla. Îmi pare rău, Edgar.

Edgar simţi regretele sincere ale bătrânului. Era adevărat că informaţiile din cartea misterioasă a acestuia îl trimiseseră pe Edgar într-o călătorie foarte riscantă, însă băieţelul, spre marea lui surpriză, începea să se simtă din ce în ce mai bine în preajma doctorului Kincaid şi devenea tot mai mulţumit de această nouă turnură a sorţii.

— Nimeni nu se poate căţăra mai bine ca mine, se lăudă Edgar. Eu sunt cel mai bun.

Remarca părea să-l fi reînsufleţit pe dr. Kincaid, care îl îndemnă pe Edgar să continue.

— Dacă nu mi-aţi fi lăsat cartea, mi-aş fi petrecut întreaga viaţă în dumbravă, unde m-ar fi chinuit zilnic domnul Ratikan. Îmi place la nebunie să mă caţăr. Chiar în clipa asta m-aş duce la peretele stâncii şi aş începe să-l escaladez, dacă n-ar fi creaturile alea şi chestia asta, spuse băieţelul, aruncându-i mâinii sale o privire nostalgică. Mi-aţi dăruit un lucru destul de ciudat, care n-a dus la rezultatele la care probabil vă aşteptaţi, însă acesta mi-a oferit totuşi o aventură la care alţii nu pot decât să viseze.

Dr. Kincaid zâmbi uşurat, ca şi cum tocmai ar fi scăpat de-o povară copleşitoare. Edgar i-a spus apoi tot ce s-a întâmplat în lumea de deasupra şi bătrânul l-a ascultat foarte atent. Băieţelul i-a povestit despre Lordul Phineus, despre sacul plin cu otravă, despre dumbravă, despre Satul Iepurilor, şi aşa mai departe, oprindu-şi şirul amintirilor cu puţin înainte de aflarea veştii că există o a doua carte a secretelor – moment în care Vincent apăru pe potecă, ducând în mâini o tavă.

— Ahhh… uite că ne-a sosit şi micul dejun, observă dr. Kincaid. Cred că o să-ţi placă foarte mult ce avem aici.

— Deja v-aţi şi împrietenit? întrebă Vincent, punând pe

masă două farfurii acoperite cu pânză şi întorcându-se apoi imediat spre dr. Kincaid:

— Văd că deocamdată nu i-ai spus.

— Ce să-mi spună? întrebă Edgar.

Dr. Kincaid îl fulgeră din priviri pe Vincent, dar îi vorbi aşa cum o fac doi vechi prieteni, atunci când împărtăşesc amândoi un secret.

— Tu n-ar trebui să pleci la vânătoare? Este deja destul de târziu.

Vincent îi zâmbi cu subînţeles doctorului Kincaid şi porni spre peşteră, de unde ieşi câteva clipe mai târziu, având la spate două suliţe.

— O să mă întorc înainte de lăsarea întunericului, pentru că azi nu mai vânez nimic. Am vânat aseară destul.

Imediat după plecarea lui Vincent, dr. Kincaid îşi frecă palmele nerăbdător şi dezveli teatral ambele farfurii.

În farfuria din faţa lui Edgar se aflau două produse: unul negru şi cărnos, ce nu aducea câtuşi de puţin cu carnea de iepure sau de oaie; celălalt arăta ca o bucată mare de budincă verde şi semăna foarte bine cu ceea ce văzuse Edgar că eliminau pe nas bolnavii din dumbravă, atunci când smochinii de trei ani nu erau tăiaţi la timp.

Dr. Kincaid luă cu mâna carnea din farfurie, îi cufundă unul din capete în budinca verde, o ridică spre băieţel, ca şi cum ar fi înălţat un pahar şi s-ar fi pregătit să ţină o urare, şi muşcă o îmbucătură atât de mare, încât Edgar se miră cum reuşise totuşi bătrânul să nu se înece cu ea. În răstimpul în care dr. Kincaid îşi terminase aproape toată mâncarea, Edgar nu schiţase o mişcare.

— Hai, Edgar, mănâncă. Sunt convins că o să-ţi placă, îl îndemnă el cu gura plină, mestecând cu poftă acel terci cleios, imbold prin care nu reuşi decât să-i sporească puştiului dezgustul pentru mâncarea pe care o avea în faţă.

Edgar nu se mai simţise de multă vreme atât de înfometat – ceea ce nu era deloc un lucru de neglijat, având în vedere că suferise mai toată viaţa de foame. Şovăielnic, Edgar ridică bucata de carne şi dădu să muşte,

dar dr. Kincaid se încruntă şi îl dezaprobă verbal, arătându-i puştiului că trebuie mai întâi s-o combine cu budinca verde.

— Dintr-un singur motiv i-am dat mâncării denumirea de Negru şi Verde, îi zise el. Acestea două se combină perfect şi ar fi păcat să le mănânci separat.

Edgar a fost cât pe ce să-l întrebe ce erau bucatele acelea negre şi verzi, dar ceva îi spunea că era mai bine să nu afle. Urmând exemplul doctorului Kincaid, Edgar înmuie carnea în budincă şi descoperi în scurt timp că era o combinaţie foarte gustoasă – sărată şi dulce în acelaşi timp, mult mai săţioasă decât tot ce mâncase până atunci.

În timp ce puştiul îşi savura bucatele negre şi verzi din farfurie, dr. Kincaid ştia că nu-i mai rămânea decât să înceapă să-i povestească lui Edgar despre lumea în care trăia. A fost dificil la început, întrucât dr. Kincaid s-a folosit de noţiuni şi termeni pe care Edgar nu-i putea înţelege: microştiinţă, biomecanică, ADN, metalurgie şi maşini. Întrucât dr. Kincaid părea să-i vorbească într-o limbă complet necunoscută, Edgar se întinse plictisit pe spătarul scaunului.

— E foarte gustoasă carnea asta, din ce e? schimbă Edgar subiectul, înghiţind ultimul dumicat, fără a fi înţeles o iotă din i lămuririle doctorului Kincaid.

— Din Curăţători – din fiarele alea care erau cât pe ce să-ţi vină de hac noaptea trecută.

Edgar râse cu poftă şi-l înveseli atât de mult pe dr. Kincaid, încât acesta continuă pe acelaşi subiect:

— Adevărul e că sunt creaturi extraordinare – invenţia aceleiaşi minţi care a creat şi Atherton-ul.

— Dumneavoastră aţi creat Atherton-ul? întrebă Edgar, forţându-i lui Luther un zâmbet trist.

— Nicidecum. Această lume e mult prea complicată şi de neînţeles, chiar şi pentru mine.

Dr. Kincaid era cât pe ce să înceapă să-i explice originea Atherton-ului în termeni ştiinţifici, dar reuşi să se oprească. *Trebuie să vorbesc cât mai simplu, aşa încât să mă înţeleagă şi să nu-l sperii.*

— Edgar, hai să-ţi explic în felul următor. Tu nu te-ai născut în Atherton, ci într-un cu totul alt loc. Nu are importanţă unde se află acest loc, întrucât nu te mai poţi întoarce acolo – şi, te asigur, nici nu ţi-ai dori să te întorci.

Cu toate că nu sunt tatăl tău, sunt totuşi protectorul tău şi nu aş fi fost de acord să vii în Atherton, dacă nu ţi se permitea să locuieşti împreună cu mine.

— Nu înţeleg, spuse Edgar, simţind că va mai repeta acest răspuns în răstimpul în care îl va asculta pe dr. Kincaid.

— De acolo de unde vii tu, copacii au dispărut aproape în întregime. Îţi poţi închipui un loc atât de diferit de dumbrava în care ai trăit până acum? Aerul e foarte murdar şi sufocant. Sunt oameni care încă trăiesc acolo – chiar foarte mulţi –, dar nu mai e aceeaşi lume frumoasă de odinioară. Dacă vrei să ştii, locul respectiv poartă numele de Planeta Întunecată şi se află mult mai aproape decât îţi imaginezi.

— Cum am ajuns aici? Cum de-am ajuns cu toţii aici? Şi de ce nu-mi amintesc nimic de viaţa pe care am trăit-o înainte de Atherton?

Dr. Kincaid i-a răspuns folosind termeni pe care Edgar nu a putut să-i priceapă. I-a vorbit despre computere, despre mecanisme automate şi despre ceva numit al treilea val – până când Edgar a clătinat nedumerit din cap. Referirile la ştiinţă, la televiziuni, la zgârie-nori, la poluarea produsă de automobile n-au făcut decât să-i provoace puştiului o stare de confuzie. Din câte se părea, sărmanul dr. Kincaid nu putea găsi un mod de exprimare cât mai simplu.

— Încercaţi din nou, îi sugeră Edgar. Gândiţi-vă că sunteţi un băieţel, ca şi mine. Poate o să vă fie mai uşor aşa.

Înainte de a continua, dr. Kincaid se gândi o clipă la această recomandare.

— A existat o vreme când, împreună cu un grup de savanţi – persoane foarte învăţate, care caută să rezolve fel şi fel de probleme –, ne-a venit ideea construirii unei lumi

noi, în care oamenii să poată avea o viaţă complet diferită de cea cu care se obişnuiseră pe Planeta Întunecată. După o muncă îndelungată, în cele din urmă am descoperit că nu făceam decât să ne învârtim în cerc, fără să ajungem la vreun rezultat. Dar am reuşit să găsim pe cineva care ne putea ajuta.

Bătrânul sorbi o înghiţitură de apă şi cufundă apoi cana în vasul de pe masă.

— Era vorba de un băieţaş, un copil foarte isteţ, orfan ca şi tine, Edgar. Numele său era Max.

Edgar îşi dădu seama că destăinuirea făcea probabil parte din povestirea pe care Samuel i-o citise în cartea lucrurilor secrete.

Gândul la acel băieţel părea să-i însenineze chipul doctorului Kincaid, însă Edgar se simţea uşor îndurerat – deoarece pricepuse îndată că era orfan în două lumi, nu doar într-una.

— La început îi spuneam cu toţii Max, continuă dr. Kincaid. Dar foarte curând aveam să-i spunem numai dr. Harding.

— În glumă? Pentru a-l ajuta să nu se simtă stingher în mijlocul vostru?

— Nu, ce-am vrut să spun este că era mult mai iscusit decât noi în a repara şi a crea tot felul de lucruri.

Dr. Kincaid devenea tot mai priceput în folosirea unor cuvinte pe care Edgar putea să le înţeleagă.

— Ce anume îl făcea pe Max să fie atât de deosebit? întrebă Edgar.

— Drept să-ţi spun, când băiatul a împlinit vârsta de douăzeci de ani, niciunul din noi n-a mai reuşit să priceapă în totalitate la ce lucra Max.

Dorind să-l ajute pe Edgar să înţeleagă mai bine acest lucru, doctorului Kincaid îi veni o idee prin care îl putea lămuri foarte uşor.

— Pe Planeta Întunecată există un lucru ce poartă numele de avion. Edgar, ştii ce este un avion?

În speranţa că ar putea şti, Edgar se gândi o clipă, dar îşi dădu imediat seama că n-are habar şi dădu din cap în

semn că nu.

— Avioanele, creaţii ale oamenilor, sunt aparate cu care poţi zbura prin aer. Aceste maşinării sunt foarte complicate, iar multe dintre ele sunt de câteva ori mai mari decât stâncile din jurul nostru. La construirea unui astfel de aparat lucrează sute de oameni şi fiecare dintre ei se ocupă de realizarea unei mici porţiuni din avion – pentru că nu poate nimeni să-l construiască de unul singur. Fiecare muncitor ştie foarte bine ce are de făcut în propriul domeniu de activitate, dar niciunul nu ştie să construiască avionul în întregime. Ar fi mult prea multe informaţii pentru o singură persoană.

Nu era foarte sigur că băieţelul îl înţelegea în totalitate, dar, bănuind că se descurca destul de bine, dr. Kincaid continuă:

— Edgar, imaginează-ţi acum ceva mult mai complicat decât un avion, un lucru atât de complex încât, pentru crearea acestuia, ar fi nevoie de mii de oameni inteligenţi care să lucreze împreună şi să creeze un lucru extraordinar. În plus, încearcă să-ţi închipui că această minune este creaţia unei singure persoane, un om care a proiectat-o în cele mai mici amănunte, înainte să împlinească vârsta de treizeci de ani. Dacă îţi poţi imagina toate astea, atunci vei înţelege de ce am început să-i spunem lui Max, dr. Harding.

— Înseamnă că dr. Harding a creat Atherton-ul, nu-i aşa?

— Într-un cuvânt: da. Însă au apărut… câteva complicaţii.

— Ce complicaţii?

Dr. Kincaid se gândi o clipă, înainte să răspundă.

— Hai să spunem că dr. Harding nu era întru totul normal şi avea oarece… probleme.

— Ce probleme?

Nu mai avea rost să se ascundă, pentru că, mai devreme sau mai târziu, puştiul tot ar fi aflat adevărul.

— Edgar, dr. Harding era ceea ce am putea numi un „savant nebun”. Ne-a ascuns foarte multe lucruri – pe

unele, de-acum le cunoaştem, pe altele, nu. Mi-e teamă că, de aici înainte, povestea devine oarecum tristă. Vrei să continui?

Edgar nici că şi-ar fi putut dori altceva – poate doar cu excepţia unei noi porţii de Negru şi Verde – şi, astfel, dr. Kincaid a început să-i dezvăluie misterul ce-l învăluia pe dr. Maximus Harding.

CAPITOLUL 24
MUNTELE NU MAI EXISTĂ

— Isabel.
— Da.
— Eşti pregătită?
— Da, tată, sunt gata.

Pipăindu-şi săculeţul cu smochine atârnat la şold, fetiţa aruncă o privire luminii ce se strecura pe sub uşa cămăruţei.

— Rămâne aşa cum am vorbit, da?

Isabel încuviinţă:

— O singură lovitură, după care fug şi mă sui imediat în pom. Charles îşi încurajă fetiţa apropiind-o de el şi gândindu-se în sinea lui că poate nu era deloc bine să o lase să iasă din casă.

Când au ieşit, cei doi au găsit satul complet pustiu, cufundat într-o linişte sinistră, ce-i tăia Isabelei respiraţia.

Copiii fuseseră trimişi să se ascundă printre crengile copacilor din dumbravă şi nu se mai auzea sunetul familiar şi cristalin al glasurilor acestora. Isabel se întrebă dacă ducea cu adevărat dorul acelor sunete, dar îşi dădu imediat seama că nu era vorba de asta. Era o tăcere mai mult înnebunitoare decât liniştitoare – era sunetul tăcut al unei lumi ce urma să cadă pradă uscăciunii.

Nu existase zi în care Isabel să nu audă freamătul cascadei, dar acum sunetul încetase. Lordul Phineus oprise complet cursul apei şi, astfel, în Podiş sunetul însufleţitor al apei ce se prăvălea pe stâncă avea în curând să fie un lucru de domeniul trecutului. Vor vorbi o vreme despre aceasta ca despre un vis şi vor încerca s-o păstreze vie în amintirea lor, dar sunetul urma să fie dat uitării cât de curând.

Isabel îşi ridică ochii spre Munte şi zări de-a lungul marginii un zid de călăreţi, suficient de aproape cât să le poată vedea expresia chipurilor şi să audă sunetele ciudate

scoase de animale.

— Ăia nu sunt oameni, bombăni fetiţa răguşită. Sunt bestii uriaşe, cu patru picioare şi două braţe!

Charles nu se gândise s-o avertizeze pe Isabel în privinţa acestor creaturi ciudate, pe care le văzuse şi el pentru prima oară, puţin mai devreme în aceeaşi zi, imagine care îi provocase un adevărat şoc.

— I-am urmărit azi, în timp ce se apropiau, îi spuse părintele. Nu e vorba de un singur animal. Fiarele alea sunt călărite de oameni – la fel ca atunci când erai mică şi te urcam pe o oaie şi te plimbam de colo, colo. Îţi mai aduci aminte?

Isabel nu-şi amintea, dar, surprinsă de faptul că bărbaţii aceia erau capabili să strunească animale atât de mari, fetiţa începea să aibă îndoieli în privinţa ideii de a-i ataca.

— Tată, nu facem o greşeală? întrebă Isabel. Poate ar fi mai bine să-i ascultăm şi să facem tot ce spun. Dacă ne supunem lor, Podişul poate nu se va schimba prea mult… Vom putea apoi să reconstruim casele şi ai putea să conduci tu dumbrava.

Charles îngenunche lângă Isabel.

— Mi-e teamă că e prea târziu, răspunse părintele cu tristeţe în glas, privind dumbrava din spatele lor. O să-mi fie tare dor de viaţa simplă pe care o duceam în dumbravă, de zilele în care curăţăm şi îngrijeam copăceii, continuă el, privind-o pe Isabel cu flăcări în ochi. Dar, pentru nimic în lume nu mai vreau să te văd suferind de foame şi de sete din cauza acelor oameni.

Stomacul fetiţei chiorăi, dorind parcă să întărească vorbele tatălui ei. Isabel însă nu-şi putea spune dacă era datorită foamei sau neliniştii.

— Eşti prea mică pentru a-ţi fi pătată curăţenia sufletească, continuă tatăl. Şi este nedrept să ne otrăvească pe toţi – inclusiv pe copii. Adevărul e că, în ţinutul Muntelui, trăiesc oameni foarte cruzi, care nu doresc decât să ne supună cu forţa.

În timp ce în minte îi răsuna înfiorător acest gând, Isabel privi spre călăreţi, aşteptându-se să vadă răutate şi

cruzime pe chipurile acestora – caracteristici pe care însă nu le observă. Pentru un scurt moment, fetiţa se întrebă dacă nu cumva şi ei erau la fel de uimiţi de coborârea Muntelui, aşa cum erau toţi locuitorii din Podiş. Încrezătoare în vorbele tatălui ei, fetiţa aruncă priviri de foc şi mânie asupra rândului de bărbaţi de pe creastă – şi, exact în clipa aceea, pământul se zgudui puternic.

Urmă un sunet înspăimântător, un vuiet ce semăna cu al unor şiruri imense de dinţi ce scrâşneau la unison, şi Muntele se prăbuşi spre Podiş, ca şi când ar fi dislocat de sub el ultimul obstacol care îl mai ţinea ridicat.

Caii se împrăştiară care încotro. Unul dintre aceştia, neatent la pericolul din preajma marginii, se apropie atât de mult de aceasta, încât căzu cu picioarele din spate peste muchia stâncii. Câteva clipe mai târziu, Muntele se opri clătinându-se la trei metri de nivelul Podişului, azvârlindu-l violent la pământ pe cal şi pe călăreţ – căzătură în urma căreia cei doi scăpară cu viaţă, rănindu-se uşor. Calul căzuse într-o parte şi fornăia jalnic, în vreme ce călăreţul se chinuia să-şi tragă piciorul de sub patruped.

Călăreţii de pe marginea crestei s-au întors iar la poziţiile lor şi Isabel i-a auzit strigând:

— Nu vă apropiaţi! înapoi!

Privind în spate, Isabel îi văzu pe bărbaţii şi pe femeile din dumbravă alergând grăbiţi la locurile lor, unde urmau să ajungă nu mai târziu de un minut – răstimp în care aveau să se petreacă multe lucruri.

— Isabel! Hai, nu mai pierde timpul! strigă tatăl fetiţei.

Isabel privi iute şirul de călăreţi şi observă în mijlocul lor un bărbat care ieşea în evidenţă. Bărbatul purta o mantie neagră ale cărei falduri atârnau pe trunchiul calului şi se legănau puţin deasupra ghetelor negre ale călăreţului. Vârful ascuţit al tunsorii bărbatului era aţintit în jos, direct spre Isabel, iar pe chipul acestuia era o privire triumfătoare, ca şi cum ar fi provocat-o pe fetiţă să îndrăznească să se răzvrătească împotriva sa. Bărbatul nu era altul decât Lordul Phineus – exact ţinta pe care o căuta Isabel.

Fetiţa avea deja în praştie o smochină acoperită cu pulbere şi începu s-o învârtă deasupra capului cu o viteză şi un şuierat înfiorător, ce părea să reducă întreaga lume la tăcere. Răspândindu-se în evantai în spatele fetiţei, localnicii din dumbravă s-au oprit şi au aşteptat. Odată ce călăreţii de pe Munte au observat-o pe această fetiţă îndrăzneaţă, strigătele le-au fost curmate de un amestec de sentimente, uimire, indignare şi curiozitate. Timpul părea să fi îngheţat, vibrând în aşteptare.

O *să-mi fie dor de el. Ştiu bine că o să-i duc lipsa,* gândi Isabel, în timp ce învârtea tot mai repede praştia deasupra capului.

Ridicându-se semeţ pe cal, Lordul Phineus părea amuzat de jocul copilei. Aruncând o privire în ţinutul din spatele său, îşi dorea ca Muntele să-şi fi terminat coborârea, aşa încât să poată călări printre localnici, rotindu-şi ameninţător sabia deasupra capului. Se şi închipuia îmboldindu-şi bidiviul într-un salt grandios peste marginea Muntelui, săritură în urma căreia calul ar putea scăpa fără să-şi rupă picioarele şi i-ar permite astfel să-i conducă pe cei patruzeci de călăreţi cu vitejia unui general de armată.

În schimb, a ales să le vorbească:

— Dacă mă auziţi, vă ordon să vă retrageţi imediat! Nici prin gând să nu vă treacă să intraţi în teritoriul Muntelui. Se va lăsa cu vărsare de sânge, dacă îndrăzniţi aşa ceva!

Încântat de autoritatea propriului glas, ce răsunase prin sat şi dumbravă, a fost totuşi şocat de faptul că oamenii nu erau deloc bolnavi, aşa cum se aştepta. Pe parcursul coborârii Muntelui, lordul era pe deplin convins că va fi victorios, cu toate că îi era deja clar faptul că dăduse greş în planul pe care şi-l făcuse.

Deodată: *poc!*

Isabel, obişnuită de mică să folosească praştia, urmări atentă smochina neagră, în zborul acesteia spre ţintă.

Lordul Phineus avusese nechibzuinţa de a nu da atenţie pericolului pe care îl reprezenta fetiţa şi observă smochina prea târziu, cu doar o clipă înainte ca aceasta să-l lovească.

Lordul reuşi să se întoarcă în ultimul moment, dar smochina, pe care Isabel o trimisese spre pieptul bărbatului, îl izbi pe acesta drept în muşchiul umărului.

Durerea, instantanee şi pătrunzătoare, l-a obligat pe Lordul Phineus să se aplece spre grumazul calului şi, un moment mai târziu, să se trezească în faţa unui norişor de praf portocaliu. Vânturându-şi braţele, îşi simţi gâtul contractându-i-se şi începu să tuşească aşa cum nu o mai făcuse niciodată.

Isabel fusese de acord să azvârle o singură smochină, dar numai pentru a le arăta celor din ţinutul Muntelui de ce sunt capabili localnicii din dumbravă şi pentru a-i avertiza să nu intre pe teritoriul lor. În tensiunea confruntării, fetiţa nu şi-a putut înfrâna intenţia de a mai lovi o dată, gândindu-se că, printr-o nouă lovitură, ar scăpa astfel de conducător şi dorinţa de luptă i-ar părăsi îndată pe restul călăreţilor. Când Lordul Phineus îşi ridică privirea, Isabel îşi învârtea deja praştia deasupra capului şi, deodată… se auzi un nou plesnet!

Lordul a tras în acel moment frâiele calului, obligându-şi armăsarul să se ridice pe picioarele din spate. Smochina nimeri în grumazul animalului, împrăştiind în aer câteva firişoare de praf. Lordului Phineus i se îndeplini dorinţa de a sări peste marginea crestei şi de a deveni un vârf de lance pentru luptătorii săi, pentru că, imediat ce calul reveni cu picioarele la sol, acesta ţâşni ca o săgeată şi cei doi zburară peste buza Muntelui.

Calul ateriză surprinzător de bine şi, odată ce simţi pământul sub picioare, se năpusti ca turbat spre dumbravă, în vreme ce Lordul Phineus tuşea şi hârcâia pe spinarea acestuia. Niciunul dintre călăreţi nu i-a urmat însă exemplul. Oamenii doreau probabil să aştepte până când stânca mai cobora puţin şi distanţa până la sol devenea mai mică. Unii se gândeau deja să se retragă, la vederea celor o sută de femei şi bărbaţi din Podiş, ce se aliniaseră în faţa lor şi îşi pregăteau de-acum praştiile.

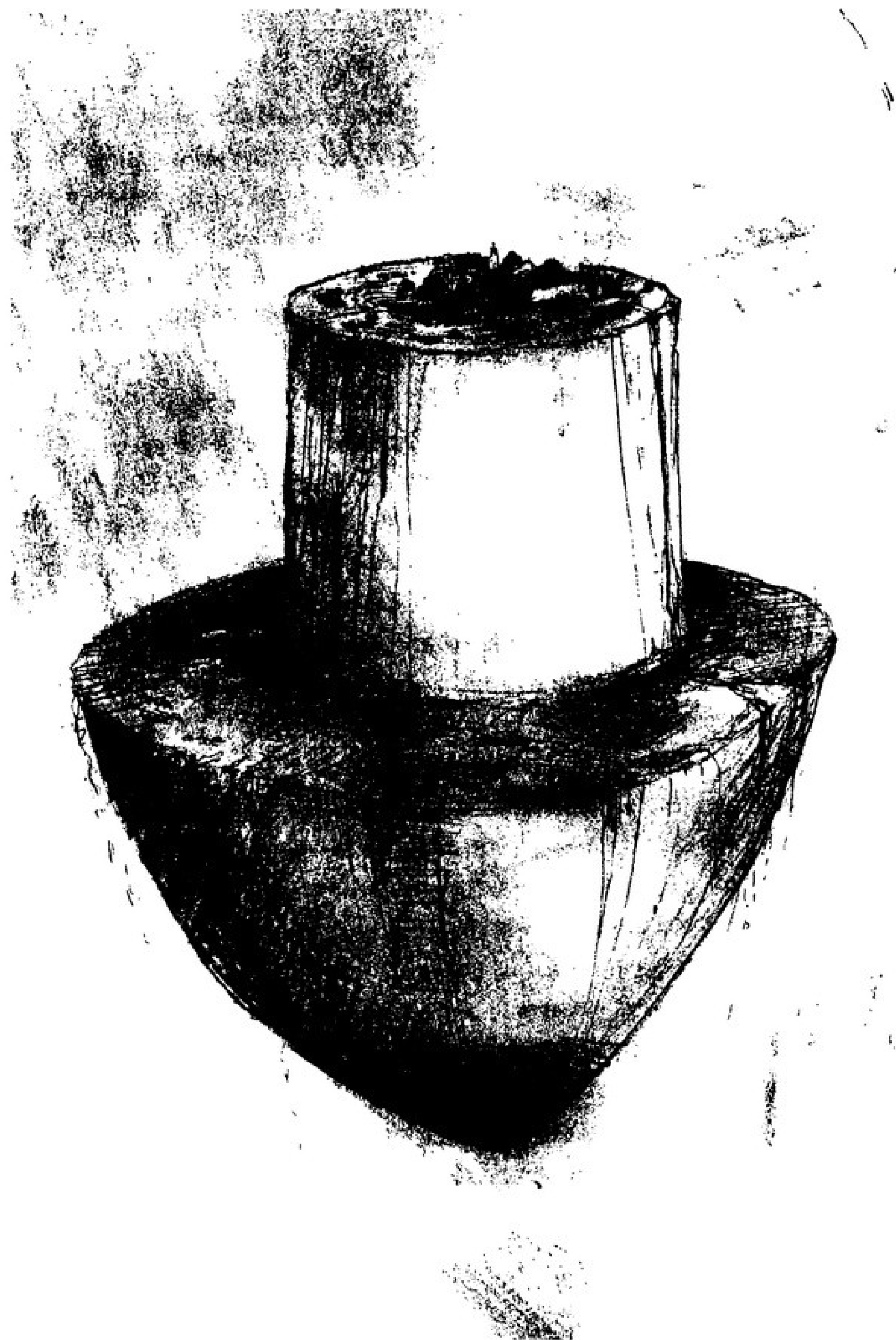
Muntele îşi reluă coborârea, şi de această dată zgomotul a fost atât de puternic, încât toţi cei din Podiş şi-au

acoperit urechile, privind uimiţi dispariţia ultimilor trei metri din stâncă. Caii s-au speriat şi au început să gonească în toate direcţiile, până când Muntele mai avea doar câţiva centimetri până la nivelul solului – moment în care s-a oprit, zguduindu-se violent şi continuând apoi să coboare lin, producând un gâlgâit înfundat.

Muntele dispăruse.

*

În apropierea primilor copaci din dumbravă, dându-şi seama că nu va putea călări drept, fără să rişte să se izbească de prima creangă întâlnită în cale, Lordul Phineus se agăţă strâns de grumazul calului, în timp ce armăsarul galopa furtunos printre copaci, până când pulberea portocalie îi infectă atât de mult plămânii, încât îl opri imediat din alergat. Văzându-şi bidiviul clătinându-se pe picioare, Lordul Phineus descălecă iute şi, încovoindu-şi spatele, începu să tuşească atât de tare, încât se prăbuşi în genunchi. Când se ridică, îşi văzu calul întins pe o parte, horcăind chinuit.



În preajma poieniţei unde fusese casa domnului Ratikan, Lordul Phineus îşi scoase înfuriat sabia din teacă, hotărât s-o folosească şi să-şi descarce furia pe oricine i-ar fi ieşit în cale. Plămânii i se strânseseră atât de mult, încât nu-i permiteau să alerge – ceea ce însemna că avea cale lungă până la oamenii săi, rămaşi mult în spate. Simţind nevoia să bea neapărat câteva guri de apă, îşi dori pentru o clipă să nu fi oprit în Podiş alimentarea cu apă.

— Domnule Ratikan? strigă el, simţind în gât o durere şi mai cumplită, la pronunţarea numelui acestuia. Unde eşti?

În loc de răspuns, auzi câteva clipe mai târziu tusea unui bărbat şi, întorcându-se în stânga, îl văzu pe domnul Ratikan legat de copac.

— N-ai auzit când te-am strigat? întrebă chinuit şi răguşit Lordul Phineus, apropiindu-se mâniat de domnul Ratikan.

— Dormeam… răspunse domnul Ratikan, dorindu-şi să nu fi adormit, dar era deja prea târziu.

— M-ai dezamăgit. Localnicii au luat toată pulberea pe care ai adunat-o de la copaci, îi zise Lordul Phineus, începând să tuşească violent şi eliminând pe gură un cocoloş portocaliu, mare şi dezgustător, ce i se prelinse pe bărbie şi căzu pe pământ, după care bărbatul se şterse la gură cu mâneca mantiei.

Lordul Phineus îl ascultă pe domnul Ratikan înfierându-i pe oamenii care lucrau pentru el şi promiţându-i că va readuce numaidecât lucrurile la normal, dacă va binevoi să-l dezlege de pom. Lordul Phineus îi răspunse îndreptându-şi vârful săbiei către domnul Ratikan, care începu îndată să ceară îndurare – fapt care nu făcu decât să-i întărâte şi mai mult cruzimea Lordului Phineus.

Şi astfel, din acest punct al povestirii, nu vom mai auzi nimic despre josnicul domn Ratikan.

*

Iscusinţa care îi permitea lui Sir Emerik să urce cu uşurinţă treptele puterii, nu-l ajuta cu nimic pe câmpul de

luptă, unde avea să capete un dezgust total faţă de arta conducerii oamenilor în luptă, întrucât localnicii din Satul Iepurilor n-au pierdut vremea şi au azvârlit sute de smochine otrăvitoare spre Sir Emerik şi călăreţii acestuia. Până când Muntele a ajuns la nivelul Podişului, Sir Emerik avea îndoieli serioase în privinţa capacităţii sale de a-i supune pe săteni.

Jumătate din cei patruzeci de bărbaţi tuşeau atât de cumplit, încât de-abia se mai puteau ţine pe spinarea armăsarilor, în vreme ce restul călăreţilor şovăiau şi nu ştiau cum să răspundă situaţiei. Când le-a ordonat oamenilor să pornească atacul, Sir Emerik i-a mobilizat pe aceştia întorcându-şi calul şi năpustindu-se direct spre refugiul şi siguranţa pe care i le oferea Casa Puterii. Restul călăreţilor au îndurat vitejeşte un val necruţător de smochine negre, până când şi-au dat seama că nu le mai rămâne decât şansa retragerii.

Totuşi, printre aceştia, doi bărbaţi cu adevărat violenţi n-au acceptat retragerea şi s-au năpustit spre sat cu săbiile scoase, reuşind să treacă prin puzderia de smochine ce se revărsau asupra lor. Însă, doi călăreţi, chiar şi înarmaţi cu săbii, nu aveau nicio şansă în faţa câtorva zeci de săteni furioşi. Briney şi Maude îi instruiseră pe localnici să nu arunce smochine otrăvitoare în apropierea satului, pentru a se proteja de efectele toxice ale acestora. În schimb, îi învăţaseră să folosească bâte şi ciomege făcute din crengile copacilor.

Ceea ce nu ştiau cei doi atacatori era faptul că exista o a doua linie de apărare şi, imediat ce-au pătruns prin aceasta, şi-au dorit să nu fi făcut greşeala de a se apropia de sat – întrucât au fost imediat înconjuraţi de săteni şi loviţi fără cruţare, până când s-au prăbuşit de pe cai. Odată ce călăreţii au căzut la pământ, caii s-au îndepărtat în galop, lăsându-şi stăpânii să înfrunte singuri mulţimea de bărbaţi înarmaţi cu bâte.

— Ajunge! strigă Briney, oprindu-i pe sătenii ce tocmai se pregăteau să-i bată pe cei doi până când îşi aruncau săbiile la pământ.

— Lăsaţi-vă armele şi plecaţi, continuă el, privindu-i pe cei doi atacatori, care se aşezaseră spate în spate şi nu păreau să cedeze cu una cu două. Nu vă facem niciun rău, dacă lăsaţi armele aici, le zise el, arătând spre săbii.

Unul din ei părea dornic să li se supună, dar celălalt – întrucât îi privise întotdeauna ca pe nişte slujitori pe locuitorii din Podiş – se avântă mâniat cu sabia spre Briney. Acest atac avea să-i fie şi ultimul, pentru că mai multe bâte l-au lovit direct în cap, doborându-l la pământ. Cel de-al doilea bărbat şi-a aruncat imediat sabia şi s-a îndepărtat cu spatele, continuând apoi să fugă într-un suflet până la Casa Puterii.

*

în absenţa lui Sir Philip şi a ordinelor acestuia, cei patruzeci de călăreţi din apropierea Satului Oilor au avut parte de rezultate similare celorlalte grupuri de luptători. Lipsa de experienţă într-ale războiului n-a făcut decât să le amplifice confuzia, când au văzut azvârlite în direcţia lor sute de obiecte negre şi dure, glazurate cu otravă. Cu toate acestea, n-au avut plăcerea de a fi în prezenţa unei persoane ca Sir Emerik, a cărui laşitate i-ar fi gonit spre casă mult mai repede decât s-ar fi aşteptat. Cu excepţia a numai trei călăreţi, toţi au fost loviţi cel puţin o dată – iar unii chiar şi de trei ori – de smochinele ce zburau prin aer şi de pulberea portocalie răspândită de acestea. Un cor de tusete şi horcăituri cumplite au înteţit încleştarea şi zarva bătăliei, în momentele când călăreţii s-au avântat prin norul de smochine azvârlite spre ei şi au întâmpinat o rezistenţă crâncenă.

În Atherton, violenţele au fost amplificate de această bătălie şi de conflictul care urma să aibă loc în dumbravă. În încăierarea din Satul Oilor au căzut bărbaţi de ambele părţi, dar, odată ce lupta a luat sfârşit, majoritatea celor din Casa Puterii au suferit leziuni şi răni de tot felul. Din cele trei confruntări, aceasta a fost singura luptă în care au fost capturaţi şi câţiva cai din ţinutul Muntelui – reuşită

datorată oierilor, persoane ce acordau multă atenţie animalelor şi apreciau necondiţionat frumuseţea şi blândeţea acestora.

*

Când Lordul Phineus reuşi într-un târziu să ajungă înapoi la trupele sale, îşi dădu imediat seama că lupta nu decursese deloc aşa cum sperase. Mulţi din luptătorii micuţei sale armate căzuseră răpuşi de bâte şi ciomege, iar pe cai nu mai rămăseseră decât vreo zece oameni. Restul, din câte se părea, fie dăduseră bir cu fugiţii, fie zăceau nemişcaţi la pământ.

Un singur călăreţ pornise în căutarea conducătorului lor şi se apropiase de dumbravă. Atât armăsarul, cât şi omul păreau nevătămaţi. În pofida durerii teribile pe care o simţea în piept, Lordul Phineus porni în goană spre bărbat şi îi ieşi acestuia în cale, la jumătatea drumului.

— În sfârşit, aici eraţi! strigă călăreţul. V-am căutat peste tot!

— Dă-te imediat jos de pe cal! îi ordonă Lordul Phineus.

Gândindu-se că nu va putea scăpa cu viaţă dacă rămânea în teritoriul celor pe care îi atacase, bărbatul ezită să descalece şi, în schimb, îi întinse mâna stăpânului său.

— Ne putem retrage împreună în siguranţă. Luaţi-mă de mână, îşi oferi bărbatul ajutorul.

Scoţându-şi sabia, Lordul Phineus îi ceru încă o dată să descalece, moment în care auzi din dumbravă un nou plesnet!

O fracţiune de secundă mai târziu, o smochină îl izbi pe călăreţ direct în frunte. Lovitura îi smuci capul pe spate şi îl prăbuşi apoi pe grumazul calului, de unde alunecă într-o parte şi căzu la pământ.

Lordul Phineus încălecă şi, lovind brutal armăsarul cu călcâiele, auzi în dumbravă un nou plesnet! Zgomotul răsună imediat ce bărbatul porni călare, dar smochina neagră rată ţinta şi trecu şuierând mult deasupra capului

acestuia. Lordul Phineus privi peste umăr şi o zări pe Isabel fugind după el.

Fetiţa asta mi-a făcut azi numai probleme!

Lordul Phineus îşi întoarse iute calul, numai pentru a observa în acel moment că Isabel îşi încărcase deja praştia şi o învârtea cu forţă deasupra capului.

Lordului Phineus îi era clar că fusese învins, iar acest gând n-a făcut decât să-l înfurie şi mai mult. Şi totuşi, mai avea o soluţie, cunoscută numai de el, modalitate care îi permitea să-şi menţină puterea. Pentru aceasta nu trebuia decât să ajungă înapoi în Casa Puterii.

Revigorat, trecu în goană printre oamenii săi fără să le adreseze o vorbă, urmat numaidecât de cei care mai erau în putere, auzind din spate strigătele triumfătoare ale localnicilor din dumbravă.

CAPITOLUL 25
PLANETA ÎNTUNECATĂ

Dr. Kincaid şi-a împins scaunul şi s-a ridicat de la masă. Cu toate că era bătrân, mai exact în vârstă de 73 de ani, se bucura de o condiţie fizică surprinzător de bună. Bătrâneţea îşi pusese amprenta pe chipul bărbatului, dar restul corpului părea să treacă mult mai lent prin acest proces.

— Ei, ce zici, mergem înăuntru şi ne adăpostim de soare pentru o vreme? i-a spus bătrânul, ajutându-l pe Edgar să se ridice, deşi băieţelul începea să se simtă tot mai în putere – deoarece dormise toată noaptea, băuse mai multă apă ca niciodată şi îşi umpluse stomacul cu hrană consistentă. Pentru un băiat de condiţia lui Edgar, acest concurs de împrejurări îi adusese mai mult noroc decât avusese parte în întreaga lui viaţă.

Când au intrat în peşteră, nu se vedea mai nimic. Dr. Kincaid, cu obişnuinţa unei persoane care îşi cunoaşte foarte bine căminul, porni iute prin întuneric şi luă dintr-un colţ singura lampă aprinsă, începând apoi să aprindă şi celelalte lămpi din cameră. După ce-a terminat, a revenit la fiecare şi le-a acoperit pe rând cu câte un tub din sticlă – material nemaivăzut în Atherton sau, mai bine spus, necunoscut lui Edgar. Lumina se revărsă în încăpere cu o strălucire cum Edgar nu mai văzuse vreodată.

— Ce sunt alea?

Dr. Kincaid i-a spus câte ceva despre proprietăţile de refracţie ale sticlei, lămuriri în urma cărora Edgar şi-a dat seama că întrebările despre obiectele ciudate din încăpere nu făceau decât să-l determine pe noul său prieten să-i dea tot felul de explicaţii îndelungate, ce erau peste capacitatea sa de înţelegere. Asemenea zgomotului cascadei din apropierea dumbrăvii, glasul doctorului Kincaid se auzea în fundal ca un murmur distant şi neobişnuit de liniştitor, în vreme ce Edgar privea mesele

din faţa lui, pline cu fel şi fel de obiecte necunoscute. Edgar însă nu şi-a putut explica la ce folosea nici măcar unul dintre acele lucruri. De asemenea, întru câtva stânjenit, puştiul observă mulţimea de cărţi şi caiete ce erau împrăştiate peste tot.

— … Ai întrebat mai devreme ce sunt Curăţătorii, nu-i aşa? întrebă dr. Kincaid, captându-i băieţelului atenţia imediat ce folosise cuvântul „curăţători”. Problema e că am să-ţi clarific foarte multe lucruri şi trebuie să ne concentrăm asupra celor mai importante dintre ele – iar Curăţătorii reprezintă unul dintre acestea.

Dr. Kincaid îi făcu semn să meargă spre camera principală a peşterii şi îl sfătui pe Edgar să se odihnească pe pat.

— Curăţătorii ţi se par înfiorători, nu? întrebă dr. Kincaid.

— Da, chiar sunt, îi răspunse Edgar, surprins că ar putea cineva să creadă contrariul.

— Într-adevăr, i-am fi putut înfrumuseţa puţin şi i-am fi putut face să nu fie atât de periculoşi, dar se descurcă totuşi de minune în a curăţa absolut totul. Tocmai de aceea i-am şi creat – pentru a păstra curăţenia în Atherton. Edgar, tot ce cade de sus, sfârşeşte în Deşert, iar creaturile pe care le-ai văzut pot devora tot ce le iese în cale, lăsând în urma lor doar nişte dâre inodore, de un verde aprins, complet inofensive. În lipsa Curăţătorilor, mă tem că Atherton-ul nu ar fi cu mult mai bun decât Planeta Întunecată.

— Atunci de ce aţi mai făcut lumea asta şi nu le-aţi dat drumul acolo? De ce nu i-aţi lăsat să cureţe Planeta Întunecată?

— Excelentă întrebare! Admirabilă! Din păcate, după cum ţi-am spus, fiarele astea pot să mănânce orice. În Atherton, această stare de lucruri este acceptabilă, atâta vreme cât animalele rămân în hotarele Deşertului. În schimb, pe Planeta Întunecată există riscul ca aceste fiare să se înfrupte cu fiinţe mult mai importante, cum ar fi de pildă copiii.

Edgar se bosumflă:

— Atunci, voi de ce n-aţi fost mâncaţi până acum?

— Pentru că animalele astea mişună numai prin apropierea stâncii, acolo unde au parte de resturile ce sunt aruncate de sus. Peştera noastră este situată la o distanţă apreciabilă şi, în plus, este protejată de faptul că se află mult deasupra solului. Curăţătorii nu sunt capabili să se caţere, cu picioarele osoase şi subţiri pe care le au.

— Şi nu mai e nimeni aici, în afară de dumneavoastră şi de Vincent?

— Nimeni, doar noi doi. Vincent a fost trimis aici pentru a mă proteja; în vreme ce eu am fost trimis din cu totul alte motive.

Edgar era bucuros să lase pentru moment deoparte subiectul referitor la Curăţători.

— Ştiu că îţi este foarte greu să înţelegi tot ce-ţi spun, continuă dr. Kincaid, aşa că voi încerca să fiu cât mai simplu, încearcă să mă asculţi cu atenţie, da?

Întrucât dorea să afle cât mai multe lucruri, Edgar îi confirmă dând din cap, deşi îşi dădea seama că nu va înţelege în totalitate multe din informaţiile ce aveau să-i fie dezvăluite.

— Când Atherton-ul se afla în primele stadii de dezvoltare – şi ajunsese cam de mărimea unei case –, am observat că începuse deja să se formeze cele trei niveluri şi l-am întrebat pe dr. Harding ce părere are în legătură cu acest fenomen ciudat. El ne-a spus că centrul va fi punctul de rezistenţă al lumii şi restul nivelurilor se vor dezvolta separat unul de celălalt. Porţiunea de jos trebuia să fie foarte grea, aşa încât să o putem îndepărta de Planeta Întunecată şi, odată lansată, să rămână în spaţiu exact în poziţia în care doream. Cu timpul, această lume şi-a dezvoltat propria atmosferă şi a început apoi să orbiteze în jurul Planetei Întunecate. Uite, am un desen care te poate ajuta să înţelegi mai bine, îi spuse dr. Kincaid, după care traversă camera şi reveni cu un carneţel, pe care îl răsfoi şi îi arătă lui Edgar desenul.

— Din moment ce suntem atât de aproape de ea, de ce

nu vedem niciodată Planeta Întunecată? întrebă Edgar imediat ce văzu în desen cât de mare era acea lume şi întrebându-se cum de era posibil să nu o poată vedea pe cer.

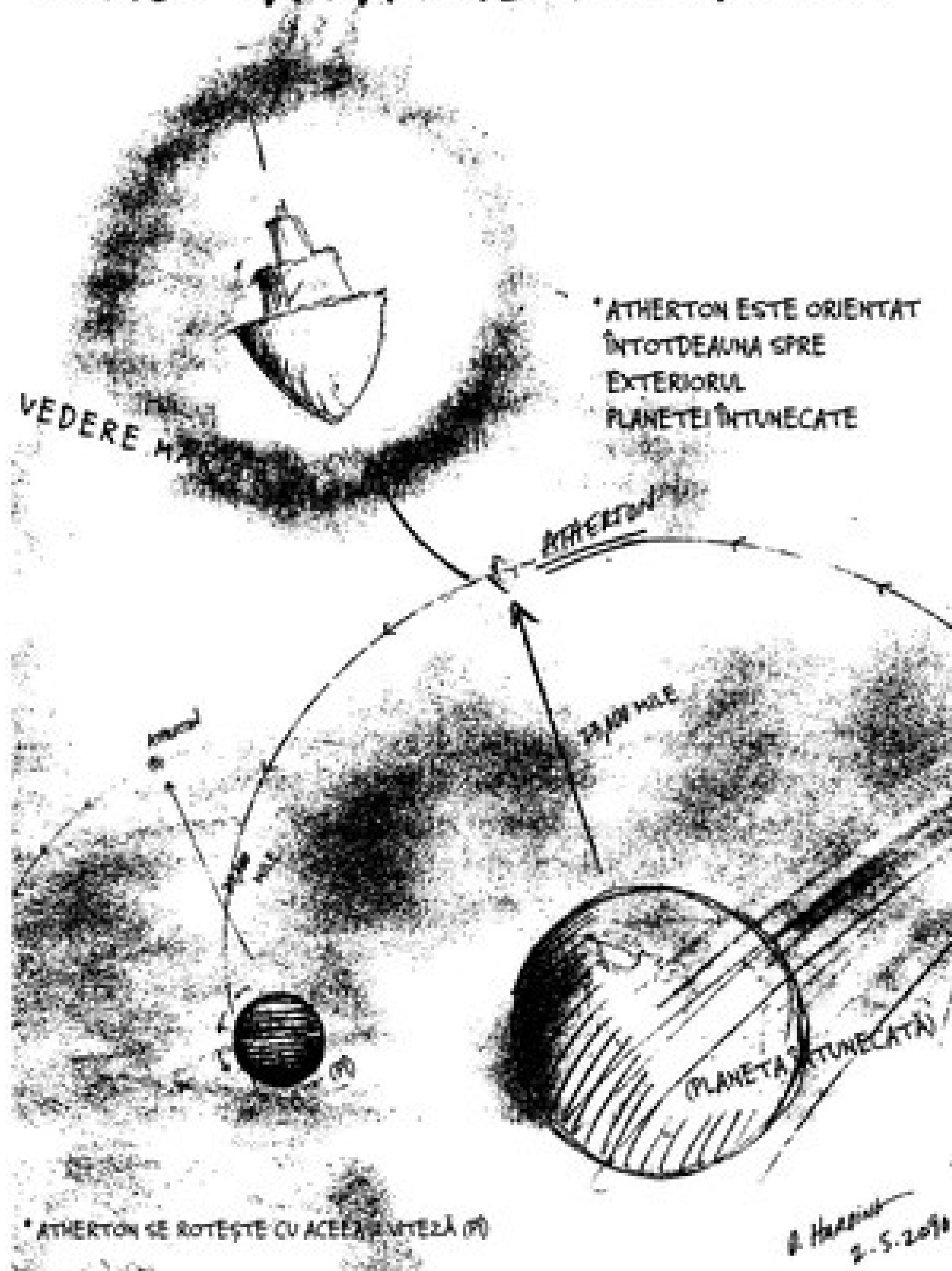
— Pentru că ne aflăm în direcţie opusă Planetei Întunecate. Gravitaţia exercitată de aceasta împiedică Atherton-ul să se piardă în spaţiu şi ne menţine lumea într-o singură poziţie. Cu alte cuvinte, partea de jos a Atherton-ului se află întotdeauna direcţionată spre Planeta Întunecată. Dacă te apleci peste marginea Deşertului, poţi vedea fără nicio problemă Planeta Întunecată.

Edgar îşi dori în acel moment să meargă numaidecât acolo.

— Mă duceţi şi pe mine, să văd şi eu lumea mea natală?

Dr. Kincaid şovăi, gândindu-se că s-ar putea să-i fi dezvăluit prea

ORBITA ATHERTON-ULUI



multe lucruri, într-un timp prea scurt, informaţii care l-ar putea impulsiona pe băieţel să plece singur într-acolo şi să rişte să cadă peste marginea lumii.

— Hai mai bine să-l aşteptăm pe Vincent şi să-l întrebăm dacă vrea să ne însoţească până acolo. Vom fi mai în siguranţă în prezenţa lui.

Pentru moment, mulţumit de răspuns, Edgar îi adresă o întrebare ce-i stătea de mai multă vreme pe suflet.

— Dr. Kincaid, de unde au venit toţi aceşti oameni şi de ce nu vorbeşte nimeni despre Planeta Întunecată?

— O nouă întrebare excelentă! spuse dr. Kincaid. Nici nu-ţi poţi imagina protestele celor care au vrut să ajungă în Atherton şi n-au putut. N-a existat om care să nu dorească să ajungă aici. Era în definitiv o lume nouă, curată şi luminoasă, plină de copaci şi verdeaţă, şi, nu uita, Planeta Întunecată este exact aşa cum îi spune şi numele: sumbră, murdară şi stearpă.

Acolo e foarte greu de respirat, atâta timp cât nu stai undeva înăuntru, unde să beneficiezi de aerul purificat de aparate.

— A existat însă un mic aspect din pricina căruia Atherton-ul nu era chiar atât de dorit. De fapt, ca să fiu pe deplin sincer, aceasta reprezenta o problemă majoră pentru majoritatea oamenilor.

— Despre ce-i vorba?

— Ei bine, cine dorea să ajungă aici, trebuia mai întâi să treacă printr-un antrenament, o perioadă de… hai să-i spunem pregătiri mintale.

— Ce sunt aceste pregătiri mintale? La ce ajută ele?

— Datorită lor ajungi să fii convins că eşti un locuitor al Atherton-ului şi să uiţi complet de Planeta Întunecată. Chiar dacă îţi aminteşti unele lucruri – mai vechi sau mai noi –, te vei simţi în principal ca şi cum Atherton-ul e singurul loc pe care l-ai cunoscut vreodată, dar continuând totodată să fii tu însuţi – în cea mai mare parte. Foarte mulţi oameni au considerat că nu vor mai fi ei înşişi, atâta vreme cât nu-şi pot aminti de experienţele şi persoanele pe care le cunoscuseră în viaţa anterioară – cum ar fi rudele şi

persoanele dragi, zilele de fericire sau trăirile neplăcute, care le-au fost învăţătură de minte. Din acest motiv, am ales îndeosebi oameni care nu se simţeau prea legaţi de Planeta Întunecată: persoane fără copii şi cu foarte puţine legături faţă de societate, ori persoane care doreau să-şi uite complet trecutul – şi, astfel, este foarte posibil ca în selecţiile pe care le-am făcut să se fi strecurat câţiva indivizi de natură mai îndoielnică. Dar, în definitiv, dr. Harding a dezvoltat acest sistem de pregătire mintală şi a insistat să-l pună în aplicare şi să aleagă singur cine merită şi cine nu merită să locuiască în Atherton. Cine poate şti ce-i trece unui nebun prin minte, de la o zi la alta.

Dr. Kincaid adăugă apoi faptul că el n-a trecut prin acest proces de pregătire mintală şi spera să nu treacă vreodată. El ajunsese pe Atherton numai pentru că ajutase la crearea acelei lumi şi fusese trimis acolo pentru a supraveghea bunul mers al lucrurilor.

— Cu toate că dr. Harding nu se ferea să vorbească despre proiectele la care lucra – dar, fireşte, numai despre cele bune –, nu sufla totuşi o vorbă despre lucrurile rele pe care le făcea pe ascuns.

— Ce lucruri rele? întrebă Edgar, deşi nu era foarte convins că ar fi dorit să afle răspunsul.

— Edgar, Atherton-ul se află în continuă transformare, deoarece nu este finalizat. Dr. Harding ne-a convins că este pus la punct, dar ne-a păcălit şi ne-a folosit ca pe nişte cobai – aşa le spunem pe Planeta Întunecată animalelor folosite în experimente ştiinţifice. Edgar, lumea aceasta este un loc periculos şi complet nepotrivit pentru oameni – cel puţin deocamdată.

Şezând pe scaunul fără spătar din faţa patului, dr. Kincaid începu să se întrebe dacă nu cumva îi spusese băieţelului prea multe.

— Dr. Kincaid, cât de bătrân este Atherton-ul?

— Luna trecută a împlinit treizeci şi doi de ani, dar oamenii au venit aici de-abia în urmă cu doisprezece ani. În primii douăzeci de ani era nelocuibil şi, în plus, existau şi alte probleme. L-am vizitat de multe ori – pentru că

exista o modalitate prin care se putea ajunge aici, dar, crede-mă, nu o poţi înţelege – şi ultima vizită am făcut-o împreună cu tine, în urmă cu şapte ani, iar de atunci nu am mai plecat.

Era ceva imposibil de crezut. Lumea pe care Edgar o considera antică – unica lume de care băieţelul avea habar – nu era cu mult mai vârstnică decât el. Întrebările se înmulţeau cu o asemenea viteză, încât Edgar simţea că nu le mai poate ţine socoteală.

— De ce nu v-aţi mai întors acolo, aşa cum aţi mai făcut-o şi înainte?

Pentru prima oară, dr. Kincaid părea să nu ştie ce să răspundă. Erau nespus de multe lucruri pe care băieţelul nu le putea înţelege şi, în tot acest răstimp, el n-a reuşit să-i dezvăluie decât o foarte mică parte din acestea. S-a hotărât totuşi să-i răspundă la fel de sincer, deşi îşi dădea seama că va da astfel naştere unor noi întrebări, la care nu ştia cum i-ar fi putut răspunde.

— Nu mai pot să mă întorc, i-a spus dr. Kincaid cu atâta dezamăgire în voce, încât nimeni altcineva nu i-ar fi putut înţelege regretele. Legătura dintre Atherton şi Planeta Întunecată s-a întrerupt şi, din cunoştinţele mele, nu există nicio modalitate prin care aceasta să mai poată fi restabilită.

Deodată, afară se auzi un sunet bubuitor, asemenea tumultului unui val uriaş, un vuiet pe care dr. Kincaid îl cunoştea şi îi amintea de vremurile când trăise pe Planeta Întunecată. Edgar, bineînţeles, nu ştia cu ce să-l compare în amintirile sale pe care le avea într-o lume unde nu existau mări şi oceane. Zgomotul deveni şi mai puternic, zăngănind în suporturi tuburile de sticlă ce protejau flăcările, până când unul dintre ele se rostogoli pe masă şi se sfărâmă de podea.

— Vino! Muntele trebuie să-şi fi încheiat deja coborârea în Podiş şi ai acum ocazia să vezi ce scria în ultima pagină din cartea pe care ţi-am lăsat-o.

Au alergat amândoi până la ieşirea din peşteră, unde lumina zilei îl întâmpină orbitoare pe Edgar, obligându-l să

aştepte câteva clipe, până să i se obişnuiască ochii.

— Acolo, uite! În ultima pagină din carte am prevăzut acest lucru! strigă dr. Kincaid, îngenunchind la auzul scrâşnetului asurzitor al stâncii, ce răsuna mult mai cumplit decât în peşteră. Edgar îşi îndreptă privirea spre locul în care îi arăta dr. Kincaid.

Podişul se cufunda în Deşert.

Au ascultat şi au privit timp de jumătate de minut căderea, până când zgomotul se opri brusc şi în jurul lor se lăsă tăcerea.

Linişţea nu-l calma deloc pe Edgar, năpădit dintr-odată de o mulţime de griji pentru Isabel şi Samuel. Nu ştia nimic despre luptele care au izbucnit în lumea de sus, despre rolul pe care l-a jucat Isabel sau despre victoriile neaşteptate izbândite de săteni. Singurul lucru pe care Edgar îl cunoştea era faptul că lumea se schimbase.

Şi îşi continua transformarea.

*

Doi Curăţători păcăneau în tăcere cu picioarele la baza stâncii. Străbătând mare parte din Deşert, animalele reuşiseră să-l evite pe Vincent şi ajunseseră în sfârşit la peretele stâncos ce se înălţa spre Podiş. Căutând ceva de mâncare, fiarele au început la un moment dat să roadă până şi colţurile rocii, când, deodată, s-au dat speriate în spate. Apropiindu-se din nou de stâncă, au adulmecat blocul de piatră cu boturile lor umede şi scârboase, privind apoi cum masivul muntos începe să se afunde lin în pământ.

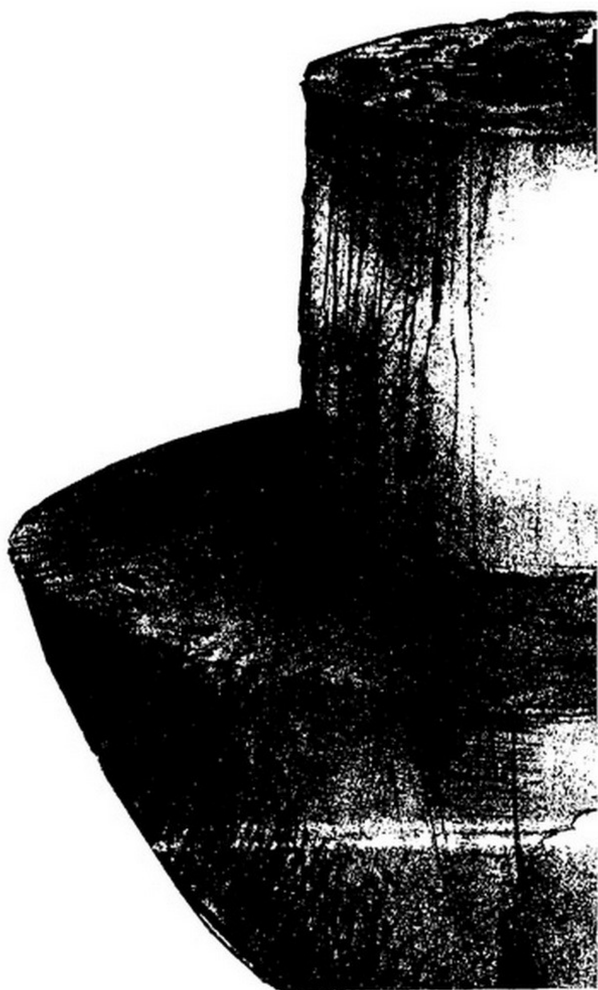
Fiarele au fost iniţial surprinse de mişcarea stâncii şi, în scurt timp, curioase să vadă ce se întâmplă, au început să-şi trosnească şi să-şi clănţăne dinţii tot mai puternic. Uşor tulburaţi, Curăţătorii păreau să-şi dea seama foarte bine că peretele stâncos coboară spre ei şi au început îndată să se agite la gândul că s-ar putea cât de curând să aibă parte de hrană proaspătă.

Prietene, văd în ochii tăi dorinţa, curiozitatea şi speranţa aşteptării de a-ţi dezvălui secretul ce mi-e cunoscut. Aşa ceva nu se va întâmpla.

Dr. Frankenstein
Frankenstein, 1818
de Mary Shelley



PARTEA A TREIA



— Îţi dai seama, nu o vom mai aduce niciodată înapoi.

În tăcerea înnebunitoare din cameră se auzi doar murmurul respiraţiei.

— Dr. Kincaid e un om bun, interveni altcineva. Dar nu e un vrăjitor şi nu poate schimba cursul lucrurilor. Ce se mai aude în legătură cu dr. Harding?

În cameră răsună clinchetul unui pahar aşezat pe o masă metalică.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată ce urmărea cu adevărat.
— Şi nu putem face nimic? Este în joc soarta Planetei Întunecate. Credeam că ne vom descurca mai bine.

Urmă o nouă tăcere îndelungată.

— Poate am fi reuşit, dacă nu ne-ar fi lăsat pe cap atâtea probleme, înainte să înnebunească.

În conversaţie interveni încă o persoană, ce nu părea deloc mulţumită de natura pesimistă a dialogului:

— Este de neacceptat pierderea Atherton-ului! Ştiţi foarte bine asta. Trebuie neapărat să găsiţi o cale prin care să-l puteţi recupera, altminteri umanitatea este sortită pieirii! Nu mai putem schimba faptul că au scăpat printre noi adevăraţi monştri – dar avem totuşi posibilitatea să ajungem la Atherton şi să-l aducem înapoi pe dr. Kincaid! Numai el îi cunoaşte mintea doctorului Maximus Harding.
— Dr. Kincaid deţine secretul salvării noastre. Trebuie să-l găsim numaidecât.

CAPITOLUL 26
UN STRĂIN ÎN DUMBRAVĂ

În timp ce Isabel îl urmărea pe Lordul Phineus şi pe oamenii acestuia fugind înapoi în teritoriul Muntelui, privirea i-a fost atrasă de o siluetă ce se mişca la mare depărtare de sat. Cineva se apropia de dumbravă, iute şi pe furiş. Isabel, fără să depăşească liziera copacilor, porni spre străin şi se opri cu puţin înainte ca acesta să ajungă în raza de bătaie a praştiei. Fetiţa potrivi o smochină în praştie şi aşteptă, întrebându-se dacă intrusul era o iscoadă sau reprezenta începutul unui al doilea atac.

În scurt timp observă că intrusul nu era un luptător, ci un băieţel, care se încumetase să străbată iute o porţiune de teren deschis şi încerca să ajungă în dumbravă fără să-l vadă nimeni. Imediat ce puştiul s-a apropiat suficient de mult, Isabel l-a avertizat:

— Întoarce-te de unde ai venit! Nu vrem să vii la noi!

Băieţelul nu era altul decât Samuel. Surprins de strigătul fetei, puştiul se împiedică şi plonjă pe burtă direct în ţărână, ridicând un norişor de praf în jurul lui. Ridicându-se imediat pe coate, scrută marginea dumbrăvii, dar nu văzu pe nimeni. După vocea persoanei care îl zărise, băieţelul îşi dădu seama că aceasta nu putea să aparţină unui adult, ci tot unui copil.

— Nu vreau să-ţi fac rău! strigă Samuel, gândindu-se că apariţia sa îl speriase probabil pe un copil mai mic decât el ca vârstă. Te rog, lasă-mă să intru în dumbravă!

Isabel cumpăni situaţia, dar fără să poată înţelege motivul pentru care puştiul încerca să fugă din ţinutul Muntelui. Ar fi putut foarte bine să fie un intrus, trimis să împrăştie printre săteni un alt săculeţ cu otravă, pe care ea şi Edgar nu reuşiseră probabil să-l descopere. Ori, la fel de posibil, putea să fie un impostor pe care adulţii din teritoriul Muntelui l-au trimis în scopuri numai de ei ştiute. Din moment ce localnicii nu s-au dat în lături şi au apelat

la ajutorul Isabelei în eforturile lor de a contracara un duşman cotropitor – de ce nu ar proceda la fel şi adulţii din teritoriul Muntelui?

— Dacă încerci să te apropii, te plesnesc direct în cap! îl avertiză Isabel, ieşind din spatele copacilor şi începând să învârtă praştia deasupra capului.

Samuel observă că, într-adevăr, era vorba de o fetiţă ale cărei sprâncene negre începeau să se încrunte tot mai mult, văzându-l ridicându-se încet în picioare. Imediat ce băieţelul se ridică de la pământ, Isabel azvârli cu forţă o smochină neagră şi îl izbi pe Samuel direct în tibie. Durerea îl fulgeră până în talpă şi Samuel căzu iarăşi în ţărână. Când îşi îndreptă privirea spre fetiţă, Isabel îşi reîncărcase deja praştia şi o învârtea din nou deasupra capului.

— Ăsta a fost doar un mic avertisment, îi zise ea. Dacă te mai ridici o dată, lovitura următoare va fi cu o smochină otrăvită.

Nici vorbă să fi dat peste o fetiţă timidă, aşa cum crezuse, dar, cu toate acestea, Samuel simţea că ar fi putut primi din partea ei mai mult ajutor decât de la orice adult pe care l-ar fi întâlnit. Aşa că insistă să-l ajute.

— Ştii vreun băiat pe nume Edgar? strigă Samuel, observând îndată licărul confirmării pe chipul Isabelei. Eu îl cunosc foarte bine! A venit şi la mine, pe Munte. Nu vreau decât să-l găsesc!

— Cum adică îl cunoşti? De unde poţi tu să-l cunoşti pe Edgar?

— Crede-mă, chiar a venit la mine – de două ori, de fapt – şi vreau neapărat să vorbesc cu el.

Isabel încetini rotirea praştiei şi o coborî într-o parte.

Acesta să fi fost oare băiatul despre care îi povestise Edgar – puştiul care îi citise cartea? Nu-i venea totuşi să creadă că băieţelul pornise în această călătorie primejdioasă numai pentru a-l găsi pe Edgar şi, fixându-l atentă cu privirea, simţea că nu era deloc sigură de adevăratele lui intenţii.

— Atunci spune-mi cum arată, îi ceru poruncitoare

Isabel. Dacă greşeşti, în locul unui ochi o să te alegi cu o smochină neagră.

Samuel se bâlbâi puţin, încercând să-şi adune gândurile.

— Hai odată! urlă Isabel, observând în depărtare mai mulţi oameni venind în direcţia lor.

— Are părul negru, la fel ca tine. Are nasul mic, ochi mari şi căprui; poartă pantaloni vechi şi o bluză cu un buzunar mare, aplicat în faţă. Arăta la fel de murdar ca şi tine, de parcă nu s-ar fi spălat de multă vreme şi…

— Bine, gata. E suficient, îi zise Isabel. Se simţea jignită de faptul că băiatul îi spusese că e murdară, dar recunoscu în sinea ei că puştiul ştia cu adevărat cum arată Edgar şi, prin urmare, el trebuie să fi fost cel în care Edgar avusese încredere deplină. Fetiţa îi făcu semn s-o urmeze în dumbravă.

Adulţii nu se apropiaseră într-atât de mult încât să-i observe lui Samuel cureaua, bluza albă şi pantalonii cenuşii, vestimentaţie care le-ar fi dat imediat de înţeles că era un copil venit din teritoriul Muntelui. Isabel reuşi să-l ajute să se caţere iute şi să se ascundă printre crengile unui copac.

— Să nu scoţi o vorbă, îl sfătui ea. Şi să nu te mişti, până când nu-ţi spun eu, ai înţeles?

Din spatele desişului frunzelor verzi, Samuel îi confirmă aproape imperceptibil din cap şi Isabel o zbughi spre capătul şirului de copaci, ieşind în câmp deschis, unde fu imediat întâmpinată de părinţii ei şi de câţiva săteni.

— Isabel! Am reuşit! îi strigă tatăl. Am izbutit să-i gonim!

După o scurtă reuniune şi câteva felicitări la fel de sumare, Charles o întrebă cu cine vorbise mai devreme.

— Ah, era doar un băieţel din dumbravă. A plecat să-şi caute părinţii.

Răspunsul fetiţei părea să-i fi potolit curiozitatea părintelui ei şi grupul porni spre sat.

— Trebuie să merg şi în celelalte sate, să văd cum s-au descurcat ceilalţi, îi zise tatăl, privind spre centrul Atherton-ului, fascinat de liniştea şi frumuseţea celestă a

acestuia. Cu toate că e foarte tentant să tragem o fugă şi prin ţinutul Muntelui.

— Asta mai poate aştepta, interveni mama Isabelei. Fiind o femeie practică, nu vedea niciun motiv pentru care să se apropie deocamdată de duşmanii lor. În ceea ce o privea, trebuiau mai întâi să se pregătească pentru lăsarea serii, întrucât era posibil ca Lordul Phineus să-şi adune călăreţii şi să pornească într-un nou atac.

— Ar trebui să trimiteţi pe cineva în dumbravă, le zise Isabel. Domnul Ratikan este în continuare legat de copac şi mă tem că Lordul Phineus n-a fost deloc mulţumit de rezultatele acestuia.

— Vrei să spui… dădu să întrebe mama fetiţei, dar fără să mai fie nevoită să continue, pentru că Isabel îi confirmă din cap, având pe chip o expresie ce-i spunea limpede că nu aveau să-l găsească în viaţă pe domnul Ratikan.

— Înseamnă că trebuie să rezolvăm această problemă, înainte s-o descopere şi alţi copii, spuse tatăl. O să pun câţiva oameni să se ocupe de această chestiune, după care voi pleca spre Satul Iepurilor, să mă întâlnesc cu Briney şi Maude.

Isabel nu-şi văzuse niciodată părintele atât de entuziasmat. Tatăl fetei arăta mai însufleţit ca oricând şi îi dădea impresia că tocmai se pregătea să pornească în aventura vieţii sale.

După ce tatăl Isabelei a plecat, mama fetiţei şi-a luat copila de umăr şi au pornit împreună spre sat, dorind parcă să nu-şi lase fetiţa să se îndepărteze nici măcar un pas. Odată ce-au ajuns în sat, Isabel a avut surpriza să vadă că au existat săteni care plătiseră cu viaţa în lupta din dumbravă. Tatăl ei nu-i dăduse de înţeles acest lucru. În apropierea casei lor dărăpănate, fetiţa a trăit un adevărat şoc, când a văzut alţi trei oameni ce-şi pierduseră viaţa.

— Unde vor ajunge acum? întrebă nedumerită Isabel – nelămurire ce-i apăruse de undeva din străfundurile fiinţei, dintr-un spaţiu complet gol.

— Ce vrei să spui? întrebă mama fetiţei.

— Din moment ce i-a părăsit viaţa, ce se va întâmpla cu ei?

Mama Isabelei se gândi la un răspuns şi începu să-i dea copilei o explicaţie, dar amintirea îi deveni ca o şoaptă ce se îndepărta tot mai mult şi, în numai câteva clipe, îşi dădu seama că nu are ce să-i răspundă. Ridicând nedumerită din umeri şi luându-şi fiica de braţ, s-au aşezat amândouă în faţa căsuţei, pe o bancă făcută din trunchiurile copacilor.

În timp ce şedeau pe bancă, au simţit un tremur ce se transformă iute într-o trepidaţie puternică. Senzaţia le tăie respiraţia şi au avut pentru moment impresia că le-a fost smuls pământul de sub picioare. De undeva foarte, foarte departe răsună un vuiet abisal şi prelung, la auzul căruia şi-au strâns neliniştite mâinile.

Din moment ce Muntele îşi încheiase coborârea, Isabel era convinsă că zguduiturile vor înceta. Fetiţa îşi privi întrebătoare mama, aşteptând o explicaţie pe care, nici de această dată, femeia nu putea să i-o ofere. Îndepărtându-şi îngrijorarea din minte, s-au concentrat asupra treburilor pe care le aveau de făcut.

— Mami, îi zise Isabel, vreau să fiu şi eu de folos. Lasă-mă să îi ajut pe ceilalţi copii la adunatul smochinelor negre. S-ar putea ca la noapte să avem nevoie de ele.

Ţinându-şi în continuare fata de mână, femeia privi visătoare copacii înalţi şi iarba aurie din ţinutul Muntelui.

— Ar fi frumos să mergem acolo, nu? întrebă ea.

— Nu ştiu, îi răspunse Isabel. Poate. Dar eu nu vreau să părăsesc dumbrava. Aici este căminul nostru.

Mama îşi privi fetiţa şi îşi dădu imediat seama că, în ultimele zile, Isabel se maturizase mult, pentru vârsta ei. Ştia că va trebui să-i dea voie să plece – micuţei regine a dumbrăvii.

— E mare păcat că lucrurile au trebuit să decurgă în acest mod, continuă mama Isabelei. Spunem că vrem să fim trataţi corect, dar, când privim spre ţinutul Muntelui, nu ţi se pare că nutrim sentimente cu totul diferite?

Isabel, deşi nu foarte sigură, bănuia la ce se referea mama ei.

— Dorim acel teritoriu pentru noi. Înainte să ajungă atât de aproape, nici prin gând nu ne treceau astfel de lucruri. Iar acum îl vrem numai pentru noi. Şi văd clar această dorinţă în ochii tatălui tău, îi spuse mama.

Nedumerită, Isabel nu găsi un răspuns. Ştia însă că, dincolo de copaci şi de iarba aurie, acolo trăiau oameni cruzi, cu săbii şi cai. Dar, totodată, exista apă din belşug, locuinţe sigure şi bucurii la care Isabel nici nu visase – şi cine ştie câte locuri pline de aventură.

Mama îi eliberă fetiţei braţul şi îşi aşeză palmele în poală, privind melancolică spre copacii din depărtare.

— Să ai grijă, Isabel. Să nu te depărtezi de sat şi de dumbravă. Şi vreau să te întorci aici peste un ceas, aşa încât să ştiu că eşti teafără.

Isabel nu mai aşteptă ca mama ei să se răzgândească şi se ridică într-o clipă, furişându-se iute spre copacul unde îl cocoţase pe Samuel.

*

Un sunet îndepărtat răsună prin dumbravă şi Samuel îşi dădu brusc seama că pomul în care stătea ascuns părea să se afunde în pământ. Odată cu încetarea mişcării, băieţelul îşi dori ca fata să revină cât mai repede şi să-i ţină companie, dar, în scurt timp, sătul să mai aştepte, hotărî să renunţe la siguranţa locului unde se cocoţase şi să plece singur în căutarea lui Edgar. Imediat ce-a coborât, Samuel s-a trezit faţă în faţă cu Isabel.

— Ţi-am spus să rămâi în copac până când mă întorc, îl dojeni Isabel, savurând statutul de regină, convinsă fiind că, la un singur strigăt, copiii din dumbravă s-ar fi ivit printre copaci asemenea unor mici zâne, pregătite să-i îndeplinească îndată poruncile.

— Ai lipsit foarte mult, se apără Samuel, dar Isabel îl speriase deja pe băieţel. Gura i se uscă brusc şi băieţelul continuă cu glas tremurat: Voiam doar să mă uit puţin prin împrejurimi, după care mă întorceam imediat aici.

Isabel se mai îmbună faţă de Samuel, întrucât îşi dăduse seama că nu mai avea niciun rost să-l muştruluiască. Gândindu-se cum să schimbe cât mai repede subiectul, Samuel îşi drese glasul şi o întrebă:

— Ai simţit şi tu – când s-a mişcat pământul sub noi?

Isabel îi confirmă dând din cap, gest prin care Samuel observă că fetiţa începea să aibă cât de cât încredere în el.

— Ce crezi că a fost? continuă el, întrebându-se dacă ştia şi ea la fel de multe ca şi el.

— Nu ştiu.

— Cum te cheamă? Eu sunt Samuel, îi spuse băieţelul, dându-şi seama că nu se prezentaseră.

— Isabel, îi răspunse ea.

— Ştii unde aş putea să-l găsesc pe Edgar? Am ceva foarte important de vorbit cu el.

— A plecat din dumbravă şi nu s-a mai întors, îi spuse Isabel, nefiind încă pregătită să-i destăinuie băieţelului informaţia primită de la Briney.

— Unde s-a dus? întrebă Samuel, uşor îngrijorat.

— Nu ştiu sigur, răspunse Isabel, îndoielnică în privinţa intenţiilor lui Samuel.

— Chiar nu ştii unde a plecat? Trebuie neapărat să-l găsesc.

Isabel nu-l putu privi fix în ochi pe Samuel şi băieţelul îşi dădu imediat seama că fata îi ascundea ceva.

— Ar putea fi în mare pericol, insistă Samuel. Trebuie să vorbesc cu el – este numai spre binele lui.

— Nu cred că-l vei putea găsi în Podiş, îi zise Isabel, a cărei determinare începuse să slăbească.

— Ce vrei să spui? Sper că nu s-a întors înapoi în ţinutul Muntelui, să mă caute – asta ar fi o veste îngrozitoare.

Isabel îi făcu semn că nu, răspuns care îl nedumeri şi mai mult pe Samuel.

— Atunci, unde e? Unde s-a dus Edgar?

Isabel îi arătă spre pământ:

— Acolo.

Samuel nu-i înţelese răspunsul şi privi spre sol, moment în care, scărpinându-se în cap, îi pricepu îndată vorbele.

— Doar nu vrei să spui că…

— A coborât în Deşert, îl lămuri Isabel. Sau, cel puţin, asta a încercat să facă.

— Nu se poate! Ce l-a îndemnat să facă una ca asta?

Au rămas amândoi gânditori pentru câteva clipe, după care au zâmbit cu reţinere la isprava de care dăduse dovadă prietenul lor, Edgar.

— Mi-aş fi dorit să cobor cu el, spuse Samuel.

— Numai Edgar ar fi putut să coboare până acolo. Cum crezi că ai fi reuşit să-l însoţeşti? Ai impresia că te-ar fi cărat în spate până jos? îi zise Isabel, surprinsă cumva că intra în competiţie pentru sentimentele nutrite faţă de Edgar. Samuel doar îi zâmbi.

— Nu ştiu de ce a făcut acest lucru, dar aş da orice să-l fi găsit înainte de a pleca. Mă întreb dacă ştie ce scria în

ultima pagină din cartea lucrurilor secrete.

Samuel îi dezvăluise astfel secretul său şi Isabel îi ceru îndată o lămurire:

— Despre ce pagină vorbeşti?

Puştiul o privi pe Isabel şi hotărî să-i destăinuie tot ce ştia, întrucât era o informaţie mult prea importantă, ca s-o păstreze numai pentru el.

— În pagina respectivă se află o informaţie pe care nu cred s-o cunoască prea mulţi oameni, îi spuse Samuel. Poate că Edgar a coborât acolo în speranţa că va găsi pe cineva care să i-o citească. Sper totuşi să nu se fi întâmplat acest lucru.

— Ce scria în pagina pe care i-ai dat-o lui Edgar?

Sosise momentul ca Samuel să-i împărtăşească informaţia pe care o aflase. Îi era totuşi greu să înceapă, deoarece îşi imaginase că va purta această conversaţie numai cu Edgar şi nu cu o fetiţă pe care n-o cunoştea mai deloc.

— Podişul se scufundă în Deşert, îi zise Samuel. Poate că zguduitura de mai devreme a fost numai începutul prăbuşirii, în pagină scria că Atherton-ul va continua să coboare, chiar şi după ce Muntele şi Podişul vor ajunge la acelaşi nivel.

Isabel amuţi şi, pentru câteva clipe lungi, nu mai ştiu ce să răspundă. Se gândi la momentele pe care şi le petrecuse mai devreme alături de mama ei şi se simţi deodată uşoară ca un fulg. Liniştea îi fu însă brusc tulburată de un alt gând:

— Ce mai e acolo jos? în afară de Edgar?

Samuel, deşi nu ar fi vrut, ştia că trebuie să-i dezvăluie şi această informaţie.

— Nu ştiu sigur, îi răspunse băiatul. Dar, chiar dacă Edgar a reuşit să ajungă acolo, se află în mare pericol.

Isabel îi repetă întrebarea, de această dată cu mai multă autoritate:

— Ce este acolo jos?

Samuel nu voia s-o sperie pe fetiţă, dar era conştient de faptul că locuitorii din Podiş trebuiau să ştie la ce să se

aştepte.

— Un fel de… animale, îi spuse Samuel. Sau… mai bine zis, nişte fiare, care nu s-ar da în lături să ne facă rău.

Isabel simţi că i se opreşte respiraţia, când şi-l imagină pe Edgar singur în acel ţinut atât de primejdios. Acestui gând îi urmă imediat realizarea faptului că, într-o bună zi, Podişul avea să ajungă la acelaşi nivel cu Deşertul. Oare vor pătrunde creaturile şi în dumbravă?

— Îmi doresc să nu fi plecat acolo de unul singur, îi spuse Isabel.

Isabel şi Samuel se priviră în acel moment de parcă şi-ar fi pierdut amândoi cel mai bun prieten.

— Trebuie să le spun şi celorlalţi ce mi-ai zis, îl anunţă grăbită Isabel, zbughind-o spre sat, să-şi înştiinţeze tatăl, şi lăsându-l pe Samuel să reflecteze singur la pericolul în care ajunsese Edgar.

CAPITOLUL 27
CASA PUTERII

Odată ajuns în apropierea Casei Puterii, Sir Emerik se simţi oarecum îngrijorat de faptul că ar putea fi privit ca un laş. Lordul Phineus nu era de găsit, iar poarta era păzită numai de doi bărbaţi. Sir Emerik coborî cu mare greutate de pe cal şi îşi urmări oamenii trecând călare spre grajdul din preajma Casei Puterii. Nu era nimeni care să-i ia frâiele şi nu ştia ce să facă cu armăsarul, aşa că îi dădu drumul şi îl privi pornind la trap spre ceilalţi cai.

— Sir Emerik! se auzi strigat din spate, când tocmai se pregătea să intre pe poartă şi să se îndrepte spre Casa Puterii. Iată că vine şi Lordul Phineus!

Unul din străjeri îi arătă dincolo de intrarea principală, spre câmpul verde din depărtare, unde gonea spre ei un călăreţ înveşmântat complet în negru. Sir Emerik simţi de la distanţă privirea ca de gheaţă a bărbatului şi se gândi pentru o clipă să închidă cât mai grabnic porţile şi să-şi lase stăpânul afară – dar, în schimb, Sir Emerik încremeni şi aşteptă în apropierea porţii sosirea Lordului Phineus.

— Ai vreo veste de la Sir Philip? îl întrebă Lordul Phineus, a cărui intoxicaţie părea să fi dispărut. Aerul proaspăt îi curăţase aproape complet plămânii.

— Nu ştim nimic despre el, stăpâne, îi răspunse Sir Emerik. Noi suntem primii care am ajuns.

Lordul Phineus descălecă şi îşi coborî privirea spre bărbatul scund din faţa sa, uitându-se cu tot mai multă răceală la rănile şi cojile de pe capul lui Sir Emerik.

— Aţi izbândit în încercarea de a-i supune pe săteni?

Sir Emerik îşi alese cu mare grijă cuvintele, pentru că ştia foarte bine că privirea de pe chipul bărbatului din faţa lui aparţinea unui om ce se afla la numai un pas de a-şi revărsa furia.

— Îmi pare rău, dar am dat greş. Localnicii au folosit o metodă de apărare necunoscută nouă. Şi nu doar atât, ci

au fost capabili să contraatace. Am luptat din greu, dar am fost siliţi să facem cale întoarsă – însă nu înainte de a reuşi să descopăr lucrul pe care îl căutam.

Explicaţia părea să-l fi liniştit pe Lordul Phineus şi chiar să-i fi stârnit interesul. Dar, mai întâi, se întoarse să-i ocărască pe toţi bărbaţii care nu arătau să fi luptat într-adevăr cu dârzenie.

— M-aţi dezamăgit! urlă Lordul Phineus, începând să tuşească şi încercând să-şi dreagă gâtul ce-l durea cumplit, tânjind după găleata cu apă ce-l aştepta în cameră.

— De-acum nu veţi mai da greş! Treceţi imediat înăuntru!

Cei cincizeci de bărbaţi au dat să se apropie de poartă, dar Lordul Phineus le făcu semn să se îndepărteze:

— Cine a venit cu Sir Emerik să rămână afară şi să stea de pază. Nu am de gând să permit unei gloate de fricoşi să-mi mănânce mâncarea şi să-mi bea apa!

Bărbaţii care veniseră cu Sir Emerik se îndepărtară, privindu-se neliniştiţi unii pe alţii. Erau foarte obosiţi şi însetaţi, iar Lordul Phineus oprise curgerea apei în ţinutul Muntelui. Când le va îngădui oare să intre?

Lordul Phineus, dregându-şi încă o dată glasul, scuipă şi se depărtă de restul oamenilor, făcându-i semn lui Sir Emerik să-l urmeze.

— Aşadar, ai găsit pagina, şopti Lordul Phineus.

— Da! Era la bărbatul care ţinea hanul unde poposisem ultima oară. În toiul încleştării, printre miile de smochine ce ne loveau din toate direcţiile şi săbiile ce tăiau în stânga şi-n dreapta, l-am recunoscut imediat pe hangiu şi l-am doborât la pământ. El mi-a oferit pagina, în schimbul vieţii, şi am considerat că e un târg corect.

— Şi băiatul? Unde e?

— Hangiul nu ştia cu siguranţă, dar bănuia că puştiul s-a întors probabil în dumbravă. Acum însă nu mai are importanţă – pentru că avem tot ce ne trebuie!

— Dă-mi imediat pagina, îi ceru Lordul Phineus, întinzând palma şi aşteptând ca Sir Emerik să-i înmâneze foaia. Sir Emerik însă nu luase în calcul această

posibilitate şi se văzu nevoit să născocească iute o altă minciună, care să acopere minciunile pe care deja le înşirase.

— Stăpâne, ştiţi, ăăă... nu e chiar atât de simplu, se bâlbâi Sir Emerik. Ei bine, am citit pagina, dar nu am păstrat-o. Stăpâne, aveţi încredere în mine; era un lucru mult prea important, pentru a-l ţine asupra mea. Dacă pieream pe câmpul de luptă şi o găsea altcineva?

Lordul Phineus îi acceptă povestea şi hotărî să continue discuţia mai târziu, între patru ochi. Luptătorii săi îi aşteptau ordinele de cealaltă parte a porţii, dar Lordul Phineus se adresă mai întâi oamenilor lui Sir Emerik.

— Nu uitaţi, sătenii din dumbravă au încercat să ne otrăvească! Fiţi necruţători data viitoare, le strigă el, convins că doar domnul Ratikan ştiuse de planul său de a-i otrăvi pe oameni, secret pe care intenţiona să-l păstreze numai pentru el.

Lordul trecu apoi cu paşi mari pe lângă Sir Emerik, târâindu-şi în spate poalele robei. Împinse de patru bărbaţi, uşile uriaşe din lemn masiv începură să scârţâie şi să se închidă încet, iar Lordul Phineus îi strigă lui Sir Emerik un ordin de bun-rămas:

— Stai cu oamenii tăi până la sosirea lui Sir Philip, după care veniţi amândoi la mine. Avem de discutat treburi foarte importante.

Auzind cum erau zăvorâte uşile în urma sa, Lordul Phineus simţi din plin gravitatea situaţiei. Se aşteptase la veşti mai bune din partea lui Sir Emerik şi tare se temea că lucrurile decurseseră la fel şi pentru Sir Philip.

În timp ce oamenii săi se strânseseră în faţa porţii şi discutau între ei, Sir Emerik era frământat de cu totul alte gânduri şi se întreba câtă vreme va mai putea păstra secretul pe care îl aflase din ultima pagină a cărţii. Era o informaţie grozavă şi se simţea chiar încântat de faptul că numai el o cunoştea. *Ha, ha! băiatul ăla, Edgar, trebuie să fi pierit cu siguranţă în încercarea lui nesăbuită!*

Îşi pipăi uşor capul plin de coji şi, deodată, îi veni o nouă idee: Samuel îi zisese că nu citise cartea, dar Sir Emerik

nu se putea încrede în spusele băieţelului. Era posibil ca Samuel să fi aflat aceeaşi informaţie pe care o cunoştea şi Sir Emerik. *Trebuie să scap de el, înainte ca Lordul Phineus să apuce să-l interogheze încă o dată.*

Capetele săltăreţe ale unor călăreţi au despicat în depărtare câmpul verde din faţa lor. Se apropiau cei câţiva oameni care mai rămăseseră din grupul lui Sir Philip.

— Ah, e Sir Philip! strigă unul dintre străjerii de la poartă. Bine că revine teafăr printre noi.

— Într-adevăr, zise Sir Emerik, mijindu-şi ochii şi scrutând în depărtare ţinutul Muntelui. Sper să nu fi păţit nimic rău.

*

Singur în camera principală, Lordul Phineus, supraveghind poarta de la fereastră, se arătă foarte tulburat când nu-l zări printre cei câţiva călăreţi pe generalul său cu dinte strâmb. Încruntându-se, Lordul Phineus luă mai multe înghiţituri de apă şi traversă încăperea până la capul lui Mead. Punând mâna pe părul din piatră al sculpturii, începu să-i vorbească statuii ca şi cum ar fi fost vie.

— Domnule Mead, de unde ai mai apărut şi tu? întrebă el, având în glas iritarea şi stridenţa unui nebun. Stai zi de zi aici şi nu vezi absolut nimic. Ce se va alege din tine?

Sculptura existase dintotdeauna în Casa Puterii şi Lordul Phineus îi ştia numele numai pentru că era cioplit în lateralul gâtului din piatră.

În timp ce Lordul Phineus conversa cu capul lui Mead, Sir Emerik străbătu în goană curtea, urcă iute scările şi, fără să-i adreseze o vorbă, trecu val vârtej pe lângă Horace, profilând pe ziduri o umbră diformă. Fără să piardă timpul, se năpusti într-un suflet pe treptele înguste ale scării la capătul căreia se afla camera unde se aştepta să-l găsească pe Samuel. Înainte să intre, îşi scoase din gheată un pumnal, cu intenţia vădită de a-l ucide pe băieţel şi de a arunca vina pe Sir Philip. Pumnalul, al cărui tăiş era

ascuţit ca un brici, făcea parte din cele câteva arme foarte preţioase în Atherton – a căror origine era un mister pentru majoritatea locuitorilor.

A deschis uşa atât de încet, încât a reuşit să simtă până şi mirosul prafului din aer. Privind în cameră, a descoperit cu mare surprindere lipsa băieţelului.

Mama puştiului trebuia să fi ştiut cu siguranţă unde se ascundea Samuel, aşa că Sir Emerik se hotărî să-i facă îndată acesteia o vizită. Coborî iute scările înguste şi îl găsi în capătul acestora pe Lordul Phineus.

— Horace mi-a spus că Samuel a reuşit să-l păcălească şi să scape, îl întâmpină Lordul Phineus. Din câte se pare, puştiul a făcut o hărmălaie de nedescris şi, când Horace s-a dus să vadă ce se întâmplă, băiatul l-a minţit că s-a încuiat din greşeală în cameră, adăugă Lordul Phineus, devenind dintr-odată foarte gânditor. Pe viitor trebuie să fim mai deschişi faţă de gărzile noastre. Horace habar n-avea că puştiul ne era de mare folosinţă.

Sir Emerik îl aprobă şi dădu să plece în drumul lui, dar Lordul Phineus se postă în faţa treptelor, blocându-i ieşirea şi împiedicându-l pe Sir Emerik să treacă pe lângă el.

— Sperai să obţii vreo informaţie de la Samuel? îl întrebă el tăios şi acuzator.

— Nicidecum, răspunse Sir Emerik, netulburat de această acuzaţie. Voiam doar să văd ce face.

Lordul Phineus eliberă capătul scării şi porni spre camera principală.

— Nici măcar maică-sa nu ştie unde a dispărut. Unii spun că s-ar putea ca puştiul să fi căzut în Podiş.

Această informaţie îl mulţumi enorm pe Sir Emerik, ale cărui frământări în privinţa secretului pe care l-ar fi putut deţine şi Samuel dispărură imediat ce schimbă subiectul către probleme mult mai presante.

— Oamenii mei păzesc în continuare poarta, aşa cum le-aţi poruncit, i se adresă Sir Emerik. Mă tem însă că Sir Philip nici măcar nu şi-a condus oamenii în lupta împotriva celor din Satul Oilor. Stăpâne, se pare că ne-a părăsit şi a

dezertat.

Ce încântare a trăit în acel moment Sir Emerik, văzând mirarea şi neîncrederea pe chipul stăpânului său. Având şansa de a se dezvinovăţi, Sir Emerik n-a pierdut această ocazie.

— N-am vrut să vă spun mai devreme, în faţa oamenilor, începu Sir Emerik, dar să ştiţi că Sir Philip nu părea deloc sigur pe sine, când l-am văzut ultima oară, înainte să plece la postul său. Mă întreb dacă nu cumva l-a părăsit curajul în cele din urmă.

Odată intraţi în camera principală, Lordul Phineus traversă încăperea şi se aşeză la masă. Nu avusese parte de-o zi bună, iar pierderea lui Sir Philip, aliatul său de nădejde, părea să-i amplifice indispoziţia. Până şi Sir Emerik se arătă îngrijorat de faptul că stăpânul său nu-şi manifestase răspicat mânia, la auzul aşa-zisei dezertări a lui Sir Philip.

— Sir Emerik, zi-mi tot ce ştii, îi ceru Lordul Phineus. Spune-mi tot ce-ai citit în ultima pagină din carte.

Sir Emerik simţi o apăsare ciudată în piept. Mlădiţele verzi şi încâlcite ale iederei ce acoperea zidul din spatele stăpânului său păreau să năpădească şi chipul sumbru ce-i şedea în faţă. Nu-l văzuse niciodată pe Lordul Phineus atât de dornic să facă rău. Sir Emerik se simţea de parcă toţi lăstarii din cameră i-au împresurat brusc inima şi i-au îngheţat-o atât de mult, încât nu mai avea niciodată cum să-şi recapete căldura.

Sir Emerik îşi privi stăpânul în ochi:

— Atherton-ul nu şi-a încheiat transformarea. Aşa cum scria şi în carte, Muntele a dispărut, dar mai urmează şi alte schimbări.

Sir Emerik păstră pentru moment suspansul.

— Ce schimbări? întrebă Lordul Phineus, pierzându-şi răbdarea. Zi-mi odată!

— Podişul urmează să se cufunde în Deşert. E numai o chestiune de timp.

Lordul Phineus reflectă câteva clipe la această informaţie.

— Era cumva specificată şi data la care se va întâmpla acest lucru?

— Nu sunt foarte sigur, dar cred că deja a început. Aţi simţit pe parcursul zilei zguduitura aceea ciudată, ca şi cum v-ar fi smuls cineva pământul de sub picioare?

Lordul Phineus simţise mişcarea. Era ca şi cum ar fi plutit în aer pentru câteva clipe şi stomacul i s-ar fi ridicat direct în gât. Crezuse însă că era doar o ameţeală, provocată de inhalarea otrăvii portocalii.

— Şi mai e ceva, continuă Sir Emerik, a cărui inimă era cuprinsă tot mai mult de norul negru al răutăţii. În Deşert trăiesc fiare de tot felul – creaturi fioroase, care devorează orice întâlnesc în cale.

— Orice? întrebă Lordul Phineus.

Sir Emerik îi confirmă din cap.

— Dar au totuşi un cusur, o deficienţă care vine în avantajul nostru.

— La ce te referi? întrebă Lordul Phineus.

— La faptul că nu se pot căţăra, nici pe stânci şi nici pe ziduri, răspunse Sir Emerik.

Lordul Phineus reflectă la această informaţie înfricoşătoare. Era înfiorător gândul că fiarele le-ar putea invada teritoriul, devorând pe oricine le-ar ieşi în cale. O părticică din el îşi dorea să salveze Atherton-ul de acest duşman necunoscut, dar, în acelaşi timp, perfidia ce-i clocotea în inimă îl ademenea cu beneficiile de care s-ar bucura într-o lume în care nu ar mai avea niciun duşman. În Casa Puterii avea la dispoziţie apă şi grădini, precum şi foarte multe provizii de alimente. Ar putea apoi să lase creaturile să moară de foame. *Nu are niciun rost să piară cu toţii – eu, cel puţin, nu am de ce să mor.*

— Povestea asta îţi va aduce negreşit sfârşitul, dacă este cumva una din scornelile tale, îl avertiză Lordul Phineus, iscodindu-i chipul cu ochii injectaţi.

— Stăpâne, vă jur că nu mint, îi spuse Sir Emerik. Şi, din ce-am citit, se pare că de această dată va decurge totul mai repede.

— Ce vrei să spui?

— Podişul va coborî mai rapid în Deşert. În pagina din carte scria că scufundarea va fi mai accelerată decât cea a Muntelui.

Cei doi bărbaţi s-au privit tăcuţi în liniştea lugubră a camerei. Lordul Phineus aflase o informaţie catastrofală, pe care intenţiona cu disperare s-o păstreze numai pentru el, cât de mult posibil. Îi trecu prin minte ideea să-l ucidă îndată pe Sir Emerik, aşa încât să fie sigur că rămâne numai secretul său. În cele din urmă, se calmă şi îşi dădu seama de importanţa unei persoane ca Sir Emerik. Cu toate că era un mincinos fără pereche, Lordului Phineus îi rămăseseră puţini aliaţi şi avea nevoie ca Sir Emerik să-l mai ajute pentru o vreme.

— Câţi din bărbaţii care slujesc în Casa Puterii au familii în ţinutul Muntelui? întrebă Lordul Phineus.

Sir Emerik habar nu avea. Nu era genul de informaţie care să-l fi interesat.

— Nu pot spune cu siguranţă, răspunse el. De ce vreţi să ştiţi acest lucru?

— Află răspunsul cât mai repede posibil. Cei care au familii şi muncesc în Casa Puterii trebuie trimişi imediat la casele lor. Spune-le că le-am dat o zi liberă şi scapă de ei cât mai degrabă. Nu pot pune bază pe devotamentul bărbaţilor cu soţii şi copii, pentru că am nevoie de oameni care să-mi fie credincioşi numai mie.

— Nu înţeleg, zise Sir Emerik. Ce intenţionaţi?

— A sosit vremea să ne apărăm singuri, în spatele acestor ziduri, continuă Lordul Phineus. Muntele şi Podişul formează de-acum un singur teritoriu şi, în cele din urmă, toţi se vor închina la picioarele mele. Altminteri, îşi vor lua gândul de la apă.

Pricepând intenţia stăpânului său, Sir Emerik schimonosi un zâmbet hidos. Sursa apei se afla înăuntrul Casei Puterii, tăinuită într-un loc ştiut numai de Lordul Phineus. Odată ce se vor baricada în spatele porţilor, vor avea la dispoziţie câtă apă doresc. Aceasta le va da autoritatea să ceară tot ce poftesc şi tot ce au nevoie. Nu vor mai fi astfel nevoiţi să păstreze relaţii de prietenie cu

lumea exterioară. Muntele dispăruse şi nu mai rămăsese decât un singur teritoriu – cel al Podişului –, ţinut în care toţi localnicii se aflau sub comanda Casei Puterii.

Mai era un detaliu esenţial, care îl încânta nespus pe Sir Emerik – şi anume visul acestuia de a cârmui singur în Atherton, năzuinţă pe care începu îndată s-o pună în aplicare, gândindu-se la modalitatea prin care să descopere sursa apei şi maniera în care va scăpa de Lordul Phineus, atunci când va sosi timpul.

CAPITOLUL 28
LEGEA GRAVITAŢIEI

Dorind să vadă dacă se mai poate căţăra la fel de bine având umărul rănit şi un deget lipsă, Edgar de-abia aştepta să-şi pună la încercare aptitudinile, dar coborârea pe cornişa peşterii nu reprezenta nicidecum o provocare serioasă. Era o cărăruie banală, ce şerpuia într-o pantă lină printre stânci ovale şi înalte. Lui Edgar însă avea să-i revină speranţa imediat ce-au ajuns în dreptul unui morman de pietroaie ce le bloca înaintarea. Bolovanii nu puteau fi ocoliţi, ci doar escaladaţi, iar zidul format de aceştia era de cel puţin trei ori mai înalt decât Edgar.

— Aşa îi ţinem la distanţă pe Curăţători, îi spuse dr. Kincaid. Am trecut pe aici de multe ori şi e foarte uşor să-l traversezi, dacă ştii pe unde. Trebuie să merg să-l găsesc neapărat pe Vincent!

— Pot să vin cu dumneavoastră?

— Îmi pare rău, Edgar, dar, având în vedere că ţi-ai pierdut un deget şi te-ai rănit serios la umăr, nu cred că vei reuşi să treci dincolo, iar eu nu am puterea lui Vincent, să te car în spate. El e mult mai puternic decât noi doi.

Edgar se încruntă. Avea în faţă un zid de escaladat – unul mic, într-adevăr, dar era totuşi un povârniş – şi nu suporta ideea de a i se spune să-şi înfrâneze imboldul de a se căţăra.

— Aşteaptă-mă aici, până îl găsesc pe prietenul nostru, insistă dr. Kincaid. Nu cred să fie prea departe.

Bătrânul porni spre bolovani şi începu să urce. Se mişca destul de încet şi Edgar observă că alesese traseul cel mai uşor, nu pe cel mai rapid. Odată ajuns sus, dr. Kincaid se ridică răsuflând din greu şi, întorcându-se, privi în jos, la Edgar.

— Nu e cel mai rapid traseu, îi zise Edgar.

— Cum adică nu e cel mai rapid? Ba da.

— Ba nu.

— Am urcat de mii de ori pe aici şi ştiu clar că e ruta cea mai scurtă.

Edgar îşi înlătură bandajul care-i susţinea braţul la piept, se poziţionă în faţa pietroaielor şi, alegând o rută cu totul diferită, urcă până în vârf în numai câteva secunde. Dr. Kincaid înlemni. Puştiul nu doar se căţărase mai repede, ci şi mult mai graţios – cu toate că avea un umăr umflat şi doar nouă degete la mâini.

— Într-o bună zi o să vă arăt cum să vă căţăraţi aşa cum trebuie, îi zise Edgar, neafectat câtuşi de puţin de efortul depus. Somnul, farfuria cu Negru şi Verde, precum şi abundenţa apei de care se bucurase îi dăduseră atât de multă energie, cum nici nu visase în trecut.

— Eşti cel mai uimitor băieţel din toţi cei pe care i-am cunoscut, îi spuse într-un târziu dr. Kincaid, primind din partea lui Edgar un zâmbet larg.

La coborâre, dr. Kincaid a avut ceva probleme, şi ca să ajungă de cealaltă parte a povârnişului i-a trebuit un timp de două ori mai mare decât cel necesar la urcare.

— Să ai mare grijă, îi strigă lui Edgar. Vezi că porţiunea asta e mult mai dificilă.

Edgar însă coborî atât de iute, încât părea să fi fost în cădere liberă.

— Eh, acum nu faci decât să te dai mare, îi zise chicotind dr. Kincaid, pornind apoi împreună în josul potecii.

Spre capătul cărării, bolovanii imenşi ce străjuiseră povârnişul de-o parte şi de alta se răreau tot mai mult, reamintindu-i lui Edgar senzaţia pe care o trăise de fiecare dată când părăsea adăpostul copacilor şi se aventura dincolo de liziera dumbrăvii. Odată ce-a cotit pe ultima curbă a potecii, stâncile au dispărut complet şi Edgar amuţi în faţa priveliştii pe care niciun alt copil din Atherton nu o văzuse vreodată şi care nu era deloc pe măsura aşteptărilor sale.

Dr. Kincaid continuă să-l strige pe Vincent, până când observă surprinderea de pe chipul băieţelului. Amintindu-şi de ziua în care văzuse pentru prima oară priveliştea ce se întindea în faţa puştiului, îl lăsă pe Edgar să se bucure

de aceasta pentru câtva timp, înainte de a se risipi magia momentului.

— Să nu pleci de aici, îi spuse bătrânul. Nu mişună momentan niciun Curăţător prin împrejurimi, dar, în caz că-şi fac apariţia, fugi imediat spre mormanul de pietre şi treci dincolo. Sunt convins că te descurci.

Edgar îi confirmă dând uşor din cap, fără să audă cu adevărat vorbele doctorului Kincaid, şi bătrânul plecă numaidecât în căutarea lui Vincent.

La capătul drumului, atenţia puştiului a fost atrasă de două lucruri complet diferite. Primul îl reprezenta chiar întinderea vastă a Deşertului – un ţinut împânzit cu mormane de stânci gigantice. Grămezile de bolovani netede şi cenuşii – asemănătoare cu cele care înconjurau peştera doctorului Kincaid – erau zdrenţuite de colţii ameninţători ai unor roci roşii-portocalii, muchii ascuţite printre care şerpuiau, ici-colo, brâuri verzi şi pufoase de muşchi. Toate acestea nu făceau decât să împodobească un sol deşertic brun şi negru. Deşertul arăta ca şi cum ar fi căzut instantaneu în ghearele morţii, ameninţând totodată să revină exploziv la viaţă.

Al doilea lucru ce-i captase lui Edgar atenţia era şi mai uluitor. Băiatul avea în faţă marginea Atherton-ului, extremitate aflată mult mai aproape decât îşi închipuise. Din câte se părea, Vincent îl cărase pe Edgar toată noaptea prin deşert, ceea ce însemna că adăpostul doctorului Kincaid se afla la o distanţă destul de mică de marginea lumii. Puştiului nu-i venea pur şi simplu să creadă că acolo se sfârşea totul. Pornind spre muchia pământului, simţi că păşeşte fără să facă prea mult efort.

— Nu te apropia, îl avertiză dr. Kincaid, care se întorsese fără Vincent şi îl supraveghea atent pe Edgar. Nu ţi-ai dori să fii aproape de margine, în cazul apariţiei unui Curăţător.

Edgar ascultă atent să audă păcănitul oaselor, dar nu auzi nimic. Se simţea atât de atras de marginea lumii, încât îi era greu să se oprească.

— Nu o să mă apropii prea mult, pe cuvânt.

Băiatul îşi dorea să vadă totul, din moment ce venise până aici.

— Bine, Edgar, îi zise dr. Kincaid apropiindu-se şi luându-l de mână, după care continuară să meargă împreună. Trebuie să ne mişcăm repede şi să nu zăbovim prea mult. Să ai grijă, pentru că atunci când eşti foarte aproape, exercită o atracţie de neînchipuit.

Când ajunseră la o distanţă de douăzeci de paşi faţă de ea, Edgar începu să simtă atracţia marginii, care părea să-l tragă spre ea, ca şi cum i-ar fi legat încălţările cu frânghii.

— E ceva foarte ciudat, remarcă Edgar. De ce mă simt aşa?

— Porţiunea de jos a Atherton-ului este extraordinar de grea şi are forma unei sfere tăiate pe jumătate. Cu cât te apropii mai mult de marginea Deşertului, cu atât vei fi mai aproape de fundul Atherton-ului. Acesta te atrage spre el. Datorită lui, putem sta pe pământ şi nu ajungem să plutim prin aer. E ceea ce noi numim gravitaţie, Edgar.

După ce-au mai înaintat puţin, Edgar observă că picioarele îi erau atrase în sus în timpul mersului şi, pentru scurt timp, urmări amuzat cum tălpile lui păşeau ca de la sine.

La numai câţiva paşi de margine, dr. Kincaid se aşeză la pământ şi îi ceru lui Edgar să facă la fel. Continuară să meargă pe coate până la muchia ţinutului, unde dr. Kincaid se răsuci şi îşi întinse picioarele în gol. Edgar şovăi pentru o clipă, nesigur dacă să-i urmeze sau nu exemplul, dar, în cele din urmă, îşi lăsă şi el picioarele deasupra marginii.

Dacă i-ar fi văzut cineva în acele momente pe Edgar şi pe dr. Kincaid din spaţiul de dincolo de marginea planetei, ar fi avut parte de-o imagine splendidă: peretele stâncos al Atherton-ului străjuia ca un turn imens deasupra celor doi oameni micuţi, care-şi ţineau picioarele încrucişate peste marginea lumii. Dr. Kincaid se aplecă în faţă şi Edgar îl imită şovăielnic.

Planeta Întunecată se arătă pentru prima dată vederii. Era incredibil de mare şi uluitor de aproape. Aşa cum

spusese şi dr. Kincaid, era complet întunecată – o lume imensă, rotundă, în variate nuanţe de gri şi maro. Transmitea tristeţe şi amărăciune, ca şi cum tocmai ajunsese la sfârşitul unei existenţe îndelungate şi plină de suferinţe. Priveliştea îi stârni lui Edgar o serie de sentimente contradictorii: cu toate că-l făcea aproape să plângă, simţea o dorinţă intensă de a merge acolo şi de a vedea lumea în care s-a născut.

— Dacă ar fi să cazi, nu te-ai prăbuşi în neant, la infinit, îi explică dr. Kincaid. Gravitaţia te va atrage la un moment dat spre partea de dedesubt a Atherton-ului şi impactul te-ar ucide pe loc.

Edgar şi-ar fi dorit enorm să se întoarcă, să alunece pe creastă şi să coboare până în partea de jos a planetei – întrucât, dacă era adevărat ce-i spusese dr. Kincaid, gravitaţia i-ar fi permis să rămână pe suprafaţa Atherton-ului. Edgar însă îşi privi palma şi simţi o durere vagă în locul unde îşi pierduse degetul mic. Nu avea parte de-o zi în care să poată coborî povârnişul pântecelui planetei.

Având la un moment dat impresia că aude un clănţănit îndepărtat, şi înfiorat de posibilitatea apariţiei unui Curăţător care să-l înhaţe necruţător între dinţii săi oribili şi să-l sfâşie chiar la marginea lumii, Edgar îşi retrase imediat picioarele.

— E bine că ţi-ai potolit această curiozitate, îi spuse dr. Kincaid. Era într-adevăr ceva ce merita să vezi şi mă bucur că am venit aici împreună, dar acum avem treburi mult mai importante.

Cei doi s-au îndepărtat târâş de marginea crestei, şi când au simţit că sunt în siguranţă, s-au ridicat şi au pornit spre potecă.

Vincent îi aştepta la capătul cărării, cu o funie atârnată pe umăr şi ţinând ceva la subraţ.

— Edgar, ce părere ai de Planeta Întunecată?

— Mi se pare tristă – şi murdară, îi răspunse Edgar, folosind primele cuvinte ce-i trecură prin minte.

— În doar câteva cuvinte, ai descris-o mai bine decât ar fi făcut-o mulţi, remarcă Vincent. Felicitări.

Când se apropiară, Edgar observă că Vincent târâse după el o halcă dintr-un Curăţător. Bucata de carne era cam de grosimea coapsei băieţelului şi îi atârnau în partea inferioară şase picioare osoase, pe care se prelingea şi picura un lichid verde, cleios, ce semăna foarte bine cu budinca.

— Excelent! strigă dr. Kincaid. Ia te uită, se pare că Vincent a vânat ceva azi. Ai adus şi apă?

Vincent se aplecă şi rostogoli funia de pe umăr. Capetele frânghiei erau legate de un urcior pe care strălucea o peliculă de apă, ca şi cum vasul ar fi fost de curând cufundat într-un iaz şi nu ar fi avut vreme să se usuce.

— Minunat! spuse dr. Kincaid. Hai, Vincent, vino cu noi. Trebuie neapărat să-l vezi pe acest băiat căţărându-se. E ceva ce n-ai văzut în viaţa ta!

CAPITOLUL 29
SECRETELE DOCTORULUI HARDING

Odată ce Edgar şi noii săi prieteni au revenit în siguranţă la adăpostul căminului lor, devenise tot mai cert faptul că dr. Kincaid şi Vincent se pregăteau de o nouă călătorie. Cei doi au discutat fără oprire despre lucrurile pe care să le ia cu ei şi despre traseele cele mai sigure pe care să le urmeze. Cu toate că Edgar îi ascultase cu mare atenţie, nu reuşise totuşi să înţeleagă unde şi de ce trebuiau să plece – nedumerire ce a persistat numai până când s-au aşezat cu toţii în faţa câte unei farfurii cu Negru şi Verde. De-abia când cei doi s-au apucat de mâncat, a găsit şi Edgar momentul să le adreseze o întrebare.

— De ce trebuie să plecaţi atât de departe? întrebă Edgar.

Dr. Kincaid şi Vincent s-au privit printre îmbucături, nefiind prea siguri de ceea ce trebuiau să-i spună.

— Uită-te mai atent la vechiul tău cămin, îi zise Vincent, susţinut de privirea doctorului Kincaid, ce părea mulţumit de modalitatea aleasă de Vincent. Vezi că se mişcă?

Edgar îşi miji ochii şi se uită foarte atent spre masivul stâncos, dar nu reuşi să observe nimic.

— Nu se mişcă foarte repede, adăugă dr. Kincaid, dar o face constant şi va continua tot aşa…

— Până când? insistă Edgar.

— Până va ajunge la nivelul nostru, îl lămuri dr. Kincaid. Având în vedere că lumea noastră e plată, bănuim că se va opri aici.

Edgar se arătă surprins, dar nu într-atât pe cât ar fi făcut-o dacă nu ar fi văzut că ţinutul Muntelui trecuse printr-un proces similar, în urmă cu numai câteva zile.

— Şi cât va dura? întrebă Edgar. Băieţelul nu se atinsese până în acel moment de mâncare, aşa că luă bucata de carne şi o înmuie în sosul lipicios din farfurie.

— Nu suntem foarte siguri, îi răspunse Vincent, al cărui

păr lung şi negru atârna foarte aproape de budinca verde din farfuria deasupra căreia se aplecase. Până mâine ar putea coborî de tot, ori s-ar putea să dureze chiar şi câteva zile. Nu putem spune cu siguranţă.

Edgar nu se gândise că schimbările s-ar putea produce atât de repede şi, deodată, şi-i imagină pe Curăţători alergând liberi prin dumbravă şi devorând copaci, oi, iepuri şi oameni.

— Ce-aţi zice să schimbăm subiectul? interveni dr. Kincaid, observând spaima pe chipul băieţelului.

Edgar nu-şi căpătase răspunsul referitor la cât de departe vor merge şi avea senzaţia că, de fapt, nu doreau să-i dezvăluie cu adevărat încotro plecau şi de ce erau nevoiţi să plece.

— Ce-ar fi să-i spunem lui Edgar mai multe despre dr. Harding, zise Vincent. Nu cred să mă satur vreodată să ascult poveştile referitoare la acest om atât de ciudat.

Dr. Kincaid încuviinţă şi se ridică. Gândea întotdeauna mult mai bine când stătea în picioare.

— Da, avea foarte multe ciudăţenii. Ura insectele, păsările şi mai toate animalele mari. Spre deosebire de majoritatea oamenilor de ştiinţă moderni, considera că trăiau pe Planeta Întunecată mult prea multe specii care, în opinia lui, nu făceau decât să deregleze echilibrul lumii naturale şi să provoace boli de nedescris. Când a proiectat Atherton-ul, s-a limitat doar la câteva vieţuitoare: iepuri, oi şi cai – animale care, după spusele lui, erau suficiente. Se simţea foarte mândru de smochinul hibrid pe care îl crease şi pe care îl privea ca pe o sursă perfectă pentru hrană şi pentru alte întrebuinţări. S-a arătat însă destul de necăjit când a descoperit că pomii deveneau otrăvitori după al treilea an de viaţă. N-a găsit o soluţie la această problemă, înainte să…

Vincent observă că dr. Kincaid tocmai se pregătea să intre pe un teritoriu destul de sensibil şi îl redirecţionă imediat:

— Avea totuşi convingeri foarte puternice în privinţa cărţilor, nu-i aşa, Luther?

— Într-adevăr, confirmă dr. Kincaid, dregându-şi glasul şi îndreptându-şi atenţia spre întrebarea lui Vincent. Din punctul lui de vedere, cărţile trebuiau să rămână doar în posesia acelora care le meritau, le înţelegeau pe deplin şi le puneau cu adevărat în valoare. Unii trebuiau să se ocupe de munca fizică – în dumbravă sau cu animalele – şi alţii să se dedice în totalitate studiului. Dr. Harding vedea aceste două categorii ca fiind reciproc incompatibile. Un om fie lucrează cu braţele, fie cu mintea, iar orice combinaţie între acestea două nu face decât să creeze o mulţime de probleme. Muncitorilor cărora li se permite accesul la cărţi vor avea întrebări, nedumeriri şi, într-un final, pretenţii de tot felul. Din acest motiv, era convins că multe din cele mai violente conflicte apărute în decursul istoriei s-au ivit datorită educării persoanelor care ar fi trebuit să se ocupe numai de agricultură. Astfel, celor din ţinutul Muntelui li s-au pus la dispoziţie cărţi – unele chiar foarte vechi –, iar celor din Podiş, nu.

— Aş vrea să ştiu şi eu să citesc, comentă Edgar.

— Edgar, nu-ţi face griji, pentru că am multe cărţi importante şi, într-o bună zi, te voi învăţa chiar eu să citeşti. În teritoriul Muntelui există o mulţime de cărţi foarte vechi, dar care nu pot aprinde nici măcar o scânteie a amintirilor vieţii de pe Planeta Întunecată. Cărţile mele sunt mult mai bune şi le vei citi pe toate! De fapt, nu văd niciun motiv pentru care să nu reînveţe toţi locuitorii din Atherton să citească. Pregătirile mintale prin care au trecut înainte să vină aici le-au ascuns multora această capacitate, dar, cei care au voinţa de a învăţa, îşi vor aminti repede tot ce-au uitat.

Dr. Kincaid păşi încoace şi-ncolo, continuând să-i povestească despre omul care a creat Atherton-ul.

— Dr. Harding ne-a tăinuit multe lucruri importante şi, dacă îţi poţi închipui una ca asta, a reuşit să ascundă aceste secrete chiar şi faţă de el însuşi. A folosit o tehnică prin care şi-a ascuns în minte, în spatele unor cifre, o mulţime de informaţii complexe, aşa încât să nu şi le poată aminti pe toate odată. Fiecărui set de informaţii i-a atribuit

un număr, care funcţiona asemenea unei chei în mintea sa şi care, odată ce descuia lacătul, îi permitea îndată accesul la informaţiile pe care le-a ascuns acolo.

Dr. Kincaid porni iute spre peşteră, fără niciun avertisment prealabil.

— Aşa face el uneori, îl lămuri relaxat Vincent. Când îi vine câte o idee, o zbugheşte numaidecât s-o pună în practică, fără să-mi spună o vorbă. Lasă-l o clipă. Se va întoarce repede.

Într-o clipită, dr. Kincaid reveni în faţa lui Edgar şi Vincent, ţinând în mână un jurnal cu coperţi ponosite şi pagini îngălbenite de vreme, zdrenţuite şi murdare, nu foarte diferit de cartea lucrurilor secrete.

— Uite, ăsta e unul din jurnalele doctorului Harding.

În timp ce dr. Kincaid răsfoia încet paginile, Edgar observă pe fiecare foaie cuvinte-cheie şi numere din cinci cifre:

Mecanisme interioare	44851;
Formaţiuni stâncoase	22302;
Secreţia	32439;
Glandele de memorie	32441;
Lumi exterioare?	13120.

— Fiecare număr dezvăluie un set de informaţii sau, aş putea spune, permite accesul în prima cameră cu informaţii, de unde ajungi în altă cameră şi cine ştie în câte alte unghere mintale unde şi-a cifrat informaţiile. Dr. Harding a avut sute de astfel de jurnale şi şi-a zăvorât în minte ecuaţii nenumărate, idei şi invenţii pe care le putea găsi ori de câte ori folosea sistemul inventat de el. A apărut însă la un moment dat o problemă care a dat naştere tuturor celorlalte probleme.

— Ce fel de problemă? întrebă Edgar.

— Ăsta e singurul jurnal care ne-a rămas. Toate celelalte au dispărut.

— Cum au dispărut? Le-a luat cineva?

— Nu, le-a ars chiar el. Pe toate, mai puţin pe acesta –

care a fost şi primul. Aceste însemnări le-a făcut pe când avea numai doisprezece ani şi nu cred să aibă vreo valoare reală. Presupun că le-a scris doar în joacă.

— De ce a vrut să ardă numerele?

Închizând jurnalul, dr. Kincaid se aşeză din nou pe scaun.

— Ăsta e un alt mare mister, Edgar. Posibil ca dr. Harding să fi ajuns la capacitatea maximă de memorare. Poate s-a gândit că, dacă va distruge toate numerele existente, mintea i se va şterge şi va putea înmagazina alte informaţii. Sincer, nu ştiu. Era o persoană foarte dificilă.

— Dr. Kincaid, întrebă Edgar, de ce nu v-aţi mai reîntors pe Planeta Întunecată, aşa cum aţi făcut-o şi înainte?

— Când te-am lăsat în Podiş nu ştiam şi nici nu aveam de unde să ştiu.

— Ce anume?

— Ah, ştiam foarte bine că vor urma multe necazuri. Nu ştiam cât de grave vor fi, însă îmi era clară apariţia acestora.

— Nu te mai chinui, interveni Vincent. Am discutat în repetate rânduri despre aceasta şi n-a fost vina ta. Nu puteai face absolut nimic.

— Dr. Kincaid, ce vreţi să spuneţi? întrebă Edgar.

Dr. Kincaid scoase din buzunar un obiect pe care îl adusese din peşteră odată cu jurnalul. Era ceva ce Edgar nu mai văzuse niciodată. Era la fel de lucios şi de negru ca o smochină, dar avea formă alungită şi era făcut dintr-un material ce-i era necunoscut băieţelului.

— A fost o vreme când oamenii de pe Planeta Întunecată îmi puteau auzi glasul printr-un obiect similar cu acesta. Când vorbeam în el, oamenii puteau să audă tot ce le spuneam, chiar şi la o distanţă atât de mare.

Pentru Edgar, un asemenea lucru era de neînchipuit – fapt pentru care nici n-a putut crede aşa ceva.

— Dar nu mai funcţionează, adăugă Vincent. Dr. Harding n-a permis să fie aduse pe Atherton obiecte care să contamineze această lume… cum ar fi aparate şi computere care să o transforme într-o a doua Planetă

Întunecată.

Dr. Kincaid interveni însufleţit:

— Aparatul a funcţionat pentru o vreme. Şi, prin el, nu am fost contactat doar de cei de pe Planeta Întunecată, ci a mai fost şi…

— Dr. Harding? întrebă Edgar.

— Într-adevăr, dr. Harding, răspunse dr. Kincaid, întristându-se când îşi aminti de acea perioadă. Dr. Harding a oprit funcţionarea aparatului. Pe atunci nu ştiam, dar a fost totuşi capabil să întrerupă toate legăturile între Atherton şi Planeta Întunecată. A separat pentru totdeauna Atherton-ul de căminul în care acesta a luat naştere. Acum plutim liberi în jurul Planetei Întunecate, ai cărei locuitori ne pot vedea, însă nu pot intra în contact cu noi.

— Şi unde este acum dr. Harding? E mort?

Dr. Kincaid aşeză aparatul pe masă, oftând prelung şi frustrat. Înghiţind ultimul dumicat din farfuria cu Negru şi Verde, Vincent s-a şters la gură cu dosul palmei şi i-a răspuns:

— Băiatul meu, ai ajuns la o întrebare la care bunul nostru doctor nu cunoaşte răspunsul.

CAPITOLUL 30
SAMUEL ÎŞI DOVEDEŞTE NEVINOVĂŢIA

Un mic grup de bărbaţi şedeau ghemuiţi sub coroanele înalte ale copacilor, aşteptând şi întrebându-se dacă să pornească sau nu la acţiune. Cu excepţia unuia singur, erau cu toţii membrii brigăzii al cărei conducător fusese Sir Philip. Avuseseră parte de-o dimineaţă lungă şi chinuitoare, la finele căreia se întorseseră într-o Casă a Puterii ce nu dorea să le mai ofere adăpost. Îngrijorarea că nu mai au în cine să se încreadă i-a silit să se apropie de Satul Iepurilor, pentru a vedea ce aliaţi şi-ar putea găsi acolo.

Unul din membrii grupului avea în particular îndoieli serioase în ceea ce-l privea pe Lordul Phineus. Era singurul bărbat care nu făcuse parte din luptătorii lui Sir Philip şi nu participase la conflictul din Satul Oilor. Nu era nimeni altul decât Horace – paznicul din Casa Puterii –, căruia i se ceruse câteva ore mai devreme să-şi părăsească postul. Când a revenit, poarta era închisă şi Horace a avut surpriza să nu mai fie lăsat să intre, aşa că a pornit în căutarea altor persoane cărora le-a fost refuzată intrarea.

Unii oameni hotărâseră să caute o altă modalitate de a reveni în Casa Puterii, în vreme ce alţii plecaseră deja la casele lor, renunţând complet la ideea de a face rost de apă şi hrană. Horace a reuşit totuşi să adune lângă el cinci din călăreţii lui Sir Philip şi au căzut cu toţii de acord asupra faptului că Lordul Phineus era un om violent şi modul acestuia de a conduce Atherton-ul dăduse greş. Lordul trebuia oprit.

În lipsa lui Sir Philip, Horace a preluat imediat conducerea celor cinci bărbaţi. Horace avusese o poziţie importantă – foarte apropiată de tronul puterii – şi oamenii aveau nevoie de cineva care să-i călăuzească.

— Nu putem sta aici toată ziua. Unul din noi va trebui să meargă la ei, le-a zis Horace, uitându-se la chipurile

bărbaţilor şi observând că niciunul nu intenţiona să se ofere voluntar. Acest lucru însă nu avea să fie o problemă pentru Horace, deoarece, privind în spate spre Satul Iepurilor, zări îndreptându-se spre ei un grup de bărbaţi înarmaţi cu bâte.

— Ascundeţi-vă săbiile în copaci şi veniţi după mine, spuse Horace, convins fiind că nu vor avea parte de-o întâlnire paşnică, dacă ambele grupuri veneau înarmate. Bărbaţii i-au ascultat ordinul fără tragere de inimă şi Horace, urmat şovăielnic de cei cinci bărbaţi, ieşi din spatele copacilor, îndreptându-se încet spre mulţimea ce se apropia.

— Întoarceţi-vă înapoi în ţinutul vostru! le strigă cineva din Satul Iepurilor. În caz de nevoie, suntem capabili să ne apărăm!

Horace îşi ridică braţele şi le ceru oamenilor să-i urmeze exemplul.

— Suntem neînarmaţi. N-avem nicio armă asupra noastră şi am venit aici doar pentru a discuta. Aveţi printre voi un conducător, care să fie dispus să ne asculte?

După ce sătenii au sporovăit câteva clipe, unul din ei a pornit în goană spre han şi a reapărut din spatele uşilor însoţit de Briney şi Maude.

A urmat apoi o serie de discuţii în contradictoriu, al căror subiect Horace nu l-a putut desluşi – cu toate că era aproape convins că sătenii se întrebau dacă nu cumva el şi ceilalţi veniseră cu intenţii necurate.

În cele din urmă, Briney şi Maude s-au apropiat singuri de Horace.

— Aţi venit aici cu vreo misiune din partea Lordului Phineus? întrebă Maude, care era cea mai practică persoană din grup şi care nu avea niciodată probleme în a trece întotdeauna direct la subiect.

— N-am fost trimişi de nimeni, i-a răspuns Horace. Vrem doar să vorbim cu voi.

Maude şi Briney au şuşotit câteva momente între ei.

— Care ţi-e numele? întrebă Maude, primind îndată răspunsul din partea lui Horace.

— Bine, Horace. Doar tu poţi veni cu noi în han. Pe restul oamenilor trimite-i înapoi la copaci.

Lui Horace îi fulgeră prin faţa ochilor imaginea băieţelului său şi, amintindu-şi-l cum şedea în bucătărie la masa plină de străchini şi linguri şi privea pârâul ce curgea prin dreptul micuţei lor case, n-a putut să nu-şi aducă aminte cum arăta pârâul înainte ca el să plece de acasă: o albie cu malurile complet uscate, prin mijlocul cărora se scurgea un pârâiaş lat de nici jumătate de metru.

— Hai, duceţi-vă, îşi îndemnă el oamenii, făcându-le semn să pornească spre copaci.

Bărbaţii au stat în cumpănă câteva momente, dorindu-şi în sinea lor să-şi fi luat cu ei săbiile, dar Horace i-a convins că aceasta e calea cea mai bună.

— Dacă aflăm că te-a trimis cumva Lordul Phineus, nu vei mai apuca să vezi copacii ăia. Aşa că, poate îţi doreşti să le arunci o ultimă privire, îi spuse Maude, care nu avea încredere în acel străin din ţinutul Muntelui, cu pleoape lăsate şi guşă.

În han, Horace a fost escortat la o masă, prin întunericul ce se lăsa cu greu îndepărtat de cele câteva candele aprinse şi de focul la care se frigeau câţiva iepuri, pentru un grup de bărbaţi şi femei din apropiere.

— La masa aia, îi spuse Briney, arătându-i spre acelaşi colţ unde Sir Emerik fusese chestionat de Edgar.

Horace traversă încăperea şi se aşeză, iar Maude le ceru celorlalţi să lase ţepuşa cu iepuri deoparte şi să aştepte puţin afară. Câteva clipe mai târziu, în han nu se mai auzeau decât pocniturile şi trosniturile focului şi glasurile celor trei oameni aşezaţi în colţul încăperii.

— De ce aţi venit aici? întrebă Briney, privindu-l atent pe bărbatul din faţa lui şi încercând să-i citească expresia de pe chip.

— Deoarece consider că ne-am înţeles greşit unii pe ceilalţi, a răspuns Horace.

— Eu am priceput fără nicio problemă dorinţa Lordului Phineus de a ne otrăvi, iar tu eşti unul din oamenii lui, îi zise Maude.

Horace încercă să răspundă, dar Maude nu-i mai dădu voie:

— Şi am înţeles la fel de bine că vreţi să luaţi toate smochinele, iepurii şi oile pe care le puteţi scoate de la noi.

— Da, însă…

Maude plesni cu palma în tăblia mesei şi străinul păstră îndată tăcerea. Pentru Maude, Horace era reprezentantul tuturor relelor din ţinutul Muntelui şi femeia intenţiona să-şi spună punctul de vedere, indiferent dacă străinului îi plăcea sau nu ce avea să audă.

— Şi, la final, aţi vrut să ne daţi lovitura de graţie cu ajutorul pulberii portocalii, continuă Maude. Otravă pe care locuitorii din dumbravă s-au străduit din răsputeri să n-o lase să scape de sub control, având în vedere cererile voastre de a primi tot mai multe şi mai multe smochine! Cum de-aţi îndrăznit s-o adunaţi şi s-o folosiţi împotriva noastră!?

— Voi aţi încercat primii să ne otrăviţi, răbufni Horace, surprins de acuzaţia ce li se aducea, răspuns care o mai potoli pe Maude şi Horace profită îndată de tăcerea aşternută în cameră: Negaţi? Puteţi nega faptul că aţi folosit otrava împotriva noastră? Sunt în teritoriul Muntelui oameni care de-abia mai pot să respire. Eh, de asta ce mai ziceţi? Sărmanii au mâinile şi feţele pline de răni. Ce-aţi fi vrut să credem despre voi? Că sunteţi oameni paşnici?

Nemaisuportând insultele pe care străinul i le aducea soţiei sale, Briney îl atenţionă pe Horace cu degetul.

— Lordul vostru, Phineus, i-a cerut domnului Ratikan să strângă praful portocaliu şi să-l testeze pe noi şi să ni-l pună în apă – ceea ce a şi făcut. Am avut însă mare noroc să-l descoperim înainte să poată fi folosit împotriva noastră, pentru că nu am nicio îndoială că Lordul Phineus dorea să ne otrăvească pe toţi. Aşa că, *voi* aţi încercat să ne otrăviţi. Noi n-am încercat decât să ne apărăm.

Horace nu mai ştia ce să răspundă. Dacă era adevărat ce-i spusese Briney, încercarea lui era sortită eşecului. Nu auzise la nimeni despre aceste intenţii. Nimeni nu ştia

nimic. Să fi fost oare Lordul Phineus un om de-o asemenea cruzime?

Maude îşi recăpătă aplombul:

— În plus, de ce-aţi fost mereu atât de zgârciţi în privinţa apei? Din ce-am zărit prin teritoriul Muntelui, aveaţi apă suficientă, cât să vă ajungă multă vreme de acum încolo.

Acest subiect era unul care îl neliniştise adeseori pe Horace, în reflecţiile sale lăuntrice. Ştia de mult timp că localnicii din ţinutul său nu duceau lipsă de apă şi, văzând la faţa locului uscăciunea din Podiş, îşi dădu pentru prima oară seama cât de avar fusese Lordul Phineus.

— Apa reprezintă unul din motivele pentru care am venit aici, le-a răspuns Horace, simţind că s-ar putea să fi ajuns într-un punct al discuţiei în care s-ar fi putut înţelege reciproc. Lordul Phineus s-a ferecat în Casa Puterii, împreună cu oamenii lui cei mai de nădejde. Întrucât majoritatea alimentelor sunt depozitate acolo, are la dispoziţie hrană din belşug şi, în plus, deţine controlul asupra fluxului apei, dintr-un loc cunoscut numai de el.

Horace îi privi atent pe cei doi, dar nu reuşi să-şi dea seama dacă Briney şi Maude l-au înţeles, aşa că repetă:

— A ferecat porţile Casei Puterii şi e singurul care controlează curgerea apei. Din câte se pare, Lordul Phineus s-a întors şi împotriva ţinutului Muntelui, nu doar împotriva Podişului.

— Şi cum de se poate izola, fără să-l găsească nimeni? întrebă Briney. Aşa ceva e imposibil.

— Nicidecum, răspunse Horace. El controlează apa din interiorul Casei Puterii, iar zidul foarte înalt ce împrejmuieşte fortăreaţa este păzit de cei mai credincioşi oameni ai săi.

— Chiar nu mai cunoaşte nimeni locul din care izvorăşte apa? întrebă Maude.

— În afară de Lordul Phineus, nu. Mai demult erau trei persoane, ori cel puţin aşa am auzit la postul pe care îl deţin în Casa Puterii. Sir Philip a căzut azi în bătălia din Satul Oilor, iar Sir William a pierit cu ceva timp în urmă,

într-un accident nefericit. Cel de-al treilea, Sir Emerik, cu toate că deţine o putere considerabilă, se pare că a fost lăsat pe dinafară, probabil din cauză că nu este de încredere.

— Înseamnă că ţinta noastră este Lordul Phineus! strigă Maude. Trebuie să ajungem în Casa Puterii şi să-l obligăm să dea din nou drumul la apă, după care îi vom ucide pe amândoi – atât pe lord, cât şi pe tipul ăla, Sir Emerik.

— Mă tem că acest lucru este mult mai dificil decât vă imaginaţi, le spuse Horace, încleştându-şi palmele şi gândindu-se cum să le explice mai bine situaţia.

— Cei cinci oameni care au venit cu mine sunt singurii luptători care ne pot ajuta. Nu ne vom confrunta doar cu opoziţia celor din Casa Puterii, ci vom întâmpina o rezistenţă aprigă din partea tuturor localnicilor care nu vor pe nimeni din Podiş în ţinutul Muntelui. Nu vă gândiţi că vor tolera incursiunea voastră în teritoriul lor, doar din simplul motiv că nici ei nu pot pătrunde în Casa Puterii.

— Nu poţi vorbi cu ei? Nu-i poţi convinge că şi noi dorim acelaşi lucru ca şi ei? întrebă Briney.

— Chiar doriţi acelaşi lucru? întrebă Horace. Chiar vreţi doar apă, ca şi ei? Puteţi spune cu mâna pe inimă că nu vă doriţi să trăiţi în ţinutul Muntelui, alături de noi? Şi, în plus, ne veţi mai aproviziona cu mâncare, odată ce nu veţi mai fi obligaţi să faceţi acest lucru?

— Are dreptate, zise Maude. Văd aceste dorinţe pe chipurile celor mai mulţi dintre săteni. Vor cu toţii să ajungă acolo şi nu vor să mai fie conduşi.

Uşa hanului se deschise larg şi lumina se revărsă brusc în cameră.

— Briney? Maude?

Charles şi Wallace au intrat în han răsuflând atât de greu, încât ai fi zis că ar fi străbătut în fugă distanţa dintre sate.

— Suntem aici, Charles, i-a răspuns Briney din colţul întunecat al încăperii. Ce s-a întâmplat?

Charles a avut nevoie de câteva clipe să-şi tragă răsuflarea, înainte să răspundă. Glasul îi era o îngânare

stridentă şi iritantă, din care nu se desluşea mai nimic. L-au condus împreună cu Wallace până în dreptul mesei şi i-au aşezat pe o laviţă.

— Charles, ce s-a întâmplat? întrebă Briney, privindu-l cu îngrijorare şi surprindere.

— Isabel, bombăni Charles, fata mea a vorbit cu un băieţel din ţinutul Muntelui, un puşti care îl cunoaşte pe Edgar al nostru, din dumbravă. Înainte ca băiatul să apuce să fugă spre casa lui, Isabel l-a descusut şi a aflat un lucru uluitor. Se întâmplă din nou, dar de această dată situaţia e mult mai gravă!

Charles înghiţi din greu, dorindu-şi cu ardoare o cană cu apă, dar în han nu mai exista aşa ceva.

— Ce e? Ce vrei să spui? întrebă Maude.

Charles era atât de agitat de vestea aflată, încât nu se mai gândise să păstreze discreţia. Încă din primul moment în care intrase în han, Wallace îl privise atent pe Horace, învăluit pe jumătate în penumbră.

— Cine e omul ăla? întrebă Wallace, înainte ca Charles să apuce să răspundă.

Neştiind cum să procedeze în continuare, s-au privit în tăcere şi pământul începu deodată să li se mişte sub picioare.

*

Samuel şi Isabel stăteau ascunşi în cea mai retrasă porţiune din dumbravă, şezând pe o creangă joasă, printre frunzele unui copac de trei ani.

— Dumbrava nu mai e îngrijită, spuse fetiţa, şi n-a mai rămas pic de apă în iaz.

Samuel pipăi o frunză veştejită.

— Lordul Phineus a oprit apa, îi zise Samuel.

— Nu ştiam că poate să facă aşa ceva, răspunse Isabel, gândindu-se că Lordul Phineus deţinea mult mai multă putere decât fusese lăsată ea să creadă.

Samuel şovăi în a-i spune Isabelei tot ce ştia. Faptul că a crescut de mic în Casa Puterii şi a avut un părinte ce

făcuse parte din cercul cârmuitorilor i-a permis să afle mult mai multe informaţii decât şi-ar fi închipuit ceilalţi. Fusese întotdeauna un băiat rezervat şi devenise cu atât mai secretos din ziua în care mama lui rămăsese singura persoană în care avea încredere. Gândul la aceasta, singură în Casa Puterii, şi actul său egoist de a o părăsi l-au îndemnat să spere că îi poate încredinţa Isabelei unul dintre cele mai importante secrete ale Atherton-ului.

— Locul de unde este controlată apa se află undeva sub Casa Puterii, îi zise Samuel. Şi este cunoscut doar de două persoane.

— Cine sunt acestea?

Samuel lovi cu piciorul în ţărână şi îşi căută o clipă cuvintele.

— Erau trei oameni care ştiau cum să controleze apa: Lordul Phineus, Sir Philip şi tatăl meu. Tata nu mi-ar fi arătat niciodată unde este acest loc, dar asta oricum n-avea importanţă.

— De ce? întrebă Isabel, simţind că, încet-încet, va reuşi să scoată de la Samuel tot ce ştie.

— Pentru că nu m-a urmărit nimeni şi cunosc toate cotloanele şi ungherele din Casa Puterii.

Băiatul o privi pe Isabel şi fetiţa îi fixă privirea.

— În afară de Lordul Phineus, eu sunt acum singurul care ştie locul unde se află sursa apei. E un loc înspăimântător şi deloc uşor de găsit, dar ştiu cum să ajung acolo.

Samuel se opri şi clătină frustrat din cap.

— Ce e? întrebă Isabel.

— Pentru a ajunge la apă, trebuie mai întâi să intrăm în Casa Puterii.

— Asta nu va fi prea greu, răspunse Isabel. Îi putem spune tatălui meu şi va merge acolo cu mai mulţi bărbaţi, iar Lordul Phineus va trebui să-i asculte.

Samuel a surâs din colţul gurii la auzul opiniei simpliste pe care o avea Isabel faţă de provocarea ce-i aştepta. Desigur, fetiţa nu avusese niciodată în faţă o fortăreaţă sau altă forţă de securitate mai înspăimântătoare decât

paznicii care patrulau printre pârâiaşele şi cascadele din Podiş.

— Nu cred să ne fie atât de uşor, îi spuse Samuel. Există o singură poartă şi e foarte bine păzită. Casa e înconjurată de un zid neted ca luciul apei, pe care doar Edgar l-ar putea escalada.

Dacă Lordul Phineus nu vrea să intre nimeni acolo, îi poate ţine cu mare uşurinţă la distanţă. Există însă un loc prin care ne-am putea strecura…

Isabel aşteptă, lăsând suspansul să plutească în aer şi insistă să-l descoasă.

— Unde e locul de care vorbeşti?

Samuel începea să-şi facă griji pentru mama lui. Cu cât stătea mai mult în dumbravă, cu atât simţea mai mult nevoia să se întoarcă la ea şi să se asigure că este în regulă.

— Isabel, dacă e să facem acest lucru, va trebui să mergem singuri.

Isabel dădu să protesteze, cu toate că o entuziasma ideea să scape de sub protecţia mamei şi să se aventureze în ţinutul Muntelui alături de cineva care cunoştea bine drumul. Îşi şi imagina privirile admirative ale celorlalţi copii din dumbravă, în momentele când apa va curge nestingherită printre copaci şi vor afla cu toţii că Isabel a fost cea care a făcut posibil acest lucru.

— Isabel, noi suntem mici şi ne putem ascunde cu uşurinţă, în special când intrăm în Casa Puterii. Cunosc multe locuri unde avem posibilitatea să rămânem pitiţi, dar sunt locuri foarte înguste, şi mai e un motiv pentru care trebuie să mergem singuri.

— Care anume? întrebă Isabel, pipăindu-şi săculeţul cu smochine negre şi întrebându-se dacă avea suficiente smochine pentru această călătorie periculoasă.

— Intrarea în Casa Puterii nu e atât de mare încât să poată încăpea prin ea un adult. Doar noi putem trece pe acolo.

Aşa au decis cei doi să părăsească împreună dumbrava, odată cu lăsarea întunericului. Isabel urma să-şi petreacă

după-amiaza făcând rost de mâncare şi apă, dacă era posibil, precum şi de câteva smochine negre în plus – cu toate că avea în cămăruţa ei un săculeţ plin cu smochine impregnate în pulbere portocalie, pe care intenţiona să-l ia neapărat cu ea. În timp ce puneau la cale detaliile călătoriei, au simţit din nou cum pământul le coboară de sub picioare, provocând în depărtări răsunetul unui vuiet sinistru. Trepidaţia continuă atât de mult, încât Isabel nu mai pierdu vremea şi fugi să se ocupe îndată de ultimele pregătiri.

După plecarea fetiţei, reflectând asupra unor amănunte pe care nu le menţionase în dezvăluirile de mai devreme, lui Samuel îi păru rău că nu-i spusese lui Isabel tot ce ştia. Dar fetiţa s-ar fi putut răzgândi, dacă i-ar fi destăinuit totul – iar el chiar avea nevoie de măiestria copilei de a mânui praştia şi de a-l ajuta în călătoria la finele căreia urma să fie iarăşi alături de mama lui.

În răstimpul în care au stat cocoţaţi în copac, Samuel nu-i spusese două lucruri. Primul: adâncimea la care se află sursa apei şi traseul foarte periculos până acolo. Însă nu aceasta era problema cea mai mare. Chiar de vor reuşi să se strecoare în Casa Puterii şi să străbată culoarul subteran, s-ar putea ca eforturile să le fie zadarnice – întrucât la capătul traseului urmau să ajungă în faţa unei uşi ce putea fi descuiată cu o cheie aflată numai în posesia Lordului Phineus.

CAPITOLUL 31
SPIRITUL DUMBRĂVII

— Ce părere ai, Wallace? întrebă Charles. Să avem sau nu încredere în el?

Charles le povestise tot ce aflase despre coborârea Podişului şi despre creaturile oribile pe care s-ar putea să le întâlnească în Deşert. Sătenii îl trimiseseră pe Horace să aştepte afară, până când se hotărau dacă să-i spună sau nu aceste informaţii.

— Ameninţările ne pândesc din toate părţile, bombăni Wallace. Schimbarea prin care trece lumea noastră este un adevărat blestem.

Wallace era gânditor şi răbdător de felul lui, mult mai puţin predispus la acţiune decât ceilalţi. Şi totuşi, stilul său tăcut şi filosofic avea un efect liniştitor asupra oamenilor, care deveneau parcă în preajma lui asemenea unor mioare pe care nu dorea decât să le îndrepte în direcţia cea bună.

— Nu ştim ce ne aşteaptă. Pericolele din Deşert rămân un mister şi, după cum văd eu, s-ar putea să ne ameninţe pe toţi, continuă el, privindu-şi prietenii şi văzând că aceştia nu păreau să înţeleagă ce intenţiona să le spună.

— Ar fi o totală nechibzuinţă din partea noastră să ne luptăm între noi, când putem foarte bine să ne aliem şi să purtăm împreună un război împotriva unui duşman mult mai cumplit.

În han s-a aşternut tăcerea şi cei prezenţi au reflectat asupra riscurilor.

— S-o fi minţit pe Isabel acel puşti sosit din ţinutul Muntelui, numai ca s-o sperie? Să-l fi trimis oare Lordul Phineus?

— Nu se lasă ea atât de uşor păcălită, îi spuse Charles. Fata nu mi-a spus un zvon sau o minciună, ci numai adevărul – fiind pe deplin convinsă că băiatul a venit aici să ne avertizeze.

— Şi totuşi, băieţelul putea fi păcălit de altcineva, nu?

întrebă Briney. Posibil ca pagina aia din cartea secretelor să fi fost plină de minciuni.

În geamătul profund al coborârii line a Podişului, cei patru şi-au ridicat sprâncenele şi au încuviinţat din cap în jurul mesei, recunoscând în tăcere faptul că se îndepliniseră deja unele din previziunile scrise în carte. Ar fi fost o nesăbuinţă din partea lor, să se aştepte la o întâlnire paşnică cu Deşertul.

— Ne încredem în acest străin cu riscul pieirii noastre, spuse îndoielnică Maude, gândindu-se că Horace, cartea secretelor şi băiatul misterios puteau foarte bine să facă parte dintr-o strategie a Lordului Phineus. Şi totuşi, Maude pricepu îndată înţelepciunea vorbelor lui Wallace. Cum s-ar putea lupta cu doi duşmani deodată, când nu ştiau mai nimic despre război? Eforturile le-ar fi fost sortite eşecului în ambele strădainţe.

— Cine doreşte să-l chemăm pe Horace înăuntru şi să-i spunem tot ce ştim, să ridice mâna, spuse Charles.

Wallace şi-a ridicat braţul chiar înainte de rostirea propunerii. Dintre toţi, era singurul convins că porniseră pe un drum înţesat de primejdii. El cunoscuse gustul bătăliei şi victoriei, dar în ceasurile care au urmat luptei s-a simţit cumplit de neliniştit la gândul tot mai persistent că, în final, vor decădea cu toţii. Războiul nu-şi avea locul printre nişte oameni paşnici şi, în ceea ce-l privea, nu i se potrivea absolut deloc.

Când Charles a votat pentru, Briney a privit în acel moment spre Maude, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că nu-şi ridică mâna, dacă nu vrea şi ea acelaşi lucru. Inima îi era împărţită între devoţiunea faţă de soţia sa şi speranţa de a coopera cu locuitorii din ţinutul Muntelui şi nu de a fi împotriva lor. Briney se arătă foarte bucuros când Maude oftă profund şi îşi ridică îndoielnică braţul.

— Wallace, tu vei fi cel care va lua cuvântul, îi spuse Maude, hotărâtă să-şi impună măcar o parte a voinţei la masa aceea plină de bărbaţi. Oamenii pe care îi conduce au luptat în satul tău, unde şi-au pierdut prieteni şi camarazi sub bâtele sătenilor voştri, aşa că, pentru a fi pe

deplin convinsă de această înţelegere, vreau să văd că daţi dovadă de încredere unul în celălalt.

Odată revenit pe laviţa unde stătuse mai devreme, Horace privi agitat chipurile sătenilor din faţa sa, întrebându-se totodată de ce nu-i vorbeşte nimeni. Wallace savura tăcerea din încăpere, linişte care îl stânjenea vizibil pe Horace.

— Podişul se mişcă, remarcă Horace, ca şi cum ar fi dorit să spargă gheaţa. Mă întreb oare de ce.

Cei de la masă au păstrat în continuare tăcerea. Horace însă nu era o persoană pripită, înclinată să trăncănească orice îi trece prin minte, numai pentru a alunga un moment stânjenitor, aşa că păstră şi el tăcerea. Charles îl înghionti pe Wallace în umăr, gândindu-se că, probabil, Wallace aţipise pe scaun. Săteanul nu dormea, ci aştepta să-i apară în minte cuvintele potrivite – un lucru de care foarte puţini oameni sunt capabili în momente de încordare.

Wallace îl privi scrutător pe străinul din faţa sa. Fălcile proeminente ale acestuia îi spuneau că Horace nu dusese lipsă de mâncare, ba dimpotrivă. A simţit îndată în ochii străinului epuizarea şi îngrijorarea, griji specifice unui părinte.

— Tu ai soţie şi copii, a rupt tăcerea Wallace. Oile sunt singura mea bogăţie şi ele reprezintă pentru mine la fel de mult ca orice altceva am cunoscut.

Urmă o nouă pauză, în decursul căreia Horace se gândi la mioarele care s-ar putea să fi pierit sub copitele cailor conduşi de cei cinci oameni ai săi. *Pentru moment, copilul meu este în siguranţă, dar unele din animalele dragi ale acestui om au pierit înainte de vreme.*

— Bărbaţii voştri au luptat bine, spuse Wallace, împreunându-şi palmele pe tăblia mesei.

— După cum stau lucrurile, la fel aţi făcut-o şi voi, răspunse Horace, gândindu-se la numărul mare de luptători căzuţi în bătălie.

— Nu, asta nu e adevărat. Eu nu ştiu să lupt bine. *Noi* nu ştim deloc să luptăm, îi zise Wallace aruncând o privire

fugară prietenilor săi. Am fost numai norocoşi. Briney ne-a spus că ai unele îndoieli în privinţa Lordului Phineus. Noi nu avem niciun dubiu în privinţa lui. Evenimentele din trecut ne fac să credem că îşi va folosi puterea să ne controleze, însă avem totodată speranţa că vizita voastră este un semn că nu toţi cei din ţinutul Muntelui îi împărtăşesc dorinţele.

— Speranţele vă sunt pe deplin îndreptăţite, spuse Horace. Nu pretind că toţi localnicii nutresc aceleaşi sentimente ca şi mine, dar sunt unii care o fac. Câţi anume, nu pot şti cu siguranţă.

— Avem un nou duşman, unul care ne-ar putea obliga să ne unim forţele.

— Te referi la Lordul Phineus? întrebă Horace, uimit de această remarcă.

— Mă tem că el reprezintă numai o parte a necazurilor noastre, pe care aş dori să ţi le dezvăluie Charles.

Charles dădu să înceapă, dar Wallace îl opri punându-i mâna pe braţ, sugerându-i să mai aştepte o clipă.

— Horace, îmi pare rău pentru oamenii voştri, căzuţi în satul nostru. Mi-aş fi dorit un cu totul alt deznodământ.

Horace simţi sinceritatea cuvintelor bărbatului. Ar fi dorit să-şi ceară şi el scuze pentru o mulţime de lucruri, dar simţea că nu-şi găseşte cuvintele. Wallace dădu din cap, părând să-i înţeleagă străinului sentimentele, chiar dacă acesta n-a izbutit i să-i răspundă.

În numai câteva minute, Charles i-a povestit lui Horace tot ce aflase Isabel de la vizitatorul ei misterios, în legătură cu sălbăticiunile înfiorătoare care ar putea invada Podişul. Pe parcursul dezvăluirilor, Horace îşi dădu seama că veştile n-ar fi putut ajunge în dumbravă decât prin intermediul lui Samuel. Acest gând îl nelinişti, deoarece nutrea sentimente părinteşti pentru băieţel. Horace însă era un om de acţiune şi, fără să mai piardă vremea, ca un bărbat pregătit pentru o asemenea întâlnire, îşi îndreptă îndată atenţia spre primejdiile care îi ameninţau.

— Trebuie să trimitem numaidecât pe cineva la marginea Podişului şi să aflăm cât de aproape suntem de

Deşert. În curând, creaturile alea, indiferent ce-ar fi ele, vor fi suficient de aproape cât să le putem vedea. Trebuie să ne cunoaştem duşmanul.

— Voi merge eu, împreună cu Morris şi Amanda, se oferi Maude. O să revenim cu veşti înainte de amurg.

Femeia nu mai aşteptă un răspuns din partea celorlalţi şi Briney înţelesese îndată că trebuia să rămână în han şi să supravegheze satul. Era bucuros că soţia lui se gândise să ia pe cineva cu ea. Pentru moment, îşi dorea ca Maude să stea cât mai departe de ţinutul Muntelui, măcar până când Podişul avea să se apropie de Deşert.

După ce Maude ieşi, Horace deschise primul discuţia, remarcând:

— E o femeie puternică.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, răspunse Briney.

Cei patru bărbaţi au zâmbit şi au început să discute despre modalităţile în care se pot pregăti pentru ziua când Atherton-ul va fi complet plat. Conversaţia n-a durat mult, întrucât buzele le deveneau tot mai uscate şi şi-au dat îndată seama că ar face mai bine să-şi conserve energia.

Horace se ridică să plece şi ceilalţi bărbaţi l-au urmat afară, unde s-au oprit în faţa hanului.

— Voi lăsa un om acolo, spuse Horace, arătând spre copacii unde oamenii săi îl aşteptau să se întoarcă. Când va reveni Maude cu veşti, spuneţi-i omului meu tot ce-aţi aflat. El va şti unde să mă găsească. Dacă ne-am apropiat de Deşert şi există într-adevăr o ameninţare, aşa cum v-a anunţat băieţelul, voi merge îndată la Casa Puterii şi voi încerca să-l conving pe Lordul Phineus de faptul că trebuie să luptăm împreună.

— Încercaţi şi alt traseu pentru a vă înapoia în ţinutul Muntelui, îi spuse Wallace. Continuaţi de-a lungul marginii care separă cele două teritorii şi veţi găsi la un moment dat un cal şi un bărbat care s-ar putea să vă fie cunoscut.

Nu peste multă vreme, Horace avea să găsească locul unde căzuse Sir Philip – departe de sate, într-un ţinut al nimănui – şi avea să se întrebe cum de ajunsese bărbatul într-o loc atât de pustiu.

*

Isabel trecea printr-unul din acele momente când îşi dorea din toată inima să fi ştiut să scrie şi părinţii ei să fi ştiut să citească. Fetiţa îşi dorea mai mult ca orice să-i lase mamei şi tatălui ei un bileţel, în care să le spună să nu se îngrijoreze, pentru că va reveni curând acasă. Totodată, dacă le-ar fi spus unde se duce, ştia foarte bine că părinţii ar fi pornit imediat în căutarea ei, riscând să fie întâmpinaţi cu violenţă în ţinutul Muntelui. Nu, îi era clar că nu putea risca să piardă şansa de a-l ajuta pe Samuel într-o misiune atât de importantă şi hotărî să ceară ajutorul celei mai devotate prietene din dumbravă, o copilă foarte drăgălaşă şi binevoitoare, în vârstă de numai şapte anişori.

— Te rog, vrei să-i spui ceva mamei mele?

— Da, îi răspunse copila.

— Aşteaptă un ceas şi du-te apoi la ea şi spune-i că a trebuit să rezolv ceva foarte important, dar mă voi întoarce mâine.

— Unde te duci? Fiindcă o să mă întrebe acest lucru, îi zise fetiţa, dorind mai mult ea să afle destinaţia Isabelei.

— Nu-ţi pot spune, pentru că mama nu trebuie să afle unde plec.

— Şi chiar mai vii înapoi? întrebă copila cu tremur în voce, moment în care Isabel îngenunche pe un picior în faţa ei.

— O să mă întorc, îţi promit. Am aflat modalitatea prin care pot salva dumbrava, dar, pentru asta, mama nu trebuie să vină după mine. Nu trebuie decât să-i spui că mă voi întoarce.

— Bine, îi zise copila. O să aştept un ceas după lăsarea întunericului şi apoi o să-i spun.

Copila fugi şi Samuel sări dintr-un copac din apropiere. Odată cu primele semne ale amurgului, când cerul devenea tot mai cenuşiu, Isabel a rupt dintr-un copac o frunză ce i se părea oarecum diferită, schimbare ce putea

fi percepută numai de cineva care trăise în dumbravă la fel de mult ca şi ea. Frunza era puţin uscată şi începea să capete o culoare uşor aparte. Isabel îşi aminti de puieţii din dumbravă şi se întrebă cât de mult vor putea rezista, întrucât erau foarte fragili şi necesitau multă îngrijire şi cantităţi mari de apă. Dacă aceştia mureau, viitorul dumbrăvii era periclitat şi dumbrava ar fi putut chiar să dispară.

— Trebuie să mergem repede, spuse ea. N-avem vreme de pierdut.

Aşa şi-au început Isabel şi Samuel călătoria ce avea să-i poarte prin ţinuturi frumoase şi pline de primejdii, în scopul de a readuce unui ţinut sterp şi oamenilor însetaţi bogăţia apei – aventurându-se la o încercare mult mai periculoasă decât şi-ar fi închipuit.

Traversând precauţi nămolul ce începuse deja să se întărească pe fundul fostului iaz unde se revărsa cascada, Isabel şi Samuel şi-au amintit de băiatul datorită căruia au ajuns să se cunoască.

— Ce crezi că face Edgar acum? întrebă Samuel, după ce au trecut nevăzuţi hotarul ţinutului Muntelui.

— Mi-aş dori să ştiu, răspunse Isabel.

— Încă mai avem şansa de a ne întoarce toţi trei în dumbravă.

Cei doi au privit pomii din spatele lor şi s-au furişat apoi printre tulpinile înalte şi verzi ale ierbii. Isabel observă în lumina cenuşie a cerului abundenţa vegetaţiei din ţinutul Muntelui, privelişte luxuriantă ce pălea în faţa mult prea iubiţilor ei smochini. Inima fetiţei era pentru totdeauna acaparată de dumbravă – de acei pomişori care îi trezeau amintiri de neuitat şi, mai presus de toate, care erau însufleţiţi cu spiritul unui puşti pe nume Edgar.

Până când Isabel urma să revină în dumbravă, aceasta nu va mai avea să fie aşa cum şi-o amintea.

CAPITOLUL 32
SCORBURA LUI MEAD

Atherton-ul a vuit înfundat pe tot parcursul zilei, de parcă s-ar fi pregătit să-şi tragă sufletul pentru un ultim şi îndelungat efort de a coborî până la nivelul Deşertului. Coborârea era constantă şi putea fi mai degrabă auzită, decât simţită – asemeni tonurilor difuze ale unui cântec de leagăn ce pare să continue la nesfârşit şi să se piardă în fundal la fel cum o făcea odată tumultul cascadei. Când şi când se prăbuşea vertiginos, bubuind şi urlând, după care continua să scrâşnească încet, retrezindu-le simţurile tuturor locuitorilor din Atherton. Mişcarea însă nu s-a oprit complet, aşa cum s-a întâmplat în decursul multor zile pe parcursul cărora Muntele s-a cufundat complet în Podiş.

Cu cât Maude şi camarazii ei se apropiau mai mult de marginea Podişului, cu atât aceasta devenea mai aridă şi mai deprimantă. Solul era împânzit de roci prăfuite şi aerul uscat le îngreuna tot mai mult respiraţia. Maude se opri destul de aproape de marginea crestei şi le arătă cu mâna în depărtare, unde puteau zări deja Deşertul. Podişul coborâse mult mai mult decât îşi închipuiseră cu toţii. Cei trei au privit în spate, spre mijlocul Atherton-ului, acolo unde se înălţase cândva Muntele.

— Asta nu mai e casa noastră, le-a zis Maude. Glasul îi era atât de aspru şi de şoptit, încât Morris şi-ar fi dorit să-i umezească şi să-i fluidizeze vorbele cu o cană cu apă, aşa încât să nu se mai simtă atât de neputincioşi şi de neajutoraţi. A trebuit totuşi să accepte în sinea lui că dispariţia Muntelui dădea un aer ciudat Podişului şi făcea ca Atherton-ul să arate pustiu. Masivul stâncos fusese pentru ei un refugiu la care se puteau adăposti şi în preajma căruia se simţeau în siguranţă, dar care acum dispăruse şi lăsase în urma lui un sentiment de spaimă pe care Morris nu şi-l putea izgoni.

— Se face târziu, zise Morris, surprins de sacadarea

propriului glas – cu toate că nu vorbiseră prea mult pe parcursul drumului.

Cei trei au continuat să înainteze spre marginea ţinutului, mult mai încet, dar fără să-şi piardă o clipă voinţa. Amanda, la numai zece paşi, s-a oprit brusc, zicându-le:

— Nu pot să merg mai departe.

Nu era o femeie de aceeaşi tărie ca şi Maude şi, cu cât se apropiau mai mult, cu atât îşi dorea mai intens să se întoarcă – aşa că îi lăsă pe Maude şi pe Morris să parcurgă singuri restul distanţei.

Odată ajunşi la marginea ţinutului, s-au aplecat şi au privit în jos.

— Nu se poate aşa ceva! exclamă copleşită Maude, simţindu-se ca şi cum i-ar fi apărut în faţă un monstru colosal, ivit parcă din coşmarurile ei cele mai groaznice. Nu trăia însă acelaşi sentiment ca şi atunci când văzuse pentru prima oară de aproape ţinutul Muntelui – pentru că în ziua aceea zărise fiinţe umane pe creasta Muntelui. Ceea ce i se înfăţişa de această dată în faţa ochilor reprezenta un mister ce o teroriza şi îi tăia respiraţia.

Maude şi Morris zăreau deja colţurile zdrenţuite ale stâncilor şi dârele verzi şi încâlcite ce se întretăiau pretutindeni pe suprafaţa Deşertului, observând totodată şi creaturile hidoase care le produceau.

Cei doi ajunseseră deasupra locului unde erau aruncate gunoaiele din sat, inclusiv oasele şi măruntaiele necomestibile de la iepuri. Înainte de lăsarea întunericului, Curăţătorii se adunau în număr mare acolo – în acelaşi loc în care Edgar coborâse în timpul nopţii, când majoritatea Curăţătorilor obişnuiesc să se ascundă printre stânci şi foarte puţini dintre ei îndrăznesc să se aventureze în căutarea vreunui os scăpat din vedere. În lumina zilei se strângeau acolo cu sutele, căutând oase şi tot ce cădea peste marginea stâncii şi le astâmpăra cât de cât lăcomia pentru mâncare.

Maude şi Morris au simţit dintr-odată că li se face rău, când au văzut lighioanele ce mişunau în toate părţile şi au

mirosit duhoarea morţii ce adia spre ei. Maude îşi potoli cu greu greaţa şi se îndepărtă împleticindu-se de marginea crestei.

Zgomotul coborârii Podişului acoperea sunetele distonante produse de clănţănitul şi mişcările Curăţătorilor. Dacă ar fi avut parte de-o zi tăcută, Morris şi Maude ar fi auzit mult mai clar sunetul vag al oaselor ce se sfărâmau dedesubtul lor.

— Dimineaţă s-ar putea să nu mai fim singuri, spuse Maude.

Morris o aprobă din cap şi se îndepărtă, după care luă din apropiere un bolovan pe care se opinti să-l ridice şi să-l ducă până în locul unde stătuse mai devreme. Când l-a aruncat peste margine, a fost cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi să se prăvălească odată cu acesta. Amanda ţipă şi îi ceru să plece îndată de acolo, dar Morris a rămas locului şi a privit în jos.

Pietroiul nimeri direct în capul unui Curăţător. Rănit, animalul începu să se zvârcolească în toate părţile, de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul. Morris înlemni când văzu zeci de fiare atacând lihnite bestia rănită.

— Trebuie să-i avertizăm şi pe ceilalţi săteni, spuse Morris. Dacă sălbăticiunile astea ajung în sate, nu vom avea scăpare.

Maude s-a apropiat de Amanda şi a cuprins-o de umăr.

— Mergeţi în dumbravă şi anunţaţi-i pe toţi. Odată ajunşi acolo, trimiteţi pe cineva să-i înştiinţeze şi pe cei din Satul Oilor. Eu voi merge în satul nostru şi le voi spune oamenilor tot ce-am văzut.

Morris şi Amanda au pornit grăbiţi spre dumbravă, iar Maude spre satul lor, unde va discuta mai întâi cu Briney şi îl vor anunţa apoi pe Horace şi pe oamenii acestuia. *Podişul şi Muntele trebuie să-şi unească forţele împotriva acestui duşman comun,* îşi repetă ea sentimentul pe care îl exprimase Wallace mai devreme. *E unica noastră şansă.*

Maude gândea mai bine când era singură. Ea prefera singurătatea obişnuinţei de a mătura şi de a-l lăsa pe Briney să le vorbească localnicilor. Nu de puţine ori se

gândise să se mute în Satul Oilor şi să devină păstoriţă, ocupaţie care i-ar fi permis să stea departe de oameni şi să reflecteze în voie. Dar ştia că Briney nu ar fi fost de acord să-şi părăsească hanul. Maude s-a gândit la aceste lucruri în speranţa că va uita ce văzuse în Deşert, însă nu-i dădea pace imaginea fiarei lovite de piatră şi atacul nemilos al celorlalte bestii. Spre finalul călătoriei, când Satul Iepurilor apăruse deja în zare, Maude se gândea la un singur lucru:

Trebuie să găsim o modalitate prin care să-i forţăm pe monştrii ăia să se atace unul pe celălalt.

*

În camera de consiliu, aşa cum îi făcea plăcere, Lordul Phineus admira capul lui Mead, trecându-şi degetele peste nasul alb al sculpturii, urcând pe frunte şi pe deasupra părului ondulat, cioplit în piatră. Fără un motiv anume, îşi aminti deodată de Sir William şi de greutăţile pe care le-a avut când a trebuit să-l pună pe acesta la punct.

Mintea i se limpezi imediat ce-a ajuns cu palma la ceafa capului lui Mead, moment în care a apucat strâns chipul statuii cu cealaltă mână, învârtind încet capul spre dreapta. A repetat apoi mişcarea spre stânga şi a readus capul în poziţie iniţială. Când l-a răsucit încă o dată spre stânga, din podeaua aflată în spatele sculpturii s-a auzit un clic. Se descuiase ceva.

După ce-a repetat mişcările în ordine inversă, se auzi un ţăcănit diferit şi Lordul Phineus luă între braţe capul şi îl ridică de pe suport. Îşi băgă adânc braţul în scobitura în care stătea capul şi luă dinăuntru o cheie.

Lordul Phineus a reaşezat capul în soclu şi s-a apropiat de uşa încuiată a camerei, să fie sigur că nu ascultă nimeni din spatele acesteia.

Îndepărtând cu grijă mlădiţele iederei ce cobora pe zid şi acoperea porţiunea podelei din spatele capului lui Mead, Lordul Phineus dezveli o dală mare din piatră şi apucă lespedea de adânciturile poziţionate într-o parte şi alta a

plăcii. Trăgând lespedea, a târâit-o zgomotos pe podea şi a privit apoi în gaura de dedesubt. Inspiră profund şi ascultă atent, să vadă dacă nu cumva se aud sunete neobişnuite.

Lordul Phineus simţi o spaimă cumplită când văzu în lumina lămpii treptele ce se pierdeau în beznă. În dreptul primei trepte erau scrijelite cuvintele pe care le citise de multe ori în trecut, când coborâse până la sursa apei: *Scorbura lui Mead.* Cu toate că îl străbătuse de multe ori şi îl cunoştea foarte bine, coridorul nu era deloc prietenos şi îi provoca de fiecare dată fiori.

Coborând suficient cât să se poată astupa intrarea, Lordul Phineus aşeză la picioare candela aprinsă şi, ascultând încă o dată foarte atent, privi în josul culoarului îngust. Odată ce-a tras lespedea şi a acoperit intrarea, Lordul Phineus a fost îndată împresurat de întuneric şi de penumbrele jucăuşe, iscate de flăcăruia portocalie a lămpii.

Avea la el un pumnal, un amnar, în caz că se stingea fitilul, şi cheia luată de sub capul lui Mead, precum şi un săculeţ pe care şi-l atârnase de mijloc şi pe care îl pipăi uşor înfiorat. Săculeţul era plin cu bucăţi de pâine uscată, care urmau să-l ajute în privinţa creaturilor primejdioase ce sălăşluiau în Scorbura lui Mead, fiare care îl vor lăsa să-şi vadă de treabă numai dacă le dădea ceva de mâncare.

Lordul Phineus ridică lampa şi privi în faţă pereţii acoperiţi în întregime de lujerii uscaţi ai iederei maronii şi negre. Mlădiţele arătau asemenea scheletului unei sălbăticiuni care părea să nu dorească să-l lase să meargă mai departe. Cutremurându-se încă o dată, îşi începu călătoria în grota de sub Casa Puterii şi, după numai câţiva paşi, auzi un mârâit gros ce-l îndemnă să scotocească îndată prin săculeţul plin cu pâine.

*

Sir Emerik stătuse într-adevăr la uşă şi ascultase în linişte zgomotele pe care le mai auzise şi altă dată. Cunoştea secretul capului lui Mead şi ştia că există o grotă

ce poartă numele de Scorbura lui Mead, însă nu avusese niciodată plăcerea să deschidă intrarea spre aceasta. Până în acel moment nu era foarte sigur de locul în care se afla ascunsă cheia, dar, auzind mai devreme hârşâiturile pietrei, ştia că ascunzătoarea era chiar în soclul sculpturii. Zâmbind înverşunat, Sir Emerik începu să plănuiască modalitatea prin care să poată scăpa de Lordul Phineus, să deţină controlul apei şi să ajungă stăpânul întregii lumi.

CAPITOLUL 33
INVERSIUNE

Din cenuşiul amurgului nu mai rămăsese decât o lumină difuză. În timp ce în Atherton se aşternea întunericul, trei siluete îşi croiau drum printr-un ţinut cufundat în tăcere. Trepidaţiile şi zgomotele măcinării pământului încetaseră, iar în depărtare nu avea de unde să mai răsune vuietul distant al cascadelor. Curăţătorii se ascunseseră discreţi printre stâncile colţuroase rămase mult în urma drumeţilor şi Atherton-ul era tăcut ca o şoaptă.

Edgar era obişnuit să călătorească fără să aibă parte de prea multă lumină, dar liniştea sinistră ce-i înconjura îi dădea impresia unei lumi bântuite, un sentiment pe care nu-l cunoscuse niciodată în trecut. Atherton-ul îi părea lui Edgar o lume moartă.

— Va rămâne mereu tăcerea asta? întrebă agitat Edgar. Nu-mi place deloc.

— E foarte ciudată, spuse Vincent, care mergea în faţa lui Edgar şi a doctorului Kincaid, deschizându-le drumul.

— Pe mine nu mă deranjează liniştea, zise dr. Kincaid. E mult mai plăcută, decât să auzim în aer sunetele Curăţătorilor.

Străbătuseră cale lungă prin ţinutul Deşertului şi se apropiaseră în sfârşit de marginea Podişului, continuând să înainteze un scurt interval de timp fără să-şi adreseze un cuvânt.

— Dr. Kincaid?

— Da, Edgar.

— Vreau să vă mulţumesc că m-aţi luat cu voi.

Vincent şi dr. Kincaid discutaseră înainte de plecare dacă să-l ia cu ei pe băieţel, ori să-l lase la adăpostul peşterii. Nu-i dezvăluiseră lui Edgar locul spre care se îndreptau, ci îi spuseseră doar că îl vor proteja.

— Ai stat mult prea mult singur, i-a răspuns dr. Kincaid. Cel mai bine este să iei singur unele decizii.

— De ce nu-mi spuneţi şi mie unde mergem?

Dr. Kincaid nu i-a răspuns imediat, dar se gândise între timp cât de mult să-i dezvăluie puştiului şi se hotărî să-i mai spună unele lucruri.

— Edgar, nu avem prea mult timp. Câteva zile sau poate numai o săptămână şi vom pierde această şansă.

— E vorba de Curăţători? întrebă Edgar, înfiorat la gândul că fiarele vor invada dumbrava şi satul.

— Nu chiar, îi răspunse dr. Kincaid, încercând să-i mai potolească imaginaţia. Edgar, am pornit pe acest drum şi nu mai putem da înapoi, dar e mai bine să nu afli deocamdată destinaţia noastră finală. Pentru moment, e mai bine să te concentrezi asupra lucrurilor prezente.

Edgar era deprins cu aventura şi, cu toate că vorbele bătrânului îl liniştiseră, îşi făcea totuşi griji faţă de zilele ce vor veni. Dr. Kincaid schimbă subiectul:

— Ce-ai zice să mă strigi pe un nume mai apropiat, vrei? „Dr. Kincaid” e cam protocolar.

— Şi cum vreţi să vă strig?

Dr. Kincaid reflectă puţin asupra răspunsului, frecându-şi lobul urechii între degetul mare şi nodul arătătorului.

— Numele meu complet este Luther Mead Kincaid. „Mead” e destul de ciudat, nu? Nici eu nu ştiu ce-a fost în mintea mamei când mi-a dat numele ăsta. Ce zici, îmi poţi spune Luther?

— O să încerc, îi spuse Edgar, ştiind bine că îi va fi greu.

Deodată, Vincent le făcu semn să păstreze tăcerea şi să rămână nemişcaţi. Respirând cu toţii foarte încet, au auzit un uşor clănţănit. Vincent le-a indicat să stea în dreptul lui şi i-a condus încet prin lumina difuză a nopţii. După ce s-au îndepărtat şi sunetul s-a diminuat, Vincent s-a întors spre prietenii lui.

— Un cuib de Curăţători, le-a spus el. Unii încă nu s-au retras în ascunzişuri şi s-ar putea să mai dăm peste câteva mici grupuri, dar majoritatea nu-şi vor părăsi adăposturile până când nu sunt siguri că pot să vadă.

— Câţi Curăţători sunt aici? întrebă Edgar, sperând să afle că sunt suficient de puţini, încât Vincent să nu aibă

probleme în a-i omorî pe toţi.

— Mai mulţi decât toţi locuitorii din Atherton, îi răspunse Vincent. Odată cu revărsatul zorilor, se vor duce buluc la marginea stâncii, dacă aceasta va mai exista până atunci.

Posibilitatea ca mii de Curăţători să iasă din ascunzători la primele raze de lumină şi să pornească spre o stâncă ce nu le mai putea opri înaintarea era pentru Edgar un gând înfiorător şi inimaginabil.

— Trebuie să merg îndată în dumbravă, spuse Edgar. Băieţelul fusese îngrijorat în privinţa Isabelei şi a celorlalţi săteni, dar acum, ajuns atât de aproape de fostul său ţinut, era tot mai hotărât să-şi găsească prietenii.

— În acest caz, vom lua direcţia dumbrăvii, îl linişti dr. Kincaid, simţind neliniştea băieţelului.

Au continuat apoi să înainteze în tăcere o bună bucată de drum, până când n-au mai auzit clănţănitul Curăţătorilor adormiţi şi au rămas complet singuri în pustietatea Deşertului. Cu cât înaintau mai mult, cu atât băieţelului îi venea mai greu să creadă că Vincent îl cărase în braţe o distanţă atât de mare, în noaptea când căzuse de pe stâncă.

— N-am ajuns încă în apropierea stâncii? întrebă dr. Kincaid, pe care începuseră deja să-l doară picioarele de atâta mers. Nici nu apucase să rostească bine aceste cuvinte că, deodată, de undeva din faţa lor, foarte aproape, răsună în întuneric sunetul oaselor sfărâmate.

— Daţi-vă în spate! strigă Vincent, care folosise până atunci capătul bont al suliţei pe post de baston, întorcând-o imediat cu vârful ascuţit spre atacatori, pentru a se proteja.

— Sunt doi! Staţi în spate! strigă încă o dată Vincent.

Fără să mai stea pe gânduri, Edgar îşi scoase praştia din buzunar şi două smochine negre din săculeţul de la şold. Potrivi iute o smochină în praştie, iar pe cealaltă o ţinu în mână, după care se depărtă câţiva paşi şi începu să învârtă praştia deasupra capului.

— Edgar! Ce vrei să faci? întrebă dr. Kincaid,

neînţelegând ce urmărea băieţelul.

Edgar era însă prea concentrat ca să-i mai răspundă.

Vincent a împuns cu suliţa şi a respins de câteva ori atacurile violente ale unuia din Curăţători, care îşi smucea violent capul şi îşi zbătea coada cu atâta sălbăticie, încât se ridica de la pământ pe douăsprezece din picioarele din spate. Vincent găsi în cele din urmă o poziţie bună şi împlântă suliţa direct în gura lighioanei, moment în care Curăţătorul îşi încleştă colţii şi nu mai dădu drumul suliţei, zvârcolindu-se muribund la pământ. Suliţa intrase până la mijloc în gâtlejul animalului şi nu mai putea fi folosită.

Al doilea Curăţător porni atacul împotriva lui Vincent exact în clipele când acesta încerca să-şi ia de la spate a doua suliţă. În acel moment, dr. Kincaid auzi plesnetul puternic al praştiei ce azvârli smochina neagră prin aer.

Smochina îl izbi pe Curăţător direct în cap şi fiara se clătină surprinsă în spate. Edgar potrivi în praştie a doua smochină neagră şi începu s-o învârtă deasupra capului.

— Aşteaptă-l până vine spre noi, îl sfătui Vincent.

Lovitura pe care puştiul i-o aplicase Curăţătorului nu avea forţa de a-l ucide pe animal, dar părea totuşi să-l rănească.

Edgar aşteptă până când Curăţătorul atacă în direcţia din care auzise glasul lui Vincent şi, odată cu plesnetul praştiei, smochina zbură prin aer şi izbi colţii zimţaţi ai Curăţătorului, î spărgându-i unul din dinţi.

Curăţătorul încremeni şi clănţăni surprins din dinţi, permiţându-i lui Vincent să se apropie iute şi să înfigă suliţa în gâtlejul fiarei înmărmurite. A fost una din cele mai uşoare reuşite de care avusese parte Vincent în toţi acei ani în care vânase în Deşert.

Dr. Kincaid se apropie şi îşi luă prietenii de umăr:

— Bravo!

Clătinând din cap, Vincent îi zâmbi larg lui Edgar:

— Se pare că mi-am găsit şi un partener de vânătoare.

— De-acum vom putea călători nestingheriţi! spuse încântat dr. Kincaid.

— Luther, întrebă Edgar, simţindu-se ciudat să-i

rostească prenumele şi gândindu-se că este ultima oară când îl strigă aşa. Unde mergem?

— Într-o călătorie fantastică, îi răspunse dr. Kincaid. Şi mă bucur nespus că te am pe tine şi pe Vincent să mă apăraţi.

Vincent ciopârţi o halcă dintr-un Curăţător şi i-o înmână lui Edgar, după care tăie o bucată pentru dr. Kincaid şi una pentru el. Carnea proaspătă a Curăţătorului era îmbibată cu un lichid verde şi cleios, ce mustea şi plescăia printre dinţii băieţelului.

— Aş vrea să te mai întreb o dată, Vincent, i se adresă dr. Kincaid. Am ajuns sau nu aproape de stâncă? Eu nu-mi prea dau seama unde mă aflu, dar tu ai mers de multe ori pe aici.

Vincent muşcase o bucată mare din carne şi Edgar observă că îşi mânjise până şi obrajii cu acel lichid vâscos ce scânteia în lumina difuză a nopţii ca luciul unei ape în întuneric.

— Mă tem că am trecut deja hotarul Podişului, răspunse Vincent, ştergându-şi de umăr un obraz. Stânca a dispărut.

Edgar privi în spate spre Deşert şi îşi dădu seama că, de fapt, Curăţătorii pe care îi omorâseră se aflau deja în Podiş. Era o surpriză uluitoare. Una era să-şi imagineze că Deşertul şi Podişul vor ajunge la acelaşi nivel şi cu totul alta era realitatea, care îl izbise parcă direct în frunte şi îi provocase o sumedenie de gânduri năucitoare în privinţa unei lumii aflate în plină transformare.

Edgar privi spre dumbravă, dar nu o putu vedea, cu toate că îşi putea imagina cu exactitate unde s-ar afla aceasta în depărtare. De-acum, în Atherton nu mai existau stânci şi povârnişuri care să fie escaladate şi Edgar rosti primele cuvinte care îi veniră în minte:

— Lumea e plată.

Dr. Kincaid privi spre întunecimea orizontului, uluit de transformările ce li se aşterneau în faţă.

— Într-adevăr.

Vincent părea cel mai puţin impresionat din cei trei, întrucât nu-şi putea lua gândul de la obligaţia pe care o

avea, şi anume să-i protejeze în călătoria lor pe dr. Kincaid şi pe Edgar. Ştia că va veni o vreme când stâncile vor dispărea şi se gândea numai la cât de complicată şi dificilă îi va fi sarcina de a-şi apăra prietenii.

— De-abia am trecut în cealaltă parte, spuse dr. Kincaid, îndepărtându-se câţiva paşi şi îngenunchind. Priviţi. Aici se vede locul din care se ridicase peretele stâncos. Nici nu-mi vine să cred că a dispărut.

Cei doi s-au apropiat şi au îngenunchiat alături de el, privind atenţi locul de unde se înălţase până nu demult un uriaş zid din piatră.

— De această dată nu a fost perfectă, continuă dr. Kincaid. Este exact aşa cum am bănuit.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Edgar.

— Din ce cunosc referitor la coborârea Muntelui, tind să cred că acesta s-a scufundat fără să lase urme şi hăuri prea semnificative. Uitaţi-vă.

Dr. Kincaid păşi de-a lungul striaţiei plină de pietre şi arătă spre aceasta. Edgar îi urmări în bezna nopţii direcţia degetului şi i se păru că vede pe pământ o dungă mai închisă la culoare decât restul solului.

— Dunga aceea neagră este un fel de crevasă, un loc unde cele două ţinuturi se întâlnesc, dar fără să facă masă compactă. Vom putea găsi despicături ca acestea pe toată lungimea filonului, spuse dr. Kincaid. Unele sunt late cât palma, iar altele îndeajuns de mari cât să poţi cădea cu totul în ele. Multe dintre acestea sunt atât de adânci, încât nu mai poţi scăpa din ele.

— Mă întreb dacă nu am putea scăpa de Curăţători aruncându-i în crăpăturile acelea mari, zise Edgar. Poate găsim o modalitate prin care să-i împingem, ori să-i mânăm spre acestea.

Vincent privi în lungul liniei şi se întrebă cât de adânci şi de largi ar putea fi unele din aceste crăpături.

— Asta vom vedea cu timpul, răspunse dr. Kincaid, privind spre ţinutul Muntelui şi zâmbind amar la gândul că vor avea cale lungă până acolo, afurisindu-şi picioarele pentru încăpăţânarea acestora de a se plânge la fiecare

pas.

— Am face bine să mergem mai departe, spuse Vincent. Mai avem ceva până la dumbravă şi trebuie să ajungem acolo până la ivirea zorilor.

În ceasurile cele mai întunecate ale nopţii, cei trei au continuat să înainteze prin Podiş, tăcuţi şi gânditori, cufundându-se fiecare în propriile gânduri la ceea ce va avea să le aducă dimineaţa.

Vincent se pregătea sufleteşte pentru multe şi glorioase bătălii în care va fi nevoit să-şi pună în practică priceperea. Dr. Kincaid se gândea numai la locul în care vor ajunge şi la provocările dificile care îi vor aştepta acolo. Edgar se întreba unde erau oare Samuel şi Isabel şi dacă îi va mai putea vedea vreodată. De asemenea, se întreba dacă va mai avea ocazia să se caţere, gândindu-se totodată la dumbravă şi la satele din Podiş, la teritoriul Muntelui şi la Lordul Phineus, precum şi la puzderia de Curăţători ce urmau să-i invadeze ţinutul natal şi să devoreze până la unul copacii din dumbravă.

Şi totuşi, Edgar nu se temea de ivirea zorilor şi de pericolele ce vor apărea odată cu venirea dimineţii. De-acum nu mai era un orfan ce dormea sub copacii din dumbrava cu smochini. Cutezase să viziteze fiecare tărâm din Atherton şi, mai mult de atât, îşi făcuse prieteni în fiecare loc unde ajunsese. Soarele urma să răsară deasupra unei lumi în care îi aşteptau la tot pasul experienţe măreţe şi peripeţii primejdioase, dar băiatul îşi avea prietenii alături şi vor lupta din răsputeri să salveze lucrurile cu adevărat importante.

La ce-ar putea spera mai mult un băieţel?

*

În timp ce Edgar şi prietenii săi străbăteau Podişul, începu să se petreacă ceva la care nimeni nu s-ar fi aşteptat. Nici măcar dr. Kincaid nu ştia de apariţia acestui lucru, întrucât era un secret cunoscut numai de dr. Harding. Primii care au observat acest fenomen au fost

Samuel şi Isabel, în timp ce stăteau ascunşi în iarba înaltă din ţinutul Muntelui şi se pregăteau să se furişeze în Casa Puterii.

— Ai simţit? întrebă Isabel.

— Ce?

Isabel îşi aşeză palma pe pământ, dar nu simţi nimic neobişnuit.

— Mi s-a părut că simt ceva, o mişcare diferită de cea de până acum. Şi mult mai apropiată.

— Eu n-am simţit nimic, îi spuse Samuel. Hai, trebuie să mergem, fiindcă a sosit ceasul cel mai întunecat al nopţii.

Isabel însă dorea neapărat să meargă mai întâi în alt loc.

— Vino puţin cu mine, vrei? Trebuie să fim siguri de ceva.

Fetiţa o zbughi din iarba înaltă şi Samuel o urmă până în locul unde Muntele şi Podişul formau un singur ţinut. În întuneric, Isabel nimeri cu genunchii într-un obiect dur şi căzu, sprijinindu-se în mâini. Se ridică şi începu să-şi frece nedumerită tibiile.

— Văd că ai devenit dintr-odată mai înaltă ca mine, spuse Samuel, cu glas tremurat şi nesigur.

În aer se auzea un zgomot chinuitor, aproape imperceptibil, dar constant. Era un sunet familiar – mult prea cunoscut.

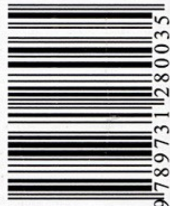
Cei doi copii s-au privit în tăcere şi au descoperit că Isabel, stând aşa pe marginea Podişului, devenea încet, foarte încet, tot mai înaltă.

Muntele începuse să se cufunde în mijlocul Atherton-ului.

Sfârşitul primei cărţi

Edgar,
Dacă ai găsit această carte, înseamnă că ea a venit la tine și că lumea a început să se schimbe. Altfel, cum ai fi dat tu de ea? Trebuie să te păzești. Să nu ai încredere decât în cei de care ești absolut sigur. Urmează să se petreacă niște schimbări și mai mari, care vor aduce distrugerea, poate chiar războiul. Ai idee ce război va fi acesta?

Mă întreb dacă știi...


ISBN: 978-973-128-003-5